103

Charlotte Lamb

BARBARUL DEȘERTULUI

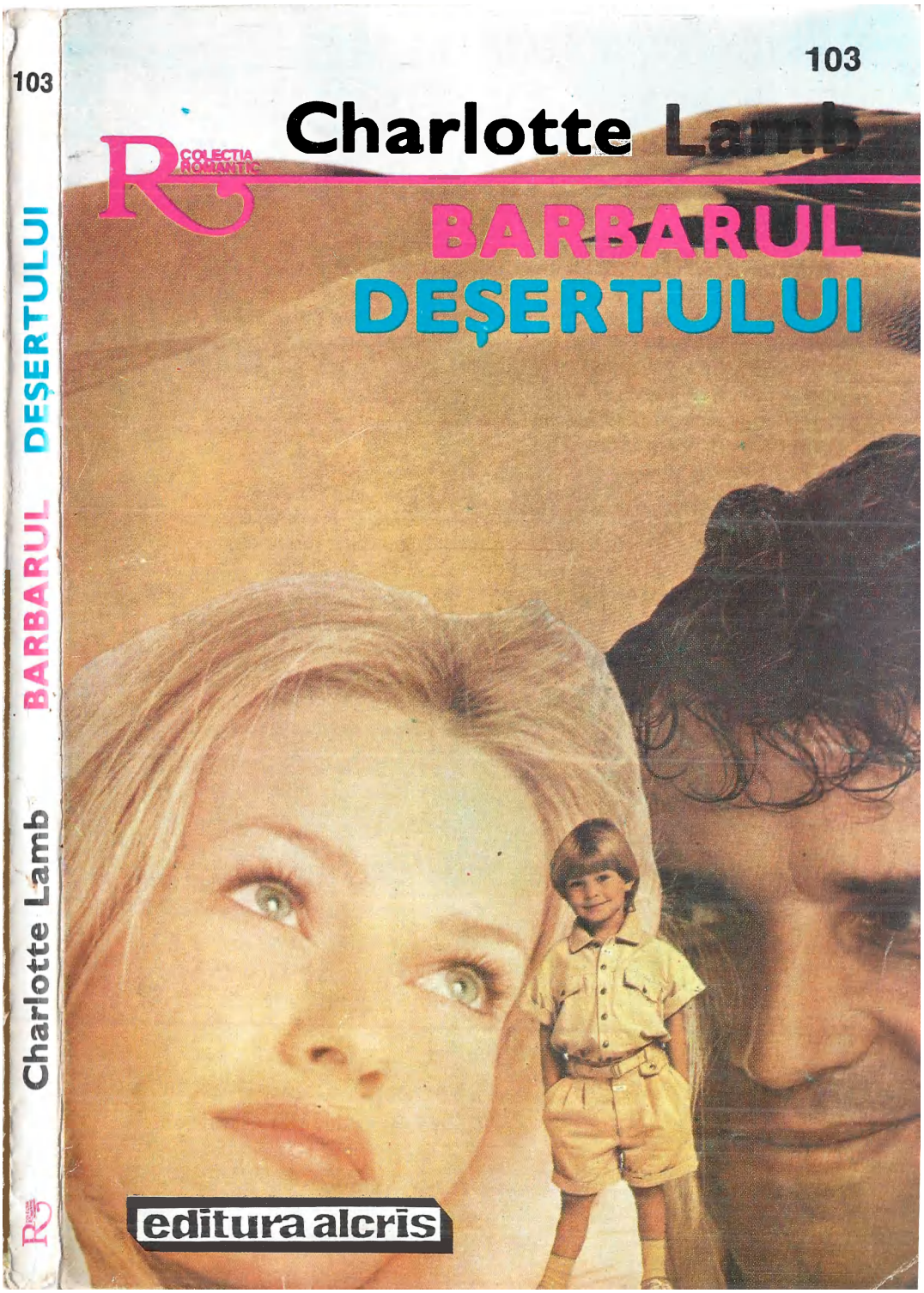

103

COLECȚIA ROMANTIC

Charlotte Lamb

BARBARUL DEȘERTULUI

editura alcris

CHARLOTTE LAMB

BARBARUL DEŞERTULUI

Coperta : ANDY

© by Charlotte Lamb, 1978

DESERT BARBARIAN
Mills & Boon Limited

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin
Editurii ALCRIS – M 94

CHARLOTTE LAMB

BARBARUL DEŞERTULUI

Traducere din limba engleză de
IRINA POPESCU TISMANA

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREŞTI

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-9197-77-9

Colecția „ROMANTIC"

CAPITOLUL I

Grădina hotelului era slab luminată de lanterne ce se legănau în briza uşoară care sufla dinspre plaja alăturată, împrăştiind umbre circulare de roşu şi galben peste alei, palmieri şi straturile de flori, dând grădinii o frumuseţe de basm cu zâne, frumuseţe care-i lipsea în timpul zilei. Când şi când, vântul sufla mai puternic şi atunci lanternele se clătinau mai tare, făcând ca apa albastră a piscinei să scânteieze colorat, ca şi cum s-ar fi umplut brusc cu peşti exotici. Umbrelele vesele de lângă bazin, total inutile la această oră, fâlfâiau peste micuţele mese albe. Terasa de piatră a piscinei era goală. Nimeni nu stătea la masă, nimeni nu înota în apa strălucitoare.

Din sala de bal se auzea bătaia ritmică a orchestrei locale, încercând să imite muzica western, dar reuşind doar în parte, adesea văicăreala propriilor ritmuri semănând cu un bocet, printre bătăile de tobă ale dansului modern.

Marie dispăruse de pe ringul de dans pentru a scăpa de atenţiile prea insistente ale unui tânăr prostănac care nu era în stare să înţe-

leagă un refuz politicos. Fusese pe punctul de a fi necioplită şi hotărâse c-ar fi mai înţelept să se ascundă de el, decât să-i spună ce-i stătea pe limbă. Discreţia, aşa cum îi plăcea tatălui său să spună, era cea mai mare calitate a valorii.

Se sprijini de zidul de piatră, privind în jos spre marea luminată de lună, ascultând murmurul valurilor ce se spărgeau de-a lungul golfului făcând un fundal ironic ritmului insistent al muzicii de dans modern. Un far se afla pe promontoriu, la dreapta golfului, trimiţând o rază roşie peste apă, aşternând o cărare strălucitoare peste golf. Undeva, în afara vederii, sirena unui vapor scotea un geamăt lung, pentru a-şi anunţa prezenţa prin ceaţă, departe, la mare distanţă.

Fusese o greşeală, până la urmă, să vină aici. Broşura de călătorie îi promisese o lume mult mai veche, mult mai misterioasă decât a ei şi în căutarea acesteia zburase până aici, doar ca să se trezească prizonieră a propriei lumi cu aer condiţionat, apă fierbinte şi covoare adecvate, fără a ajunge la lumea secretă, vrăjită, plină de viaţă, pe care o întrevăzuse în vizita ei la Kasbah. Vizita lor fusese una foarte scurtă, supravegheată îndeaproape de un ghid nervos care nu le permisese să se abată de la drumul ales de el şi care se uita în mod constant peste umăr, cu vizibilă neliniştе, ca şi cum s-ar fi aşteptat în fiecare

moment să fie atacați. De pe strada principală pe care o urmau ei, Marie văzuse alei întortocheate și întunecoase ce duceau spre labirinturile de coridoare ale unor locuințe modeste ; femei înfășurate în văluri negre ce alunecau prin mulțime cu capetele plecate, bărbați ce-și croiau drum cu aroganță, ochii lor negri trecând peste micul grup de europeni excitați, fără nici un fel de interes. Pentru o scurtă clipă, simțise cum i se aprinde imaginația, dar fu trezită la realitate de către ghid care-i șopti despre pericolele de neînchipuit ce zăceau în întuneric.

Oricum, cele două săptămâni în misteriosul deșert deveniseră încă o altă vacanță la țărmul mării, într-un hotel luxos și ea era sătulă de toate astea. Era obosită de covoare și paturi moi, mâncare scumpă ce avea același gust întotdeauna, monotonia plictisitoare a confortului și lenii. Ar fi putut la fel de bine să se fi dus în sudul Franței sau într-o stațiune din Anglia. Era adevărat că deșertul se întindea acolo, în afara orașului, dar constructorii hotelului se pare că doriseră să pună o barieră între acesta și cei ce se aflau în vacanță. Marie se simțea ca și cum ar fi fost acoperită într-un plastic, protejată igienic de lumea periculoasă din jur.

Oftă. Deodată o voce o făcu să tresară și, întorcându-se surprinsă, o descoperi pe doamna Brown lângă ea, cu fața ei sănătoasă și pistruiată strălucind de plăcere.

– Nu este minunat ? Uită-te ce privelişte ! Nu-i aşa că este romantic ? Oh, mă simt atât de bine aici.

Entuziasmul din vocea ei o făcu pe Marie invidioasă. Doamna Brown şi liniştitul ei bărbat, Don, nu mai fuseseră plecaţi din Anglia şi se extaziau de călătorie. Câştigaseră două săptămâni de excursie la un concurs şi nu le venea să creadă ce noroc avuseseră. După patruzeci şi cinci de ani de vacanţe liniştite englezeşti, viaţa căpătase un alt gust pentru ei amândoi.

– Mă bucur că vă distraţi, spuse Marie, zâmbindu-i.

O plăcea pe doamna Brown. Stătuseră alături în autocarul care-i dusese la ruinele romane şi se împrieteniseră la coloanele din piatră şi ziduri sfărâmate ale vechii legiuni.

– Te distrezi, nu-i aşa ? Doamna Brown o privi cu curiozitate.

– Bineînţeles, răspunse Marie încercând să pară sinceră.

Ochii ca mura ai doamnei Brown se plimbară peste rochia de seară, din mătase albă, pe care o purta fata, încercând cu invidie să ghicească preţul unei astfel de splendori. Ceilalţi vizitatori ai hotelului nu puteau fi la curent cu faptul că Marie era fata lui James Brinton, proprietarul unei vaste firme electronice fondată din sudul Angliei. Tot ceea ce poseda fata era de aceeaşi calitate : scump, de marcă

și purtat cu o grație naturală. La prima vedere, doamna Brown fusese nervoasă, dar cunoscând-o mai bine, descoperise că Marie era mult mai ușor de abordat decât o arătau manierele ei rafinate. Propria rochie de șifon albastru a doamnei Brown, părea lipsită de farmec când stătea lângă Marie și femeia mai în vârstă oftă.

– Ești atât de norocoasă că ai călătorit în toată lumea. Te invidiez. Don și cu mine n-am fost în stare să ne permitem să ieșim din Anglia – mai existau și copiii care trebuiau luați în considerare. Joanne a noastră n-a fost niciodată o călătoare prea bună, chiar și mersul cu mașina îi face rău, și nu suportă zborul cu avionul. Să știi, copiii preferă oricum marea. Niciodată nu li s-a refuzat. Dar eu obișnuiam să iau broșuri de călătorie, să le citesc din scoarță în scoarță, tânjind pentru locuri îndepărtate. Acum, că suntem pe contul nostru, putem călători oriunde, dar n-am reușit niciodată să strângem suficienți bani. Întotdeauna a existat ceva de care am avut nevoie, un covor nou, o mașină nouă... altceva mai important decât o vacanță.

– Trebuie să fiți încântați că ați câștigat concursul, spuse Marie dând din cap înțelegătoare.

– Oh, am simțit că zbor ! Visurile mele deveneau realitate.

– Și s-au ridicat la nivelul așteptărilor ?

– Oh, da, zise imediat doamna Brown.

– Mă bucur, îi zâmbi Marie, incercând să-şi imagineze viaţa pe care o ducea doamna Brown, liniştită, cu zile ocupate acasă de copii, visurile şi încântarea unei călătorii fiind întotdeauna prezente în străfundul minţii ei ca s-o reconforteze.

Era o lume total diferită de a ei. În felul ei, această lume era la fel de interesantă ca deşertul exotic pe care venise să-l vadă. Ceea ce nu ştim este întotdeauna excitant ca un vis. Mintea omenească nu este niciodată mulţumită, căutând întotdeauna să depăşească limitele cunoaşterii prin noi cunoştinţe, noi orizonturi.

– Dar dumneata ? întrebă doamna Brown. Ţi-a plăcut acea călătorie la Kasbah, nu-i aşa ? Am observat cât de interesată erai când am mers cu autocarul. Crede-mă, am fost un pic nervoasă, nu mi-e ruşine s-o recunosc. Câţiva dintre acei arabi aroganţi păreau cam sinistri Vreau să spun că se zice că mai există încă sclavi în unele părţi ale lumii arabe. Nu poţi fi în siguranţă în afara acestui loc. Dacă te îndepărtezi de civilizaţie, cine ştie ce se poate întâmpla ?

Marie râse.

– Cred că mai curând m-aş bucura să mă îndepărtez de civilizaţie. M-am săturat să mă bălăcesc în piscină, să beau un ceai de mentă între mese, să merg într-un autobuz cu aer condiţionat, privind la această lume prin fe-

restrele de sticlă... Am în minte să plec şi s-o explorez pe cont propriu, să descopăr cum este în realitate...

Doamna Brown părea îngrozită.

– N-aş face nimic de genul acesta, dragă. Vreau să spun că eşti o fată foarte drăguţă. Acest păr blond pe care-l ai te face să arăţi prea europeană. I-am observat pe câţiva bărbaţi din Kasbah uitându-se la tine pe furiş. În locul tău, aş sta unde aş fi în siguranţă...

– Oh, în siguranţă ! Marie se învârti pe călcâie şi se uită spre marea luminată de lună, mintea funcţionându-i neobosită... Am venit aici să văd deşertul, spaţiul sălbatic şi gol al lumii, nu să mănânc preparate ale bucătăriei franţuzeşti şi să dansez pe muzică pop. Presupun că am avut un vis romantic, aşa ca şi dumneata, doamnă Brown, dar visul meu a fost mai puţin accesibil.

– Cred că ai văzut atât de multe locuri interesante, că-ţi este mai greu să-ţi placă ceva, spuse doamna Brown inexpresiv.

Marie se întoarse cu faţa şi se strâmbă uşor spre ea.

– Ai dreptate. Îmi pare rău, n-am vrut să-ţi stric dispoziţia, plângându-mă.

– Oh, nu mi-ai strica-o, spuse doamna Brown zâmbind din nou. Vino înapoi în sala de bal şi dansează cu acel tânăr drăguţ care pare atât de interesat de tine...

– Nu încă, răspunse Marie repede, înăbu-

şindu-şi un fior de dezgust. Actualmente, am o uşoară durere de cap. Pacea şi liniştea de aici îmi fac bine.

– Am ceva aspirină în poşetă, zise doamna Brown. Vrei ? Fug să ţi-o aduc..

– Nu, ripostă Marie, oprind-o cu o mână pe braţul ei. Chiar nu vreau. Câteva clipe aici, afară, în acest aer răcoros, îmi vor face mai bine decât orice pilule.

– Da, sunt de acord, dădu din cap doamna Brown. Şi eu urăsc să iau pilule. Este mai înţelept să nu iei. Uneori devii dependent. A trebuit să iau pastile de dormit după ultimul meu copil şi au trecut luni de zile până mi-am recăpătat somnul natural. Acum, nu le mai iau niciodată.

Marie îi văzu privirea îndreptată spre uşile luminate ce duceau spre sala de bal şi-i zâmbi.

– Nu-ţi fă griji în legătură cu mine, voi fi bine. Întoarce-te şi distrează-te. Pierzi tot dansul.

– Ei bine, dacă eşti sigură...

Doamna Brown îi mai zâmbi o dată şi plecă în grabă, lăsând-o pe Marie sprijinită de zid, inspirând parfumul florilor din grădină şi mirosul uşor sărat al mării.

Tăcerea părea s-o învăluie ca valurile mării. Simţea cum se relaxează treptat, ochii bucurându-i-se de cerul întunecat, luminat de mii de stele argintii, de conturul de lămâie al lunii părând o broşă de diamant..

Se auzi un uşor foşnet în tufişurile ce mărgineau zidul care ducea de-a lungul potecii ce se îndrepta spre mare. Marie se uită în jos, dar nu zări nimic. Era probabil una din acele pisici flămânde care vânau păsările de la hotel. Le văzuse adesea şi le compătimise, aşa cum se târau în jurul pubelelor, căutând resturi de mâncare, lovite şi gonite de către personalul de la bucătărie.

Şovăind, se întoarse să plece. Dacă mai stătea mult aici, îi era teamă ca doamna Brown să nu-l trimită pe tânărul plicticos s-o caute.

În timp ce mergea printre palmierii ce foşneau, cineva sări la ea. Tresări scoţând un strigăt înăbuşit, dar mai înainte de a vedea pe cineva, ceva negru îi fu azvârlit peste cap, sufocând-o şi orbind-o. Braţe puternice o ridicară, cărând-o ca pe o păpuşă. Se lupta neputincioasă, cuprinsă de panică. Vag, crezu că aude pe cineva râzând.

Dându-şi seama de nebunia de a se lupta în van, rămase liniştită, încordându-şi simţurile pentru a ghici unde este dusă. Auzi scârţâitul nisipului sub picioare, mirosi sarea mării din ce în ce mai aproape, auzi murmurul valurilor.

După o clipă sau două, realiză că cel care o capturase mergea prin mare — auzea zgomotul provocat de valuri asupra îmbrăcămintei, pleoscăitul picioarelor prin apă. Ce naiba făcea nebunul ? se miră ea stupefiată.

Brusc, braţele care o ţineau se lăsară în jos şi ea se trezi aşezată pe ceva tare. Ime-

diat ce mâinile lui o lăsară, ea începu să se elibereze de faldurile materialului care o acoperea. Îl auzi mișcându-se lângă ea, simți o legănare și apoi percepu sunetul valurilor ce se loveau de lemn. Apoi, încheieturile mâinilor îi fură alipite și legate cu ceva moale și mătăsos.

– Stai liniștită, murmură o voce joasă lângă ea. Dacă încerci să scapi mă vei înfuria foarte, tare.

– Unde mă duci ? Cine ești ? Vorbele ei mânioase se pierdură în materialul greu.

– Ca toate femeile, trăncănești prostește, spuse pe un ton amuzat vocea cea joasă. Taci acum.

Gura ei era acoperită de pânza materialului. Înghițind în sec, se lăsă cuprinsă de tăcere, ascultând intens cum barca începea să se miște, vâslele scârțâind în suporturile lor metalice. În interiorul materialului era greu de respirat. Se încălzise și se înfuriase, răsucindu-și mâinile într-o încercare vană de a și le elibera.

Deodată, barca începu să încetinească, târându-se de-a lungul nisipului și clătinându-se încolo și încoace, făcând-o să se lovească de marginile de lemn. Ciulindu-și din nou urechile, Marie auzi vâslele trase din apă, mișcări, zgomotul unor pași pe fundul bărcii și apoi un plescăit. Barca se înclină primejdios. El trebuie să fi coborât, deduse ea. În următorul

moment fu ridicată şi transportată prin apa care clipocea, spre o plajă care părea să aibă malul în trepte, judecând după modul în care păşea cel care o capturase.

Treptat deveni conştientă de alt sunet, foşnetul vântului printre frunze. Zgomotul mării începu să descrească. Braţele care o ţineau păreau neobosite. Paşii celui care o purta erau egali, cărând-o fără nici un fel de efort aparent.

El se opri şi ea fu mişcată uşor în braţele lui. Auzi un clic metalic, apoi scârţâitul unei uşi care se deschide. Fu transportată dincolo de ea şi auzi o izbitură în spatele ei. Apoi fu coborâtă, fără nici un fel de ceremonie, pe ceva moale. Înainte de a avea timp să se gândească, mâinile îi fură dezlegate şi materialul negru care o acoperea dat la o parte.

Ea tăcea clipind cu ochii ameţiţi de flacăra lumânării galbene, uitându-se în sus spre o siluetă neagră care se înălţa în faţa ei.

El era atât de înalt, încât privirea trebui să parcurgă un drum lung până la faţa lui. In cămăşoiul lui alb, pe cap având o acoperitoare albă legată cu o coardă de aur, era ca o colonă de turn, doar faţa, pe jumătate ascunsă de pânza ce-i acoperea capul îi trăda fiinţa. Ochii înguşti şi negri o supravegheau cu obrăznicie. Faţa lui cu pielea întinsă şi măslinie era arogantă, crudă şi mândră.

– Cine eşti ? întrebă ea, cu o voce răguşită de spaimă. De ce m-ai adus aici ?

Gura lui puternică se desfăcu într-un zâmbet ironic.

– N-are importanţă cine sunt. Eram pe plajă când vorbeai cu prietena ta mai devreme. Te-am auzit spunând că ai vrea să vezi mai mult din lumea arabă. Ce ai spus – locurile sălbatice şi libere ale deşertului ?... Ochii lui negri o ironizau... Deci, te-am adus aici să-ţi îndeplineşti visul.

Marie se ridică în şezut tremurând de frică, ochii ei albaştri păreau măriţi în ovalul feţei ei palide.

– Trebuie să fii nebun ! Cum îndrăzneşti să mă răpeşti aşa ? ! Imediat ce va afla poliţia că am dispărut, va scotoci oraşul după mine. Tatăl meu este un om foarte important, va fi foarte furios...

– Ah, spuse el încet. Tatăl tău. Cât crezi că ai valora pentru el ? Cât va plăti James Brinton ca să te vadă înapoi nevătămată ?

Ea-l privi şocată.

– Deci, asta-i ! M-ai adus aici ca să poţi cere o răscumpărare tatălui meu ? Dar... Vocea i se frânse şi se încruntă, gândindu-se cu repeziciune. De unde ai ştiut cine sunt ? Trebuie să fi plănuit de multă vreme...

– De unde am ştiut cine eşti ? Draga mea domnişoară Brinton, fotografia ta a apărut destul de des în revistele englezeşti de lux.

Marie Brinton, moştenitoarea averii Brinton, cinând cu un tânăr chipeş şi de condiţie... sau dansând, sau călărind la vânătoare, sau schiind în Alpi... eşti prea fotografiată şi se vorbeşte prea mult despre tine.

În zadar îşi dori să nu fi ieşit singură în grădină, dându-i acestui bărbat ocazia pe care o aşteptase... Micul ei obraz se ridică războinic.

– Deci eşti un escroc ieftin care caută o cale de a face bani ?

– Nu prea ieftin, domnişoară Brinton... Ochii cei negri cercetară rochia albă de mătase, umerii goi şi strălucitori, rotunjimea sânilor ce se ghiceau pe sub ţesătură, puşi în evidenţă de decolteul adânc... Nici tu nu eşti, nu-i aşa, domnişoară Brinton ? Bănuiesc că eşti o tânără foarte costisitoare. Pentru un bărbat căruia îi plac femeile cu pielea gingaşă şi carnea albă ai fi o marfă tentantă. Poate că, la urma-urmei, aş lua mai mult pentru tine, de la un şeic al petrolului decât de la tatăl tău ?

Era înspăimântată de felul în care ochii lui se plimbau pe trupul ei. Tremurând, furioasă, pe punctul de a intra în panică, încercă să se gândească la o cale de a-i distrage atenţia.

– Oricum, cât vrei să ceri de la tatăl meu ? întrebă ea răguşită ?

El îi aruncă o privire amuzată, înţelegătoare, care-i spunea că-i ghicise motivele pentru care îi punea o astfel de întrebare.

– Cât ai propune ?

Ea dădu din umeri.

– N-am nici o idee.

El zâmbi şmechereşte.

– Poate jumătate de milion de lire ?

– Eşti nebun ! Jumătate de milion de lire...

– Sunt sigur că tatăl tău va plăti şi mai mult ca să te aibă inapoi nevătămată... Intinse o mână cu degete lungi şi-i ridică faţa pentru a o privi in ochii ei albaştri... La urma-urmei, el trebuie să fie conştient de faptul că orice bărbat te-ar avea în putere ar fi tentat să se înfrupte din plăcerile pe care rochia le sugerează atât de bine...

– Nu mă atinge, tu... tu, gunoi al străzilor !

Ea scuipase vorbele furioasă, auzindu-le folosite doar o dată, de către unul din personalul de la bucătărie, adresate unui cerşetor ce stătea intr-o zi la intrarea hotelului, implorând mila vizitatorilor ce intrau şi ieşeau.

Fraza păru să-l amuze. Gura puternică se rotunji într-un zâmbet ironic.

– Ca să faci aceste cuvinte să semene a insultă, ar trebui spuse în arabă, îi zise el cu ochii plini de ironie.

– Atunci îmi doresc să fi ştiut limba arabă ! ripostă ea.

– Poate că o să am timp să te învăţ, o întoarse el incet. S-ar putea să-ţi placă.

– Nu te obosi !

– Limba arabă este o limbă care face dragoste, o încântare senzuală, spuse el chinu-

itor. Este plină de poezia dragostei. Uneori, seara, beduinii se așează în jurul focului de tabără și recită poeme de dragoste, ore întregi, întrecându-se unul pe altul, în timp ce stelele își revarsă lumina argintie deasupra capetelor lor...

— Faci să sune romantic, spuse ea, ochii ei fiind susținuți hipnotic de către ai lui. Dar cred că este departe de realitate !

El ridică o sprânceană.

— Și eu care credeam că ești atrasă de romantismul deșertului ! Păreai foarte doritoare când vorbeai despre asta cu prietena ta pe terasa din afara hotelului...

— Ne-ai ascultat tot timpul, spuse ea mai mult pentru sine, înfiorându-se la gândul că el o pândise din umbră în timp ce ea se credea singură.

Încercă să-și amintească ce-i spusese doamnei Brown, dar totul părea că se petrecuse cu mult timp în urmă. Spusese lucruri prostești, superficiale și acest bărbat ascultase, fără îndoială, cu acel zâmbet sardonic, ironic.

— Ți-ai exprimat dorința să guști din viața adevărată a lumii arabe, murmură el sec. Ei bine, ai ce dorești... El se duse și ridică lumânarea în așa fel, încât lumina slabă să se miște în jurul încăperii... O casă tipic arabă, domnișoară Brinton ! Încântător, nu ? Romantic și excitant...

Ochii ei se mişcară de-a lungul micii camere cu tavan jos, remarcând transperantele murdare ce acopereau ferestrele înguste, masa joasă din centru, împrejurul căreia erau aranjate covoare groase, cuvertura mare ce acoperea pernele care formau un fel de canapea, pe care fusese chiar ea trântită. Nu mai exista altă mobilă în afară de un bufet de perete, într-un colţ. Pereţii erau tapetaţi, dar prinseseră o patină gri cu timpul şi din loc în loc atârnau rupturi. Într-una din rupturi stătea nemişcată o şopârlă verde şi doar clipitul unui ochi o trăda că este vie.

Lumina rămase mai mult pe faţa ei.

– Eşti singurul lucru frumos aici, zise el încet. Eşti foarte tentantă, domnişoară Brinton. Aş obţine un preţ ridicat pentru acest păr auriu al tău, această pîele gingaşă şi imaculată şi aceşti ochi albaştri. Ei admiră acest colorit aici. Viaţa ta în harem n-ar fi grea ; ar fi plină de lux, la fel de inutilă şi decadentă cum a fost până acum. Ai schimba doar un proprietar indulgent pe un altul. Singura diferenţă ar fi că ar trebui să înveţi alte arte, mai senzuale şi cu mult mai distractive decât acelea din domeniul sportului pe care l-ai practica până acum.

Marie înghiţi, înfigându-şi unghiile în palme, cu ochii fixaţi cu curaj pe faţa lui ascuţită.

– Tu... Tu n-ai îndrăzni...

El râse de asta şi faţa i se lumină de vese-

lie, făcându-l mai tânăr şi chiar mai atrăgător.

– Dacă m-ai cunoaşte mai bine, domnişoară Brinton, nu mi-ai azvârli provocări cu atâta uşurinţă. Ţi-a spus cineva vreodată că arabilor le plac provocările ?

– Tatăl meu îţi va plăti oricum, răscumpărarea, spuse ea tulburată. N-ai putea obţine mai mult... în orice alt mod...?

El îşi frecă obrazul, gânditor.

– Mă întreb...

– Va plăti, insistă ea.

El inspectă din nou fiecare părticică a ei, de la umerii goi şi apoi de-a lungul mătăsii ce se mula pe trup.

– Da, murmură el, cred că o va face.

Ea simţi un fel de uşurare în nodul care i se formase în stomac.

– P... pot avea puţină apă ? Mi-e atât de sete...

Pentru o clipă el nu se mişcă, ochii lui rămânând fixaţi asupra feţei ei. Ea-l privi cu nervozitate printre gene.

– Te rog... Apă...

El se duse spre bufet. Ea-i urmărea umbra întunecată care se mişca pe perete, profilul de vultur întunecat, în lumina palidă. Găsi un pahar şi o carafă cu apă, se întoarse la ea, turnă apa în pahar şi i-l întinse. Degetele lor se atinseră scurt şi Marie se înfioră. Bău o înghiţitură, apoi ridică încet paharul, ca pentru a

i-l înapoia. Când se aplecă să-i ia din mâna ei, aceasta îi azvârli restul de apă în față.

El înjură pe sub mustață, ducându-și mâinile la ochii orbiți de apa rece.

În timp ce el era ocupat, ea se repezi spre ușă, o smuci și năvăli într-o alee întunecoasă. Alerga ținându-și poalele fustei lungi, făcu colțul și se opri înfricoșată, trezindu-se într-una din străzile aglomerate ale bazarului luminat de mici opaițe fumegânde ce erau prinse de pereți și zgomotos din cauza strigătelor negustorilor ce încercau să atragă atenția asupra lor.

Apariția ei fu imediat observată. În câteva secunde era înconjurată de o mulțime de arabi zgomotoși, toți strigând la ea, unii pipăindu-i mătasea rochiei sau albeața pielii umerilor ei goi, în timp ce alții bolboroseau într-o limbă engleză aproximativă, încercând să-i vândă suveniruri sau oferindu-se s-o ducă înapoi la hotel.

Era îngrozită, tremurândă, complet înconjurată și incapabilă să scape.

— Vă rog, se întoarse ea spre un bărbat mai vârstnic, implorându-l... mă duceți la Marina Hotel ?

— Da, doamnă, da, spuse el grăbit, începând să-i stabilească un preț.

Dar apoi se auzi o voce în spatele ei, într-o arabă puternică și bărbații tăcură cu toții, dându-se înapoi.

Cu sentimentul că nu va scăpa niciodată, Marie văzu îmbrăcămintea cea albă, şnurul de aur, trăsăturile vultureşti. El o apucă de cot şi o scutură, strigând furios :

– Nebună ce eşti !

Apoi vorbi din nou în arabă, privind în jos spre ea. Mulţimea care-i privea de la distanţă, cu feţe curioase, izbucni în râs. Unul dintre ei îi strigă ceva, iar ceilalţi scoaseră un zgomot plin de amuzament. Marie privi în jur, uimită şi înspăimântată.

Braţele cele puternice o ridicară din nou, o azvârliră pe umărul lui ca pe un sac de cărbuni şi în timp ce ea se afla în această poziţie nedemnă, se umplu de furie şi umilinţă simţind o palmă plină de forţă peste fund. Dând din picioare şi luptându-se, ea se mişca cu violenţă în vreme ce el păşea înapoi spre întunericul aleii, ceilalţi bărbaţi prăpădindu-se de râs.

Un moment mai târziu, el descuie uşa şi o azvârli înapoi peste perne.

– Tu... Tu, nenorocitule ! şuieră ea. Te-ai distrat de asta !

El rânji arătându-şi dinţii albi.

– Da, o aprobă el fără pic de ruşine. Ai meritat-o !

– Ce le-ai spus lor ?

Era iritată că el o lovise, frecându-se cu autocompătimire datorată mai mult mândriei rănite decât durerii. Fusese ceva atât de umilitor să fie ridicată pe umărul lui şi bătută. Se sim-

ţise ca un copil prostuţ, o jucărie în mâinile acestui străin cu faţa întunecată. În acel moment avu întreaga conştiinţă a neputinţei ei.

– Le-am spus că eşti femeia mea şi ai fugit de la mine. Ei m-au sfătuit să te bat şi apoi să fac dragoste cu tine în mod sălbatic. M-au asigurat că un astfel de tratament te va face mai maleabilă pe viitor... El o privi ironic... Am urmat jumătate de sfat. Ar trebui, poate, să urmez şi restul ?

– Dacă mă atingi o să ţip, mormăi ea cu o furie plină de neputinţă.

El râse.

– Ameninţări în van, domnişoară Brinton.

El îngenunche lângă ea, susţinându-i privirea şi ea fu cuprinsă de un val de slăbiciune. El avea o putere magnetică, un magnetism personal primitiv, care o făcea să se simtă profund conştientă de propria-i feminitate, de forţa lui fizică. Dacă făcea dragoste cu ea ? Ce-ar fi putut să facă ?

– Cât ai de gând să mă ţii aici ? întrebă ea din nou, încercând să-i abată atenţia. Când o să se afle despre dispariţia mea, oamenii din bazar o să facă legătura. Fără îndoială că va exista o recompensă. Ei vor anunţa poliţia şi acest district va fi scotocit.

– Atunci, vom fi în siguranţă, la multe mile de aici, în inima deşertului, spuse el cu răceală.

Inima ei se opri din bătut.

– În deşert ?

El îi aruncă o privire ironică.

– Credeam că tânjeşti să vezi deşertul. Nu eşti nerăbdătoare să călătoreşti prin nisipurile pustii cu mine, să stai tolănită sub stele, învelită în burnusul meu, având drept companie doar vântul ? Îţi voi arăta marile întinderi de nisip şi cer, o să te învăţ frumuseţea pustietăţii..

– Ah, taci din gură ! strigă ea cu amărăciune, observând că zâmbetul lui era plin de batjocură.

El râse, împingându-şi acoperitoarea albă de pe cap şi lăsându-şi vederii părul negru, des şi lucios.

– Se pare că te contrazici, domnişoară Brinton. Deja te-ai plictisit de palpitanta viaţă arabă ?

Ei îi venea să plângă, dar nu vroia să se arate slabă. Simţea că orice urmă de frică arătată l-ar face pe el s-o dispreţuiască, deci trebuia să se prefacă a avea curajul pe care, de fapt, nu-l poseda.

El se îndepărtă, umblă în dulap şi scoase un veşmânt de lână lung, ca un cort.

– Pune asta pe tine...

– De ce ? întrebă ea bănuitoare, privind haina fără plăcere.

Aceasta era de culoare gri, dintr-o lână aspră, netoarsă.

– Domnişoară Brinton, nu mă contrazice.

Pune-l. Dacă nu mă vei asculta imediat ce-ţi voi da un ordin, voi fi forţat să te fac să devii inconştientă şi sunt sigur că n-ai dori să-ţi fac asta.

Ea-i cercetă faţa – trăsăturile lui păreau sculptate în piatră, iar privirea neîndurătoare.

Şovăind, apucă veşmântul, şi-l trase peste cap şi-l lăsă să-i cadă până la picioare. În interiorul acestuia era foarte cald.

– Mă simt ca un cort, spuse ea posomorâtă.

El zâmbi şmechereşte.

– Chiar aşa şi arăţi. Nici un bărbat nu se va mai uita la tine acum... Duse o mână la spatele veşmântului şi ridică o glugă pe care i-o trase peste cap, în aşa fel încât doar o parte a feţei ei se mai vedea... Aşa ! Arăţi ca orice arăboaică.

– Mulţumesc !

El râse.

– Pari ca un copil bosumflat !

– Te urăsc, spuse ea în şoaptă, înfricoşată pe jumătate de a nu fi auzită.

Degete puternice îi apucară încheietura mâinii.

– Hai, spuse el. Trebuie să plecăm. Noaptea în deşert este rece. Mai târziu vei fi bucuroasă de haina ta ca un cort.

O conduse prin uşa din spate spre un grup de palmieri şi de-a lungul unei poteci înguste, până ajunseră la un grajd. Un băiat arab,

într-un cămăşoi murdar, care moţăia pe podea cu picioarele încrucişate, sări în picioare clipind somnoros, când ei îşi făcură apariţia.

Vorbind în arabă, răpitorul făcu un gest către grajd. Băiatul dădu din cap şi avansă în interior. Marie auzi zgomot de harnaşament, tropăit de copite şi, peste câteva clipe, băiatul scoase afară doi cai înşeuaţi, gata de călătorie. Ea fu urcată pe unul dintre ei, o iapă de rasă, albă şi foarte vioaie. Pentru o clipă ea se gândi s-o rupă la fugă în galop, dar răpitorul îi citi gândurile şi-i zâmbi rece şi chinuitor.

– Te-aş prinde în două minute, domnişoară Brinton, spuse el încet. Şi te-aş bate cu cravaşa până mi-ai implora mila.

Ea-l privi pe sub glugă şi nu spuse nimic.

El râse şi sări în şaua celuilalt cal, un armăsar negru, cu o graţie şi o agilitate pe care ea nu se putu împiedica să nu i le admire. Diavol, aşa cum era, el avea o atracţie fizică la care nu puteai rezista. Întotdeauna îi admirase pe bărbaţii care călăreau bine.

Plecară, călărind pe sub frunzele foşnitoare ale palmierilor şi băiatul rămase să-i privească. Existau câteva case dărăpănate în suburbiile micului oraş, multe dintre ele înconjurate de palmieri, un drum nisipos mergea printre ele, ca să se îndrepte spre întunecimea deşertului.

– Mergem la Wadi Aquida, Marie, zise el.

Marie era surprinsă că el îi spune pe nume, dar deja îl cunoştea suficient de bine, ca să bănuiască faptul că acest lucru nu-i putea fi de nici un folos.

Luna lumina pustiul din faţa lor, un pustiu atât de întunecat şi totuşi atât de frumos, încât ea-şi ţinu răsuflarea.

Caii mergeau în tăcere pe nisipul moale şi plat. Aerul răcoros al nopţii îi mângâia blând faţa, suflând prin faldurile veşmântului şi înviorând-o. Nisipul sub clar de lună părea fără umbre, aşa că ea nu putea descoperi nici un fel de repere. Se întrebă cum de ştia el drumul. Ocazional, caii nechezeau, nisipul scârţâia. Spre est se vedea linia întunecată a unor dealuri şi la un moment dat, la orizont apăru un pâlc de palmieri ce înconjurau luciul unei ape, luminat de focuri de tabără.

– Beduini ! remarcă el când o văzu privind în acea direcţie.

Ea devenea din ce în ce mai obosită. Trebuie să fi călătorit de multă vreme şi acum tânjea după un pat. Spatele o durea, iar mâinile îi înghe̦ţaseră pe hăţuri.

Deodată ea văzu în faţă o ridicătură ce părea a fi răsărit din pământ. Mergeau drept spre ea şi, în curând, caii începură s-o urce, copitele alunecându-le în nisip.

Când ajunseră în vârf, ea văzu un alt pâlc de palmieri şi luciul slab, iluzoriu de apă sub strălucirea lunii.

– Wadi Aquida, zise el coborând în acea direcție.

Când ajunseră la palmieri, Marie văzu că nisipul era călcat în jurul apei și un foc ce fusese stins, încă mai fumega. Pentru o clipă, răpitorul ei se aplecă și studie cenușa. Apoi o privi cu calm.

– Beduini. Probabil au plecat acum o oră – cenușa mai este caldă. Caută niște vreascuri.

– Sunt obosită, spuse ea bosumflată, coborându-se lângă foc și întinzându-și mâinile înghețate spre căldura emanată din tăciuni.

El se aplecă, o ridică în picioare și o scutură ca pe o păpușă.

– Fă cum ți-am spus !

– Mă doare spatele și sunt înțepenită, se văicări ea, pe punctul de a izbucni în plâns.

– Toți suntem obosiți, zise el. Caii trebuie adăpați. Adună câteva vreascuri și poți aprinde focul din nou...

Marie plecă șontâcăind și începu să caute pe sub palmieri. Găsi câțiva mărăcini uscați de soarele deșertului, îi aduse la vatră și începu să sufle peste foc, urmărindu-l cu îngrijorare. După un timp reuși să obțină câteva scântei, apoi o mică flăcăruie, și apoi un foc pe care continuă să-l alimenteze cu mărăcini până când acesta începu să ardă constant. Înfășurată în veșmântul ei larg și călduros, se așeză ghemuindu-se ca un copil lângă sobă.

În acest timp el adăpase caii, îi hrănise cu grăunțe ce se aflau în niște desagi așezați la

oblâncul șeilor și apoi se îndreptă către foc cu un vas de metal în mână.

– Umple-l din iaz, îi ordonă el.

Ea se ridică cu greutate în picioare, luă vasul, se duse la bazinul de apă și-l umplu, întorcându-se apoi și înapoindu-i-l. El scoase din desagi două cești, o bucată mare de pâine arăbească și câteva portocale. Băgă vasul cu apă în foc, cu o mână expertă.

– Imediat o să avem cafea. Așază-te jos și mănâncă.

Ea privi pâinea total neapetisantă cu o grimasă, dar când el o rupse în două și-i întinse o jumătate, ea descoperi că are gust destul de bun, foamea fiind cel mai bun bucătar. Mâncă și două portocale mici, începând să se simtă mult mai bine, deși murea de somn. Capul îi cădea mereu în piept și se forța să rămână trează, știndu-i teamă să adoarmă. Căldura focului era atât de îmbietoare, încât o cuprinse dorința imperioasă de a se culca.

După ce făcu cafea neagră și tare, el o turnă într-o ceașcă.

– Nu este îndulcită, o avertiză el.

Marie cuprinse ceașca cu ambele mâini, bucurându-se de căldura ei și sorbi frigându-și gura.

El râse când o văzu că suflă peste ea.

– Este bună cafeaua ?

Obosită, ea sorbi iarăși.

– Foarte bună, răspunse ea strângându-și picioarele și privind fața lui umbrită ciudat, po-

meții înalți și liniile ascetice ale figurii fiind reliefate de întuneric și lumină.

– Acum culcă-te, zise el luând ceașca goală... Întinse o pătură de lână peste nisip, luată de pe spatele calului... O să constați că este destul de confortabil.

Ea se așeză treptat pe pătură, observându-i cum se îndepărtează de foc, cu spatele drept și mersul ferm, ca și când n-ar fi călărit toată noaptea.

Pleoapele începură să-i coboare. Asculta trosnetul focului și foșnetul cenușii luate de vânt.

Un alt sunet o trezi brusc. O alunecare ușoară peste nisip... ochii ei se mișcară nervos în jurul focului... apoi scoase un sunet, înghețând. Un mic șarpe negru stătea întins aproape de ea, cu limba despicată în aer, urmărind-o cu un ochi.

– Ce este? El se întoarse brusc de unde se afla, de lângă cai.

– Un șarpe, șopti ea neluându-și ochii de pe îngrozitoarea ființă.

– Nu te mișca, spuse el, venind încet către foc. Ce culoare are ?

– Negru, suflă ea, Foarte mic și negru.

El înjură în surdină.

– Nu te mișca nici un centimetru. Nici nu respira.

Ea zăcea înțepenită, uitându-se fix la șarpe. Brusc, acesta începu să se miște spre ea cu

mişcări ondulatorii care o inspăimântau. Apoi se auzi o bubuitură îngrozitoare şi şarpele se transformă în bucăţi – rupt în două dintr-o singură împuşcătură.

Marie sări în sus, izbucnind în hohote de plâns şi tremurând din cap până-n picioare.

El o cuprinse cu braţele şi apăsându-i ceafa o lipi de trupul lui. Ea plângea încet, tremurând ca o frunză, agăţându-se de el.

Mâinile lui se mişcau pe spatele fetei, mângâind-o, în timp ce o consola :

– Gata, este mort. Ai fost foarte curajoasă. Acum totul este în regulă. Nu te mai poate răni...

– Era... era atât de tăcut, suspină ea. Se mişca spre mine...

– Se apropie în căutarea căldurii, spuse el blând. Uneori intră în aşternut, în timpul nopţii. Trebuie să cercetezi pământul înainte de a te culca. Dar nu trebuie să te sperii. Eu sunt obişnuit cu ei.

– Sunt veninoşi ?

– Foarte, spuse el fără menajamente.

Ea-şi ridică faţa cutremurându-se, dar râse neputincioasă.

– Oh, eşti al naibii de cinstit ! De ce n-ai putut să mă minţi ?

El îi dădu gluga la o parte de pe cap, degetele-i întârziind în părul care-i încadra faţa palidă.

– Dacă te-aş minţi, mi-ai purta pică, domnişoară Brinton...

O căldură dulce începu să-i învăluie trupul. Zăcea la adăpostul braţelor lui, liniştindu-se până la leşin, conştientă cu fiecare nerv de tăria corpului lui lipit de al ei, de uşoara încordare a muşchilor care-l ajutaseră la călăria din ultimele ore prin terenul dificil şi care nu-şi pierduseră forţa până la urmă. Propria ei extenuare fizică însoţită de recentul şoc şi de căldura ce venea de la foc şi de la apropierea lui, făcu să i se învârtă capul.

Ea se uită în sus spre faţa întunecată, zâmbind şovăielnic.

– M-ai minţit oricum. La urma-urmei, ce ştiu despre tine ? Nu-ţi cunosc nici numele măcar. Ştiu doar că eşti un fel de răpitor. Mi-ai salvat viaţa şi îţi sunt recunoscătoare, dar tu m-ai adus în situaţia de a fi în pericol.

– Draga mea domnişoară Brinton, murmură el ironic.

– Nu-mi spune aşa !

– Cum ar trebui să-ţi spun ? o întrebă el. Marie...

El îi spuse numele cu o plăcere senzuală, accentuând asupra sunetelor cu o voce muzicală care-i provocă fiori de-a lungul şirei spinării.

– Dacă vrei, făcu ea prefăcându-se indiferentă. Cum ar trebui să te numesc ?

El o privi gânditor în ochi.

– Arabii îmi zic Khalid.

Curiozitatea ei era stârnită.

– Cum îți spun ceilalți ? Sau n-ar fi politicos să întreb ?

El zâmbi șmecherește.

– Beduinii din deșert au o zicală... o femeie te poate străpunge cu limba sau cu ochii... Ți se potrivește foarte bine, Marie.

– Dacă aș avea altceva cu care să te străpung, m-aș folosi cu siguranță, îl tachină ea.

El râse.

– Te cred.

O lăsă din brațe și-și mișcă o mână în josul veșmântului alb, scoțând un pumnal care lucea amenințător în lumina lunii. Oferindu-i-l cu gravitate, se înclină în fața ei.

Ea apucă arma simțind o furie neputincioasă. El știa că ea n-ar folosi-o. Nu-i era de nici un folos aici, în deșert. Dacă-l omora, n-ar mai găsi niciodată drumul de întoarcere ; ar muri din cauza soarelui sau ar fi capturată de beduinii nomazi.

Azvârli arma, urmărindu-i sclipirea când căzu.

– Știi că nu-l pot folosi. Te simțeai în siguranță, de aceea mi l-ai dat.

– Este adevărat, o aprobă el calm. Acum caută-l și adu-mi-l.

– Găsește-ți-l singur !

El își înfipse mâinile în umerii ei, uitându-se la ea cu ochi amenințători.

– Găsește-l !

Se simți copleșită de frică. Cunoștea această figură împietrită care comanda. Când o lăsă,

ea se duse iritată să ia pumnalul și să i-l dea în mână. El îl luă și-l strecură în faldurile veșmântului.

– Acum, culcă-te, spuse el cu calm.

Marie se întinse cu fața la foc și se ghemui, încercând să adoarmă din nou. Treptat, nervii i se calmară și ea simți cum o cuprinde somnul care o făcea să uite orice. Chiar când era pe cale de a pierde contactul cu realitatea, deveni conștientă de el care stătea jos, lângă ea, pe pătură. Ochii ei neliniștiți se deschiseră mari, descoperind fața lui lângă a ei și ochii lui negri privind-o.

– Culcă-te la loc, Marie, îi ordonă el amuzat. N-am nici un interes să fac dragoste cu tine, cu forța.

Ea simți cum i se înfierbântă obrajii. Încet, ochii ei se închiseră la loc, dar ea zăcea ascultând sunetul regulat al respirației lui, conștientă de fiecare mișcare pe care el o făcea, de fiecare răsuflare a lui. Se întreba ce ar simți dacă... apoi își înlătură acest gând, urându-se că-i trecuse așa ceva prin cap. Dispreţuindu-se, riscă o altă privire în direcția lui. El o privea la fel de atent ca mai-nainte.

– Ce mai este acum ? o întrebă el dintr-odată. Ești dezamăgită că n-am atentat la virtutea ta, domnișoară Brinton ? Bineînțeles, dacă insiști... Ochii cei negri își râdeau de ea... Aș putea să mă forțez să fac dragoste cu tine dacă nu poți dormi până când nu...

– N-ai putea dormi în cealaltă parte a focului ? insistă ea. Mă faci să mă simt nervoasă.

El se ridică brusc şi începu să dea cu picioarele în foc. Ea-l urmărea perplexă şi alarmată.

Apoi se întoarse şi o ridică brusc în picioare, îi dădu la o parte şuviţele de păr auriu până când îi dezgoli faţa şi-şi coborî capul către ea. Marie răsuflă neputincioasă când gura lui puternică o înăbuşi, desfăcându-i buzele şi făcând-o să-şi dea seama de propria-i feminitate. Mâinile care-o înlănţuiau erau agresive şi o forţau nemiloase să se supună, obligând-o să se lase pe spate aşa, încât capul i se răsuci, şi ea ameţi, forţată fiind să se agaţe de el sau să cadă. Sărutul se adânci, deveni fierbinte şi cutezător. Ochii ei închişi părură orbiţi de lumină. Ea ştia că-l sărută şi, la rândul său, simţea răspunsul fierbinte al propriilor ei simţuri, dar era prea lipsită de voinţă, ca să lupte, copleşită de noi senzaţii. Nici un bărbat n-o făcuse să se simtă atât de slabă, atât de feminină, atât de la cheremul unei forţe superioare. O parte a ei era furioasă, înciudată pe ea însăşi de propria-i supunere ; cealaltă parte era extaziată, binecuvântând ceea ce el o făcea să simtă.

Dintr-odată deveni liberă. El se îndepărtă. Uluită, ea-l privea cum adună diferitele obiecte împrăştiate pe nisip. Le luă şi le împachetă în desagii ce atârnau lângă şeile cailor, apoi se întoarse şi o ridică pe spatele calului ei.

– Unde mergem acum ? întrebă ea cu disperare. Sunt prea obosită să mai călăresc.

– Ne întoarcem înapoi, spuse el încordat, urcându-se în şa. Vom ajunge acolo imediat după răsăritul soarelui.

Ea-l privi neîncrezătoare.

– Înapoi ?

– La hotelul tău, spuse el întunecat, dând bice calului şi galopând spre ridicătura de teren din spatele oazei.

Marie privi în urma lui, neîncrederea înghe-ţând-o pentru o clipă, apoi îl urmă. Când a-junse în dreptul lui, îi privi cu coada ochiului profilul acvilin.

– De ce ? întrebă ea încet. De ce te-ai răzgândit ?

Era din cauză că se sărutaseră chiar adinea-uri ? se întrebă ea. Se îmblânzise oare el ? Sau doar îi părea rău de ea ? De ce se răz-gândise ?

El nu răspunse, galopând puternic cu privi-rea spre cer. Ea călărea în linişte alături de el, conştientă de durerea din spinare, de slăbi-ciunea din picioare.

– N-o să vorbesc nimănui despre asta, se oferi ea mai târziu. Nu voi spune nimic la poli-ţie. O să spun că am călătorit singură şi m-am rătăcit.

El o privi scurt, cu o faţă enigmatică.

– Poate că amândoi ne-am rătăcit, spuse el ambiguu.

– Ce înseamnă asta ? întrebă ea cu o față gânditoare.

El dădu din umeri.

– N-are importanță.

Continuară să meargă prin nisipul luminat de lună și apoi, în zorii care începuseră să lumineze cerul, le apăru în zare localitatea de la marginea mării cu căsuțele ei de lut scăldate în soare. Trecură prin cartierele mărginașe, depășiră o plantație de palmieri și ajunseră la grajd. Același băiat arab stătea dormind lângă perete. El sări în picioare, își frecă ochii și luă caii pe care-i dădu Khalid.

Picioarele ei se înmuiară și ea se agăță de el, atât de înțepenită și obosită, încât nu mai putea sta drept.

El o ridică din nou în brațe și ea se cuibări lângă pieptul lui puternic cu un oftat de recunoștință. Pentru o clipă sau două, el privi în jos spre fața ei palidă.

– Allah știe de ce renunț la recompensa pentru o viață, spuse el încet. Ești frumoasă ca un răsărit de soare.

Ea se înroși, emoționată de acest compliment.

– Mulțumesc.

El o duse în jos, spre palmierii de pe plajă, unde micuța barcă se legăna pe valuri. Marie zăcea somnoroasă observându-l cum vâslește spre celălalt capăt al golfului, minunându-se de abilitatea lui și de felul în care arăta – parcă s-ar fi sculat din pat după opt ore de

somn, şi n-ar fi călătorit toată noaptea prin deşert.

Când ajunseră la plaja de lângă hotelul modern, înconjurat de palmieri, ea spuse repede :

— Lasă-mă acum. Pot intra în camera mea fără a fi văzută şi poate ar fi mai bine dacă nici pe tine nu te-ar vedea.

El încuviinţă din cap şi observă cum păşeşte prin apă ridicându-şi poalele rochiei, apoi mergând încet pe nisip.

Ea se uită în urmă, ezitând pe jumătate să-l părăsească. El îşi ridicase acoperământul peste faţa lui întunecată şi ochii îi sclipeau negri de sub streaşina veşmântului.

— Dacă vrei bani, Khalid, aş putea să te ajut, spuse ea cu nervozitate.

Gura lui puternică se strânse şi faţa lui se înroşi de furie. O privi plin de mânie.

— La revedere, domnişoară Brinton, se răsti el cu amărăciune. Când te-am văzut pentru prima dată, credeam că eşti un produs tipic al unei societăţi decadente : leneşă, lipsită de valoare şi proastă. Se pare că am avut dreptate.

Apucă vâslele şi barca începu să se îndepărteze. Marie îl urmărea, urându-se pentru remarca lipsită de tact şi stupidă pe care o făcuse. Apoi, se întoarse şi intră în hotel.

Nu întâlni pe nimeni pe când mergea uşor de-a lungul coridorului. Se strecură în camera ei şi se trânti pe pat. Probabil că doamna Brown ajunsese la concluzia că ea se întorsese

devreme din cauza durerii de cap. Nu exista nici un semn că cineva îi observase dispariţia. Bănuia că dacă s-ar fi observat, hotelul ar fi înţesat de poliţie.

Îşi dădu jos veşmântul pe care l-l dăduse Khalid şi-l puse cu grijă pe scaun, apoi îşi scoase rochia albă de seară şi intră sub duş. Simţea apa caldă pe trup ca o ploaie în deşert, împrospătând-o şi înviorând-o. Se îmbrăcă cu o cămaşă de noapte din dantelă transparentă şi se urcă în pat.

Când somnul o cuprinse, se întreba dacă evenimentele nopţii nu fuseseră doar un vis. Căzu într-un somn adânc, visând încă o dată că stătea lângă un foc de tabără în deşert, în braţele lui Khalid, cufundându-se în extazul unui sărut ce nu ţinea cont de barierele de clasă şi de rasă.

Nu vroia să se mai trezească.

CAPITOLUL II

Ploua când se îndepărtau de aeroportul Heathrow. Picături reci de ploaie stropeau automobilul fără încetare, făcând-o pe Marie să se înfioare. După căldura soarelui arab, Anglia părea insuportabil de înghețată, o țară lipsită de culoare, cu aer de plumb și câmpii sumbre. Se gândea la oaza de la Wadi Aquida ; palmierii luminați de flăcările focului, apa care reflecta strălucirea lunii și o durere ciudată îi strânse inima.

— S-a întâmplat ceva ? întrebă James Brinton blând, uitându-se cu coada ochiului la ea și atingându-i mâna care se odihnea în poală.

Ea-i zâmbi.

— Nu, doar vremea...

— Bătrâna vreme englezească, se strâmbă el. Întotdeauna te doboară ! De fiecare dată când am fost în vacanță și m-am întors aici, am găsit o vreme ca asta — parcă era comandată special.

El era un bărbat mic de statură, cu părul sur pieptănat spre frunte pentru a-i acoperi un

început de chelie și ochii gri, gânditori. Își construise firma pornind de la o mică afacere începută de tatăl său, între cele două războaie mondiale și care acum se transformase într-un gigant care se întindea în Europa într-un ritm îngrijorător. Uneori, expresia lui neliniștită o făcea pe fiica sa să se teamă că James Brinton pierduse contactul cu realitatea — firma lui se dezvolta prea repede, depășind puterea de concepție a unei singure minți.

— Arăți obosit, tată, zise ea cu o expresie de îngrijorare când îl cercetă.

— Am fost s-o văd pe mama ta, răspunse el sumbru, cu ochii pe geamurile ude de ploaie.

— Oh.

Ea-și mușcă buza. Părinții ei divorțaseră când ea încă nu avea zece ani. Frumoasa ei mamă blondă fugise cu un sud-american milionar, fără să prevină pe nimeni, lăsând doar un bilețel pentru soțul ei. Marie plânsese în secret, dar în public afișase o indiferență care-i devenise o a doua natură. Din timp în timp, mama ei reapărea la Londra, întotdeauna arătând incredibil de frumoasă și de tânără, îmbrăcată în blănuri scumpe și acoperită cu diamante, fluturându-și genele ori de câte ori trecea un mascul atrăgător și cu brațele pline de cadouri extravagante pentru Marie. Odată fusese o păpușă mare care vorbea în trei limbi. Altă dată, o rochie pentru petreceri, cu patru măsuri mai mică. Mama ei continua să creadă că ea mai este o fetiță chiar și după ce crescuse.

Marie protestase față de tatăl ei, doar ca să-l vadă pe acesta zâmbind trist și spunând :

— Draga mea, mama ta este îngrozită la gândul îmbătrânirii. Atâta timp cât te crede o fetiță, se crede și ea tânără. Când va fi forțată să recunoască faptul că tu ești o tânără femeie, își va socoti vârsta în gând și asta ar distruge-o.

Se gândea la această conversație acum, în timp ce urmărea fața tatălui ei. Încă o mai iubea pe mama ei ? Se pare că el avea o înțelegere deosebită pentru sensibilitatea fiicei lui și niciodată nu arătase nici un fel de ură față de soție în fața lui Marie. Întotdeauna se vedea cu fosta lui soție când aceasta venea în Anglia, dar nu-și arăta sentimentele și Marie n-avea nici cea mai vagă idee despre ceea ce simte el cu adevărat.

— Vrea să te vadă diseară, adăugă James Brinton liniștit, fără să se uite la ea.

Marie se strâmbă.

— Trebuie ?

— Este mama ta, zise tatăl ei cu blândețe.

— Doar când își amintește acest lucru, ripostă Marie cu amărăciune.

— Totuși, cred că ar trebui s-o vezi, spuse James Brinton cu o privire drăgăstoasă. Încearcă să fii amabilă cu ea, Marie.

Ceva în tonul lui o făcu pe Marie să-l privească.

— De ce ? Ce înseamnă asta ?

– Soțul ei a murit, spuse James Brinton cu grijă.

– Înțeleg. Marie își aminti de sud-americanul înalt și vesel fără nici un fel de afecțiune.

– Fiul lui a moștenit totul, adăugă James Brinton, inexpresiv.

Ea izbucni în râs.

– Oh, nu ! De aceea are ea nevoie de amabilitate ? A pierdut averea pe care se aștepta s-o moștenească !

– Nu-mi place să te aud vorbind astfel, spuse tatăl său. Vreau să fii amabilă cu ea. Este foarte necăjită.

– Necăjită ? Nu pentru că i-a murit bărbatul, ci din cauză că n-a pus mâna pe bani ! spuse Marie cu amărăciune. Cât timp a trecut de când n-am mai văzut-o ? Un an ! Și de atunci n-am primit nici măcar o scrisoare sau o ilustrată. Își aduce ea aminte de ziua mea de naștere ? Mi-a trimis un cadou de Crăciun ? Știi că n-a făcut-o. Tată, pentru Dumnezeu, ar trebui să simt ceva pentru ea ?

– Nu cunosc nici un motiv pentru care ar trebui, spuse el grav. Îmi dau seama că este mai greu pentru tine decât pentru mine. Un copil simte mai mult după ce este părăsit. Dar ea este încă mama ta și este nefericită, indiferent dacă-i aprobi sau nu motivul nefericirii. Marie, ești destul de mare ca să știi că nici o ființă omenească nu este perfectă. Mama ta n-a fost niciodată un spirit matern. Era îngrozită să aibă copii. Întotdeauna a fost terori-

zată de gândul îmbătrânirii. Tu erai un fel de reper după care ceilalţi îi puteau socoti vârsta. În fond, o femeie cu o fiică de douăzeci de ani, nu poate să aibă treizeci şi cinci de ani, nu-i aşa ? Ştim că n-a fost o adevărată mamă pentru tine, dar dacă poţi uita acest lucru, ar putea fi încă prietena ta. Pe moment, are nevoie de prietenie.

— Oh, tată ! De ce eşti atât de sfânt ? râse Marie gata să plângă.

— Pentru că poate mi-am dat seama că n-ar fi trebuit să mă însor cu Clara niciodată, zise el. Am fost întotdeauna mai bătrân ca ea, nu neapărat ca vârstă, ci ca minte. Ea dorea petreceri, dansuri, hoarde de admiratori. Eu eram angrenat în afaceri, construind şi extinzându-mă peste tot. N-aveam timp s-o scot în fiecare seară. Şi astfel, n-am dat nici o atenţie problemelor ei şi am lăsat-o să facă ce-i place. Bineînţeles, am apucat-o pe drumuri diferite. Când m-a părăsit, a fost doar rezultatul inevitabil al incompatibilităţii noastre. Într-un fel, mă simt responsabil. Eu am târât-o în această căsătorie. Clara avusese întotdeauna dubii în privinţa asta, dar eu am acţionat ca un buldozer.

— Trebuie s-o fi iubit foarte mult, tată. Marie se simţea cam tulburată după aceste mărturisiri.

— Eram nebun după ea, recunoscu el cu o mică grimasă de autoironie. N-am avut linişte până când n-am convins-o să se mărite cu

mine. Apoi, bineînțeles, m-am întors la munca mea și am lăsat-o să ducă o viață pe care n-o dorise niciodată cu adevărat. Nu putea să lase totul ca să devină o soție și mamă grijulie, așa brusc. Își dorea strălucirea înaltei societăți și până la urmă a avut-o.

– Și acum a pierdut-o, spuse Marie gânditoare.

– De aceea are nevoie de ajutorul tău, spuse el bătând-o pe mână. Fii copil bun. Du-te la ea diseară, cinează împreună cu ea la hotel. Ascultă-i necazurile și încearcă să fii compătimitoare. Încearcă s-o privești nu ca pe o mamă care te-a părăsit, ci ca pe o străină. Dacă faci așa, cred că o să descoperi că este fermecătoare și patetică, o fetiță pierdută într-o lume ostilă.

– Tată, încă mai... ții la ea, spuse ea cu moliciunea unei voci care se minunează.

El zâmbi slab.

– Pari surprinsă. Poate că nu ești atât de adultă precum crezi.

Automobilul se opri în fața imobilului lor cu apartamente. În timp ce șoferul se lupta cu bagajele, Marie și James urcară cu liftul în apartamentul lor, vorbind acum despre vacanța fetei. James râse când îi auzi mărturisirea că se plictisise.

– Mi-e teamă că ești cam răsfățată. Obosită de hotelurile luxoase, sigur! Care ar fi reacția ta, dacă ai ajunge să dormi într-o cămăruță cu lenjerie murdară și fără instalație sa-

nitară ? Mod în care probabil mulţi din romanticii tăi arabi locuiesc în acele case de pământ pe care şi le construiesc.

– Am văzut pe cineva construind o astfel de casă, spuse ea. Era aproape fascinant. Era aşa de expert ! Făcea cărămizile din noroi, apoi le tăia cu un fel de aparat făcut din lemn şi sârmă. Era atât de rapid şi simplu ! Le lăsa să se usuce la soare care le întărea ca piatra – o metodă ieftină de a construi case.

– Ai vrea să trăieşti într-o astfel de casă, totuşi ? glumi tatăl ei.

Ea râse recunoscând justeţea ironiei lui.

– Nu, presupun că nu.

– Eu presupun că nici măcar n-ai intrat în vreuna ! spuse el cu amuzament.

Marie se gândea la căsuţa din spatele bazarului, amintindu-şi lumânarea galbenă care lumina pentru ea şi un uşor fior îi trecu de-a lungul spinării. Nu răspunse nimic. Visurile îi erau bântuite din acea noapte. O faţă întunecată, ochi care o ironizau, mâini care erau puternice şi totuşi incredibil de blânde... imaginea lui o urmărea fără încetare când ea se lăsa în voia gândurilor. Ar fi putut să-i fi spus tatălui... „Am întâlnit un arab. Un arab numit Khalid..." şi cuvintele ar fi fost vorbe goale, incapabile să exprime măcar o sutime din adevăr.

Se uită în jur la luxul căutat al camerei de zi cu covorul ei albastru, pereţii albi, picturi moderne şi scaune adânci, tapisate. Erau la o mie de mile depărtare de oaza de palmieri şi

focul lângă care trăise cel mai traumatizant moment al vieții ei. Cele două lumi nu se puteau întâlni niciodată. Într-un fel ciudat, această lume era mai puțin reală decât cealaltă.

Era încă destul de conștientă de un sentiment de izolare față de vechea ei viață, ca și cum ar fi fost plecată mulți ani și nu doar două săptămâni. Totul părea ciudat.

— Doamna Abbot o să aibă grijă de tine. spuse tatăl ei distrat, uitându-se la ceas. Am o întâlnire urgentă la ora trei, deci trebuie să mă grăbesc. Ți-am comandat prânzul. N-ai mâncat în avion, nu ?

— Nu, spuse ea. Era salată obișnuită și șuncă în plastic. Presupun că n-ai timp să mănânci cu mine ?

— Îmi pare rău. Am prânzit în sala de consiliu cu McIntyre și Hamley. Avem necazuri.

— Oh ? Marie îl privi îngrijorată... Deci privirea lui gri și sprâncenele încruntate nu fuseseră doar rezultatul faptului că o văzuse din nou pe mama ei... Este ceva serios ?

El o privi în tăcere, apoi dădu din umeri.

— În acest stadiu, nu pot spune nimic.

— Ce s-a întâmplat ? Sper că nu o grevă ?

O grevă paralizase activitatea uneia din fabricile lor electronice, cu un an în urmă, timp de șase săptămâni și-i făcuse să piardă milioane de lire, pentru nerespectarea comenzilor.

El scuturâ din cap.

— Nu. O supraofertă.

Ea deveni atentă imediat, știind cât de tare

l-ar îngrijora şi tulbura o asemenea ofertă. Deşi iniţial el era proprietarul celor mai multe acţiuni în Brintons, rapida dezvoltare din ultimii zece ani fusese însoţită de vânzări de acţiuni şi controlul firmei din punct de vedere financiar ieşise din mâinile lui, deşi mai era încă director general şi acţionar majoritar.

– Cine a făcut oferta ?

– Unex Group, zise el.

Ea se încruntă.

– Cu ce se ocupă ei ? Am auzit doar numele, dar nu ştiu nimic despre ei.

El se uită la ceas, ezită, apoi spuse :

– O companie multinaţională, în parte, proprietate a arabilor.

Ea tresări, uitându-se la el.

– Arabi ?

El încuviinţă din cap, neobservând, se pare, expresia ei.

– Sunt băgaţi în toate... electronice, mâncare, petrol, manufacturi... în prezent deţin un număr de companii engleze. Înghit firmele cu totul, deposedându-i pe proprietari şi lăsându-i pe drumuri după cum au chef. Oferă pentru acţiunile mele un preţ pe care nu mi-l pot permite. Acesta-i motivul pentru care trebuie să-l văd pe Hamley astăzi. Trebuie să-l întreb dacă banca mă poate susţine în cazul în care aş încerca să mă lupt cu această ofertă.

– Crezi că o vor face ? Marie era îngrozită la gândul că tatăl ei ar pierde compania pentru care-şi irosise viaţa, construind-o.

El dădu din umeri cu o privire lipsită de expresie.

– Trebuie să aşteptăm şi să vedem.

– Nu pari foarte optimist, spuse ea îngrijorată.

– Nu sunt, zise el, îndreptându-se către uşă. Nu fi neliniştită, Marie, averea mea personală nu este amestecată în asta şi eu nu te voi lăsa să suferi.

– Tată !... Ea se supărase de-a binelea... Eu nu sunt mama, aminteşte-ţi ! Ce-mi pasă mie de bani ? Fă ce vrei cu ei, dacă-ţi pot fi de ajutor. Pot să-mi iau oricând o slujbă dacă lucrurile se înrăutăţesc.

El zâmbi, apoi faţa i se lumină.

– Draga mea fată, ce crezi c-ai putea face tu ?

– Mă voi gândi la ceva, spuse ea cu uşurinţă. Nu sunt chiar aşa de neajutorată, doar ştii. Am primit o bună educaţie şi nu sunt proastă. Nu se ştie, s-ar putea chiar să mă mărit într-o zi !

El râse.

– Aşa sper şi eu. Ştii doar că vreau să ajung bunic. Uite, trebuie să mă grăbesc, nu vreau să întârzii la acea întâlnire. Ne vedem diseară. Nu uita, mama ta te aşteaptă la ea la hotel, la ora şapte treizeci.

– Voi fi acolo, promise Marie. Şi voi fi drăguţă cu ea.

El îi trimise un sărut cu mâna şi ieşi, lăsând uşa să se trântească după el, într-un fel care

nu-i era caracteristic. De obicei o închidea cu grijă. Simţea că sub acest calm exterior, tatăl ei era serios tulburat.

Ea-şi mâncă prânzul fără să dea atenţie hranei şi menajera tatălui ei, doamna Abbot, bombăni dezaprobator când văzu farfuriile rămase aproape pline.

— De-abia te-ai atins de mâncare. Ţi-e rău de la ceva ? Ţi-am spus că o să te căptuşeşti cu ceva neplăcut dacă te duci în acel loc străin. Când ultimul meu bărbat a fost la Cairo, a avut probleme cu burta, tot timpul. Asta a fost în timpul războiului, bineînţeles. Mâncarea armatei era aproape la fel de rea ca cea de acolo, după cum spunea el şi crede-mă, nu era un mofturos...

— Ţi-am adus ceva, spuse Marie, în timp ce cealaltă femeie se oprea din vorbit.

Se întoarse şi luă un pachetel strălucitor ce se afla pe biroul din spatele ei şi îl întinse doamnei Abbot, care-l privi uimită. Ritualul era acelaşi de fiecare dată când Marie se întorcea din străinătate. Întotdeauna îi aducea doamnei Abbot un cadou şi doamna Abbot, de fiecare dată, se prefăcea copleşită.

Acum, întorcea pachetelul pe o parte şi pe alta, spunând :

— N-ar fi trebuit să te deranjezi. De ce, dulceaţa mea, ce-i asta ? Ştii că n-ar fi trebuit să te deranjezi. Mă întreb ce este ?

— Deschide-l şi uită-te, spuse Marie, aşa cum spunea întotdeauna.

Doamna Abbot mai întâi pipăi pachetul la colţuri, încercând să ghicească şi abia mai apoi desfăcu sforicica.

Marie îi adusese o mică statuetă arabă reprezentând o pisică de fildeş, cu ochi din pietre verzi. Doamna Abbot era nebună după pisici şi ţinea două exemplare siameze în partea de apartament unde locuia. Acum, ea-i mulţumi încântată lui Marie de mai multe ori, înainte de a se îndepărta cu darul.

Marie o privea cum părăseşte camera, zâmbind afectuos. Doamna Abbot avusese grijă de ea de când o părăsise propria ei mamă. Era o femeie blândă, caldă, grijulie, fără relaţii în lumea exterioară de când îi murise bărbatul.

Cam la şaizeci de ani, era încă foarte activă şi muncitoare, fără a avea intenţia de pensionare, deşi Marie ştia că ea avea o grămadă de bani investită într-o societate de construcţii pentru „zilele ploioase", pe care le aşteptase întreaga ei viaţă. Avea grijă de apartament cu o îndemânare impecabilă. Bucătăria ei era simplă, dar excelentă. Avea tendinţa să-i cocolosească pe Marie şi pe tatăl ei, în rest prefera să stea în camera ei, înconjurată de pisici, în loc să iasă şi să se întâlnească cu prietene.

Ce ne-am fi făcut fără ea ? gândi Marie. Apoi, se duse la fereastră şi privi cerul londonez, gândindu-se la cele discutate cu tatăl ei.

Ce se vor face dacă tatăl ei va pierde controlul asupra Brintons ? Va fi obligat să se pensioneze din consiliu ? Nu-şi putea imagina ce va face el în restul vieţii dacă-şi pierdea scopul principal al existenţei. În ciuda relaţiilor strânse dintre ei doi, ea-şi dăduse seama întotdeauna că Brintons ocupa primul loc. Din când în când îşi reamintea asta, dar trebuia să suporte faptul.

Se gândea cu amărăciune la Unex Group. De ce erau aşa de lacomi, devorând totul în calea lor ca nişte şerpi boa ? ! Impersonala faţă a marelui afacerist ascundea o cruzime ca cea a sălbăticiunilor din deşert.

Şi-l aminti pe Jan MacIntyre, contabilul şef de la Brintons, care-i spusese tatălui ei că este periculos să te dezvolţi prea mult. „Asta atrage rechinii", îi spusese el. Tatăl ei doar zâmbise şi dăduse din umeri nepăsător.

Marie îşi petrecu după-amiaza vorbind la telefon cu prietenii ei şi spunându-le minciuni despre vacanţa petrecută. N-ar spune nimănui despre noaptea în deşert, gândi ea, când închise telefonul ultima oară. Lasă-i să creadă că petrecuse două săptămâni de vis înotând în apa albastră şi lenevind pe plajă. Realitatea se afla într-un loc secret al minţii ei.

Pentru prima dată se gândi cu nelinişte la lipsa ei de ocupaţie. Nu-şi luase niciodată o slujbă fiindcă tatăl ei considerase că nu este necesar. Ea se presupunea că trebuie să con-

ducă menajul, să aranjeze prânzurile şi cinele de afaceri, să scrie scrisori către prietenii lui şi să facă toate treburile pe care mama ei le-ar fi făcut dacă n-ar fi plecat.

De fapt, bineînţeles, avea foarte puţin de făcut în majoritatea timpului şi-şi umplea orele cu acţiuni inutile : cumpărături, vizite la prieteni, citit şi cântat la pian.

Până acum asta o plictisea rar, dar acum îşi dorea o slujbă, ceva care să-i scoată din minte imaginile care o urmăreau. De fiecare dată când nu era atentă, acea faţă îi apărea în minte.

Ei bine, gândi ea, timpul va rezolva problema. În câteva săptămâni ea nu va mai fi în stare să-şi amintească cum arăta el. Dar acel timp nu putea veni prea curând.

Se îmbrăcă încet pentru cină, alegându-şi rochia cu grijă ; o rochie albastră drăguţă pe care o îmbrăca rar, din cauza simplităţii copilăreşti : corsajul ornat cu margarete din dantelă, fusta largă şi lungă până la jumătatea gambei, care se unduia când mergea. Cu părul lăsat în onduleuri mari pe lângă faţă, arăta ca o puştoaică, gândi ea strâmbându-se la imaginea din oglindă.

Oricum, asta-i convenea mamei ei. Cu greu ar fi reuşit să pară mai tânără.

Mama ei stătea la un mare hotel de lux în apropiere de unul din parcurile Londrei. Marie întrebă de ea la recepţie şi fu îndrumată la

barul din salon. Oprindu-se în uşă, Marie o văzu pe maică-sa dintr-odată. Nu i se schimbase nici măcar un fir de păr. La o privire obişnuită ar fi putut trece drept o femeie de treizeci şi cinci de ani, dar Marie ştia prea bine că ea se apropia de cincizeci. Miracolul era întreţinut cu grijă. Fardul aplicat cu grijă, hainele alese cu artă. Frumuseţea ei rămânea intactă printr-un fel de voinţă magică.

Ea se întoarse când intră Marie, cu un pahar în mână şi, pentru o clipă, fata văzu o umbră de teamă pe faţa ca o floare. Ochii albaştri se măriră, gura tremură, apoi Clare ridică o mână salutând-o şi zâmbind strălucitor.

– Dragă ! Iată-te !

Existau, desigur, câţiva bărbaţi care o aşteptau în vecinătatea ei, cu o expresie bleagă pe faţă, expresie pe care Marie o asocia întotdeauna cu cei care-i ţineau trena mamei sale. Dar Clare îi concedie cu calm pe toţi cu câteva cuvinte mieroase :

– Dragilor, acum trebuie să plecaţi. Aceasta este o întâlnire foarte specială... Zâmbetul care acompanie aceste cuvinte îi lăsă pe bărbaţi zăpăciţi, când se îndepărtă.

– Nu ţi-ai pierdut succesul, spuse Marie cu uşurinţă, atingând obrazul mamei ei cu buzele. Ce mai faci, Clare ?

Mama ei prefera să i se spună pe nume. Susţinea că „mamă" o îmbătrâneşte.

— Nu ţi-a spus James ? Bietul Arturo... atât de trist. Şi acei oribili fii ai lui care au pus mâna pe tot, chiar şi pe maşinile şi casa mea. Tot ce mi-a rămas au fost hainele de pe mine, jur.

Clare arăta tragic, cu buza de jos tremurândă, ochii mari ca albăstrelele, lucioşi ca şi cum ar fi fost umezi de lacrimi.

Marie se uită la perlele din urechile mamei ei ; la brăţara cu diamante ce-i înconjura încheietura subţire a mâinii, la broşa cu diamante şi perle pusă discret pe rochia neagră în care trupul zvelt şi tânăr al lui Clare era înfăşurat, accentuând şoldurile delicate şi ridicătura sânilor.

Îşi aminti cu repeziciune celelalte bijuterii cu care Arturo o acoperise pe Clare în ceilalţi ani şi suspectă că sărăcia acesteia nu era atât de mare pe cât dorea ea să creadă ceilalţi.

— Îmi pare foarte rău, Clare, spuse ea totuşi, reamintindu-şi promisiunea făcută tatălui ei. Arăţi minunat, în ciuda durerii tale... Spera ca mama ei să nu considere cuvintele ca o ironie.

Clare, oricum, era gata să accepte cuvintele la adevărata lor valoare, gata să fie prietenoasă, în aparenţă.

— Mulţumesc, dragă... Ochii ei albaştri îi scrutară aprobator rochia albastră copilărească. Şi tu arăţi foarte dulce. Îmi place să te văd îmbrăcată conform cu vârsta ta. Cred că ulti-

ma dată când ne-am văzut, erai în stadiul acela plicticos de a încerca să fii foarte sofisticată, ceea ce nu se potrivește tinereții, doar știi. Ce vrei să bei ?

– Ceva rece și înviorător, spuse Marie modestă.

Clare comandă un pahar cu limonadă, adăugând cu viclenie :

– Cu un strop de gin, barman. N-am vrea să depășim măsura, nu-i așa ?

Marie văzu cum barmanul o privește cu curiozitate și-și plecă genele. Ar fi plicticos, gândi ea, dacă ar trebui să facă pe puștoaica de șaptesprezece ani mai multe ore. Dar totul era pentru o cauză bună – s-o facă pe maică-sa fericită și să-l satisfacă pe tatăl ei.

După băuturi se îndreptară spre sala de mese pentru a mânca. Clare privi meniul cu disperare și apoi comandă salată și pepene verde. Marie se hotărî să-i țină companie și fu recompensată cu alt surâs.

– Foarte inteligent. Trebuie să ai grijă de silueta ta... Clare o studie cu ochii ei de cunoscătoare... Vorbește-mi despre curtezanul tău.

În mod inconștient, Marie își strâmbă nasul, gândindu-se la bărbații pe care-i cunoștea, admiratorii ei din ultimele luni : Nigel cu zâmbetul lui sălciu și pasiunea pentru automobile, Daniel care vorbea doar despre cricket și dansa ca un elefant, Stephen, cel mai scund bărbat pe care-l întâlnise vreodată și care era agresiv de masculin.

Clare îi văzu expresia şi râse brusc, cu ochii scânteietori.

– Dragă ! Ştiu ce simţi ! Sunt plicticoşi ?

– Ca o zi ploioasă, spuse Marie.

Ochii lor se întâlniră într-un zâmbet luminat de o nouă simpatie. Clare îşi puse coatele pe masă într-o atitudine de încredere.

– Biata fată ! A existat vreodată cineva care... ? Ochii ei cu sprâncenele creionate se ridicară întrebător.

Marie, prinsă pe picior greşit, se gândi la Khalid şi încă o dată faţa mamei ei reflectă o curiozitate amuzată.

– Înţeleg că a existat cineva. Cine era ? Era atrăgător ?

Marie râse gânditoare.

– Foarte.

– Englez ?

– Nu, recunoscu Marie.

– Nu, dragă, ei sunt de obicei rari, spuse mama ei sumbru. Îl mai vezi ?

Marie scuturâ din cap, cu buza inferioară prinsă între dinţi şi ochii lui Clare o cercetară pătrunzător.

– Ceva serios ?

Marie dădu din umeri.

– Nu ştiu. Dar... cuvintele se opriră şi ea-şi întrerupse propoziţia, incapabilă să transpună în cuvinte ceea ce simţea.

Clare oftă înţelegătoare.

– Înţeleg... deci aşa. Ei bine, dacă vrei sfatul meu, dragă, ceea ce bineînţeles nu vrei,

dar eu tot o să ţi-l dau... du-te după el dacă-l vrei. Se spune că bărbaţii sunt vânători, dar este doar un mit inventat de femei pentru bietele creaturi nehotărâte. Sigur că femeia este cea care urmăreşte, dar o face atât de subtil încât el să-şi imagineze întotdeauna că a fost propria lui idee.

Marie râse tare în aşa fel, încât râsul ei atrase atenţia unui grup care tocmai intra în sala de mese. Ei se opriră ca să se uite la ea şi Marie, dându-şi seama că este observată, se uită în sus şi-l văzu pe taică-său zâmbindu-i. Îi zâmbi şi ea, încântată să-l vadă. Apoi privirea ei se mută la însoţitorii lui şi ceva se întâmplă cu inima ei. Simţi o durere ascuţită ca şi cum cineva i-ar fi strâns inima cu menghina. Respiraţia păru să i se oprească şi pulsul i se acceleră.

Pentru ceea ce dură o eternitate în mintea ei, ochii albaştri se treziră încătuşaţi de cei negri ai lui Khalid.

Apoi el se înclină şi Clare, care se întoarse în scaun să vadă la ce se uita Marie, scoase un strigăt de surpriză.

– De ce se află acolo James şi ce caută Stonor Grey cu el ? Mă întreb ce fac cei doi împreună.

– Care este Stonor Grey ? întrebă Marie cu efort, încercând să-şi stăpânească bătăile inimii, cu ochii fixaţi asupra micului grup de bărbaţi care se îndrepta către ele.

Îl recunoştea pe Jan MacIntyre, un bărbat puţin încovoiat, în jur de cincizeci de ani, cu un zâmbet obosit, dar ceilalţi doi bărbaţi îi erau străini. Unul avea cam treizeci de ani, păr ondulat, brunet şi haine moderne. Celălalt era grăsuţ, cordial, cu un costum negru elegant.

– Dragă, trebuie să fi auzit de Stonor Grey, spuse Clare cu neîncredere ironică. El este copilul minune ce se află în spatele lui Unex ; bineînţeles că a început cu o avere personală imensă. Mama lui a fost nepoata unui şeic al petrolului, şi el a avut o grămadă de bani de la ei, iar tatăl lui... Sir Richard Grey, regele plicurilor de hârtie. Ştii, făceau hârtie şi papetărie de birou...

Clare spusese astea foarte repede, foarte încet, în timp ce continua să zâmbească bărbaţilor. Tocmai terminase când ei se apropiară şi ea-şi întinse mâna spre Stonor Grey cu un zâmbet fermecător.

– Stonor ! Ce mai faci ?

El îşi plecă faţa pentru a-i săruta mâna cu un gest scurt.

– Clare, arăţi la fel de încântătoare ca întotdeauna. Ce elixir magic foloseşti ? Arăţi de douăzeci şi cinci de ani.

– Şşşt, nu menţiona vârsta ! îl opri ea. Sunt suficient de bătrână ca să am o fiică ce este aproape adultă... Marie, acesta este Stonor Grey. Stonor, fetiţa mea !

Marie îi oferi mâna cu răceală. El o luă, întorcându-se uşor ca doar ea să-i vadă expresia. Ochii cei negri o ironizau când se aplecă peste mâna ei. Gestul cel scurt fu diferit de astă dată. În timp ce-şi lipea gura de mâna ei, şi-o lăsă să alunece până ajunse în dreptul bătăii pulsului care se accelerase.

Ea era atât de furioasă încât abia mai putea respira. Furia trimitea scântei în ochii ei albaştri, îi făcea să-i tremure degetele şi gura, încât trebui să-şi muşte buzele ca să-şi oprească tremuratul vizibil.

Fără îndoială că el se credea foarte abil. Întreaga situaţie îi reveni în minte treptat, ca o serie de explozii în lanţ. El se prefăcuse c-o răpeşte ca să-şi bată joc de ea. Toată mascarada despre o recompensă... transportarea ei prin deşert pentru câteva ore... doar ca să-i dea o lecţie !

— Stonor este un original, spunea Clare. Trebuie să-l facem să-i imite pe politicieni. Este atât de nostim.

— Oh, un artist ? spuse Marie, pe un ton încărcat, involuntar, de aciditate.

Stonor râse şi Clare păru nedumerită, în timp ce James Brinton îşi privea fiica cu o uimire neliniştită.

— Câteodată mă las dus de propriile mele glume, spuse el, cu ochii lui negri aţintiţi asupra feţei ei.

— Poate fi periculos, răbufni Marie.

El zâmbi pieziş.

– Foarte adevărat. Deduc că tocmai te-ai intors din țara mamei mele, domnișoară Brinton. Cum ți-a plăcut deșertul ?

Ea trebui să se lupte cu dorința de a-l pălmui. Cu un efort, reuși să spună mieros :

– Deșertul era... nisipos, domnule Grey.

– Și oamenii ? întrebă el cu aceeași voce plină de curtoazie.

– Am întâlnit câțiva oameni interesanți. Doar unul dintre ei era sub orice critică.

– Și cine era acela, domnișoară Brinton ? se întrebă el cu suavitate.

Ea dădu din umeri cu o față ironică.

– Oh, nimeni important. Unul dintre acei bărbați proști care se cred irezistibili...

Clare scoase un chicotit ușor, dar James Brinton. păru nedumerit.

– Marie ? Ce s-a întâmplat ? Nu mi-ai spus asta.

– N-a avut importanță, tată. M-am îndepărtat de el fără probleme. El era genul de belea, plin de vanitate, că te umflă râsul.

Ochii lui Stonor Grey erau plini de un râs neruşinat. Ea văzu şi-şi dădu seama că nu-l jignise sau şocase, ci-l făcuse să râdă de ea. El zise cu gravitate :

– Sper că l-ai plesnit, domnișoară Brinton. Acestui fel de bărbați trebuie să li se dea o lecție. Necazul este că multe fete se lasă atrase și le pică în brațe. Sunt convins că ești prea

cu picioarele pe pământ ca să te lași păcălită de un chip frumos și maniere încântătoare.

Ea-l privi, redusă la tăcere de furia care o cuprinse în fața acestui afront.

Tatăl ei arătă spre ceilalți doi bărbați, prezentându-i.

– Aceștia sunt doi domni care lucrează cu domnul Grey, draga mea. Stephen Brent și Henry Carr. Fiica mea, Marie...

Ea zâmbi și dădu mâna cu ei. Stephen Brent era cel mai tânăr dintre cei doi, cu ochi ca mura și un surâs plin de admirație la adresa ei.

– Deoarece se pare că v-ați terminat masa, pot să vă propun să veniți la masa noastră să vă beți cafeaua ? sugeră tatăl ei.

Clare fu de acord imediat și se mutară la o masă unde încăpeau cu toții. Bărbații comandară fripturi și salată după o privire superficială asupra meniului.

– Ești sigur că nu te incomodăm ? îl întrebă Marie, discret, pe tatăl ei. Nu sunteți aici pentru a discuta afaceri ?

James Brinton scoase un oftat. Fața lui avea paloarea care pe ea o neliniștise mai devreme.

– Nu mai este cazul, spuse el inexpresiv.

Ea-l privi îngrijorată.

– Ce înseamnă asta ?

– Unex va prelua Brintons, spuse el cu aceeași voce monotonă. Hamley îmi spune că nu mă pot lupta cu ei. Nu mă poate ajuta.

– Oh, tată !... Își puse mâna peste a lui și-i

strânse degetele neajutorate... Nici chiar dacă-ţi foloseşti proprii tăi bani ?

El scutură din cap.

– Chiar dacă ipotechez sau vând tot ce am, n-aş putea să-i înfrunt, iar dacă aş face un efort supraomenesc, aş transfera un handicap asupra firmei care va avea datorii mult prea mari pentru anii ce vin. Jocul nu merită miza.

Era puternic afectată, privindu-l cu o nelinişte îngrijorată. Îşi dădea seama că fusese o lovitură teribilă pentru el. Întreaga lui viaţă fusese distrusă peste noapte. Îl privi pe Stonor cum se aşează la masă, cu faţa lui ascetică, dură şi nemişcată ca granitul, în timp ce acei ochi negri erau aplecaţi în jos, cu trupul lui plin de forţă, îmbrăcat în costumul elegant de seară care-i ascundea virilitatea într-un mod în care veşmântul arab n-o făcea.

El îi făcuse un astfel de necaz tatălui său. Ca un uliu din deşert, se năpustise cu gheare crude, zdrobindu-i viaţa acestuia.

Brusc, ochii cei negri se ridicară şi întâlniră privirea acuzatoare din ochii ei. Se uită apoi în jos spre mâna ei, care era împletită cu a tatălui şi pe faţa lui inteligentă apăru o urmă de înţelegere rece. Era imposibil, gândi ea, să-i ascunzi ceva acestui bărbat. Mintea lui era rapidă şi sclipitoare, descoperind instantaneu ascunzişurile gândului. Întotdeauna ar fi în stare să-i citească expresia. Mohorâtă, se hotărî să înveţe să-şi controleze expresia feţei pentru a nu-l mai da nici o posibilitate să ghicească.

În timp ce bărbaţii mâncau, Clare vorbea, sorbind ceşti de cafea neagră. Ea-i captiva pe toţi, deşi conversaţia ei nu era deosebit de inteligentă. Oricum, reuşea să atragă atenţia fără pic de efort. Marie se minuna de abilitatea ei. Doar James Brinton părea imun în seara aceasta, mâncând fără nici un interes, prea posomorât ca să răspundă farmecului lui Clare.

O orchestră începu să cânte o muzică de dans săltăreaţă şi câţiva care mâncau se duseră şi începură să danseze pe parchetul din faţa muzicanţilor.

Stonor Grey îşi dădu la o parte şervetul şi se ridică. Înainte ca Marie să realizeze ce se întâmplă, el se aplecă şi o ridică în picioare cu o mână hotărâtă, pe care ea i-o recunoscu instinctiv.

— Hai să dansăm, spuse el scurt.

Ar fi protestat dacă n-ar fi dorit să păstreze pacea, dar în seara aceasta îi era teamă să nu facă ceva care să-i amărască tatăl şi mai mult.

Îi permise s-o conducă pe ringul de dans şi s-o strângă în braţe, mâna lui caldă aşezându-i-se pe ceafă, în timp ce se mişcau în ritmul muzicii.

— Mai bine dă-i drumul înainte de a exploda, murmură el în urechea ei.

— Ce ? Îşi întoarse capul să-l privească şi apoi se uită în altă parte, simţindu-şi trupul care prinde viaţă din cauza apropierii lui şi a mâinii de pe ceafă.

– Ai stat acolo fierbând în ultima jumătate de oră, spuse el. Să ştii că ai o figură foarte expresivă.

– La ce te aştepţi ? Mi-ai jucat o festă urâtă. Ţi-ai bătut joc de mine...

– Erai plictisită, la fel ca şi mine, spuse el nepăsător. Credeam că ne-am putea distra împreună.

– Îmi pot imagina ideea ta despre distracţie, se răţoi ea.

Mâna lui alunecă de-a lungul spinării fetei şi ea înţepeni şi se uită la el.

– Opreşte asta !

– Nu te răţoi la mine, spuse el blând. Te plângeai de faptul că n-ai văzut nimic din viaţa sălbatică şi romantică arabă, deci ţi-am îndeplinit dorinţa gratis şi pe nimic. Ar trebui să-mi fii recunoscătoare.

– Oh, îţi sunt, mulţumesc de o mie de ori, spuse ea sarcastică. M-ai speriat de moarte, m-ai făcut să călăresc mile în şir printr-un deşert pustiu, m-ai ţinut trează toată noaptea şi mi-ai spus o grămadă de minciuni... şi te aştepţi la recunoştinţă !

El râse încet.

– Hai, recunoaşte. A fost distracţia vieţii tale. N-a fost romantic ? Deşertul, lumina lunii, focul de tabără ?

– Acea haină care mirosea ca dracu' peste capul meu, înăbuşindu-mă, cât pe ce să fi fost muşcată de un şarpe veninos, călărind până era să mă rup în două... oh, într-adevăr, foarte

romantic ! Ca o face baie într-o băltoacă noroioasă.

Ochii lui negri dansau veseli.

– Scorpie, murmură el. Te-ai răzbunat, nu-i așa ?

Marie se uită la el fără nici un fel de expresie.

– M-ai pedepsit în fața tuturor chiar acum și eu nu pot face nimic, spuse el glumind.

– Nu minți ! N-ai dat o para chioară pe ce am spus eu, zise ea furioasă.

El râse din nou.

– Arătai așa de neîncrezătoare când m-ai văzut ! Fața ta avea expresia cuiva care a văzut un șarpe în deșert.

– Șerpii mă fac întotdeauna să arăt așa, spuse ea cu subînțeles. Apropo, ce făceai în grădina hotelului ? De ce stăteai acolo la acea oră a nopții ?

– Mergeam să mă culc, mărturisi el.

– Stăteai în hotel ? Era uimită... Nu te-am văzut niciodată.

– Nu eram chiar un oaspete, admise el. Sunt proprietarul lui.

– Ar fi trebuit să știu ! Se uită la el cu ură.

– Am câteva hoteluri, îi răspunse el. Le vizitez o dată sau de două ori pe an. S-a întâmplat să fiu tocmai la acela în acea noapte specială.

– De ce a trebuit să fii când eu stăteam acolo ? se plânse ea ca pentru sine. De ce nu în altă noapte a anului ?

– A fost voia lui Allah, spuse el răutăcios.

Se uită în sus spre el.

– Eu n-aş spune asta. De ce purtai îmbrăcăminte arabă ?

– Sunt pe jumătate arab, zise el neutru. De ce nu ? Când vizitez ţara mamei mele, port întotdeauna îmbrăcămintea ţării. Nu-ţi place ?... Ochii cei negri rămăseseră pe faţa ei.

– Ţi se potriveşte, recunoscu ea tăindu-i-se brusc răsuflarea.

Stonor Grey zâmbea.

Pentru câteva clipe se mişcară în tăcere, cu armonia oamenilor obişnuiţi să danseze împreună, paşii lor fiind uşori şi plini de graţie.

Apoi Marie îşi reaminti şi se uită la el.

– Îl vei omorî pe tatăl meu dacă vei continua cu această supraofertă, ştii asta ?

Faţa lui se înnegură.

– Exagerezi. Afacerile sunt doar afaceri.

– Nu pentru tata. Acea firmă este viaţa lui.

– Atunci este nebun. Te are pe tine.

– Întotdeauna a pus firma pe locul întâi, declară ea.

– Nici un bărbat n-ar trebui să-şi pună munca înaintea familiei. Oamenii au mai mare importanţă decât lucrurile.

– Oricum, pe el îl va omorî să-şi piardă Brintons.

– Sper că nu, spuse el indiferent.

– Ai putea opri târgul, zise ea răguşită.

Se lăsă tăcere. Marie se uită în sus şi-l văzu cum o urmăreşte cu atenţie, având întipărită pe faţă o privire curioasă.

– N-ai putea opri ? îl întrebă ea pe un ton rugător.

– Îmi ceri să fac asta pentru binele tău ? întrebă el cu o voce neutră.

Ea se înroşi puternic.

– Nu, sigur că nu. Pentru binele tatălui meu.

El dădu din umeri.

– Unex controlează zeci de firme ca Brintons. Pe toate le-am preluat în acelaşi mod şi nici unul din proprietarii precedenţi n-a murit ca rezultat al preluării.

– Tata este altfel, zise ea cu disperare. El... n-are nimic ce să pună la loc.

Muzica se opri şi ceilalţi dansatori aplaudară. Stonor Grey o conduse la masă, ţinând-o de cot. Se treziră în mijlocul unei certe ce se iscase între bărbaţi. James Brinton se înroşise şi ochii îi erau aprinşi. Vocea lui le acoperea pe celelalte.

– Vei pune sute de muncitori pe drumuri dacă închizi fabrica Birdley. Nu-ţi pasă de asta ?

– Este neeficient să laşi să meargă fabrica, spuse Henry Carr cu brutalitate. Se suprapune cu una de-a noastră. N-avem nevoie de asta.

– Jecmăneală... mormăi James Brinton ducându-şi mâna la guler, cu respiraţia greoaie, într-un mod care o înspăimântă pe Marie.

— James ! Clare sări lângă el, cu fața palidă și încercând să-l susțină.

El scoase un sunet înăbușit și se prăbuși. Oamenii de la masa alăturată țipară, chelnerii apărură în fugă, în timp ce întreg restaurantul se ridicase pentru a vedea despre ce este vorba. Marie alergă și îngenunche lângă tatăl său, cu fața plină de lacrimi fierbinți.

În spatele ei se auzi vocea lui Stonor care spunea pe un ton hotărât și calm :

— Chemați imediat o ambulanță.

Ea privi spre el cu o față lividă și îndurerată.

— L-ai omorât ! șopti ea înăbușindu-se.

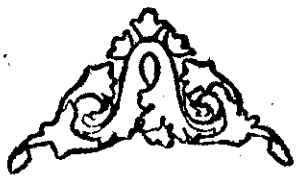

CAPITOLUL III

Ochii lui negri priviră într-ai ei, pupilele părând să i se dilate de furie. Apoi, o împinse fără nici un fel de ceremonie, se aplecă şi-l ridică pe tatăl ei cu o uşurinţă care-i reaminti de felul în care o cărase prin grădinile de la Hotel Marina şi apoi în jos, spre plaja luminată de lună. Croindu-şi drum prin mulţime el se opri pentru a-l întreba pe chelnerul şef :

— Există vreo cameră pe care s-o putem folosi ?

Fură îndrumaţi spre o încăpere de la parter. Clare şi Marie urmau silueta înaltă, cu ochii pe încărcătura lui, plini de o nelinişte înspăimântătoare. James zăcea cu capul atârnat pe braţul lui Stonor Grey, părul argintiu îi era ciufulit, zărindu-se porţiuni roz din pielea capului său. O mână spânzura pe spate, lipsită de viaţă.

Stonor îl puse cu blândeţe în patul îngust din cameră, în timp ce Clare stătea nemişcată, privind corpul inert. Părea incapabilă să mai respire, cu mâinile prinse de piept într-o atitudine de teroare.

Un zgomot la ușă anunță venirea doctorului. Acesta se uită la ei impersonal.

— Ce s-a întâmplat ?... Pe când vorbea, se și apucase să-l examineze pe James, întrerupând explicațiile lui Stonor printr-un gest din cap... Bine, acum... toată lumea afară din cameră. Unde naiba este ambulanța ?

În următorul moment, oamenii ambulanței fură acolo, cărându-l pe James pe o targă, fața fiindu-i acoperită de o mască de oxigen, timp în care doctorul mergea pe lângă el.

— Trebuie să mă duc cu el ! țipă Marie grăbindu-se după targă.

Clare rămase pe loc, privind după ea cu fața ei albă întunecată. Stonor îi puse o mână pe brat și ea se uită la el.

— Vă duc la spital, spuse el blând.

Ea încuviință din cap, tăcută și fără lacrimi, dar vizibil, fiind pe punctul de a plânge.

Stonor se mișca repede, prinzând-o din urmă pe Marie și o apucă de mână. Ea se uită la el, furioasă și șocată.

— Nu poți merge în ambulanță, îi recomandă el.

— Lasă-mă ! Cine te crezi că ești ?

Se smuci cu un gest furios și-și eliberă mâna. El o înșfăcă din nou, cu o forță reînnoită, degetele înfigându-i-se în încheietura mâinii ei.

— Nu poți merge în ambulantă. repetă el.

— Cine spune că nu pot ? Tu ? Vocea ei era disprețuitoare.

— Da, zise el.

Simpla afirmație a lui o reținu și ochii i se opriră mânioși asupra lui.

– Am dreptul să fiu cu el. Este tatăl meu... Vocea ei își pierduse din siguranță.

– O să te duc pe tine și pe mama ta, la spital, cu mașina mea.

– Nu te obosi, îl repezi ea. Voi lua un taxi.

El ignoră replica cea copilărească și se întoarse spre Clare, cu mâna în continuare peste încheietura lui Marie.

– Mașina mea este în parcarea hotelului. Vreți să vă luați o jachetă din cameră ?

Ea-și scutură capul în tăcere.

– Să mergem acum, repede, zise ea după o clipă.

– Ai grijă de mama ta, spuse Stonor întorcându-se spre Marie, cu ochii lui negri deveniți dintr-odată severi... Este foarte necăjită.

Marie se uită la Clare cu ochi critici și neîncrezători. Mama ei nu arătase nici un fel de tandrețe față de James Brinton, de ani de zile, și iată, Stonor părea să sugereze că la această oră de pericol pentru el, tatăl ei însemna mai mult pentru maică-sa decât pentru Marie. Apoi, își dădu seama că el nu putea să știe că părinții ei divorțaseră. Îl privi ironică.

– Au divorțat acum zece ani, murmură ea pe un ton de gheață, întorcându-se pentru a nu fi auzită de maică-sa. Tata nu înseamnă nimic pentru ea.

Stonor se uită în jos spre fața ei palidă.

– Știu despre divorț, zise el cu răceală. Uită-te la mama ta, uită-te bine. Este într-o stare de șoc mult mai mare decât ești tu. Nu știu ce simte pentru tatăl tău, dar știu că are nevoie de ajutor.

Clare stătea rezemată de perete într-o stare de răbdare disperată cu ochii în podea, cu buzele tremurânde și decolorate. Sub fardul aplicat cu grijă fața îi era albă ca varul. Părea să fi îmbătrânit cu zece ani în ultimul sfert de oră.

Marie o privi, apoi se înroși. Se uită la Stonor cu neplăcere.

– Înțelegi ? întrebă el.

– Da, zise ea. Înțeleg.

În acel moment îl ura fiindcă-și dăduse seama de ceva ce ea nu văzuse. Se apropie de mama ei și-i înconjură umerii cu brațul.

– Hai, Clare, mergem la spital.

Vocea ei era blândă în timp ce o conducea pe mama ei de-a lungul coridorului, spre lift. Clare o privea năucă, cu ochi albaștri și îndurerați.

– O să moară, suspină ea. James o să moară. Ce-o să mă fac ?

Marie întâlni ochii lui Stonor peste capul maicăsi. O îmbrățișă pe Clare și murmură încurajator :

– Nu, este puternic. N-o să moară...

Clare scutură din cap.

– Te-am auzit spunând că l-am omorât... spuneai când i s-a făcut rău...

– Nu tu, Clare, spuse Marie îngrozită. N-am vrut să spun că tu...

– Este greşeala mea, şopti Clare. Toţi aceşti ani, greşeala mea...

– Nu, insistă Marie mângâindu-i părul... Ezită muşcându-şi buzele, apoi spuse cu îndrăzneală... Tata te iubeşte, el te iubeşte !

Clare îşi ridică faţa cu ochi pierduţi.

– Crezi că nu ştiu ? Vocea ei suna plină de durere şi autoînvinuire.

Marie era tăcută. Liftul se opri, Stonor le conduse spre limuzina lui argintie, descuie portiera şi o urcă pe Clare în spate. Marie se strecură lângă el. Stonor se aşeză pe locul şoferului şi porni motorul.

*
* *

Stăteau în coridorul alb uitându-se la uşa verde, batantă, pe care intrau şi ieşeau cei din personalul medical. Deasupra uşii, un ceas mare înregistra minutele cu o încetineală supărătoare. Erau aici de două ore. Nici o noutate nu venise dinăuntru. James se afla într-una din încăperile aflate la capătul uşii, luptându-se pentru viaţa lui.

Stonor reveni pentru a doua oară cu cafele în păhăruţe de plastic. Clare acceptă fără nici

un comentariu, cu o față înghețată. Marie se uită în sus când el îi oferi cafeaua. Ochii lui Stonor erau reci. Știa că el n-o va ierta niciodată pentru cele spuse când i se făcuse rău tatălui ei, dar nu-i păsa. Îl ura. Era tot ce era important - pentru el : Unex, lumea impersonală și brută a marilor finanțe, deșertul spiritual al afacerilor, unde banii însemnau totul și oamenii nimic, unde contabilii erau experți. Se gândi la spațiile pustii ale deșertului, mile și mile de întinderi de nisip arid. În acea noapte lângă foc ea-l văzuse de o frumusețe incredibilă. Acum vedea doar grămezile de oase albe ale victimelor, moartea și oroarea acestei sterilități.

Stonor se îndepărtă din nou. Marie își bău cafeaua fără să simtă gustul plasticului, boți paharul și-l azvârli la coșul de gunoi. Sunetul de pași de-a lungul coridorului, îi făcu pe toți să se întoarcă. O infirmieră cu halat alb și bonetă îi privi fără nici un fel de expresie, apoi intră prin ușa batantă. Minutarul se mișcă din nou cu un tic-tac ascuțit.

Un doctor obosit, cu un halat șifonat, stetoscopul atârnându-i dintr-un buzunar, ieși pe ușă, se opri și se uită la ei.

Stonor se ridică și se duse spre el, vorbindu-i pe o voce joasă. Clare se ridică și ea, cu ochi înnebuniți.

Doctorul zâmbi către ea politicos :

– Domnul Brinton se odihnește în acest mo-

ment. Mi-e teamă că nu este cazul să mai aşteptaţi. Nimeni nu-l poate vedea în seara aceasta.

— El încă... Vocea lui Clare se întrerupse neputincioasă, mâinile mişcându-i-se rugătoare.

— Se luptă singur, zise ferm doctorul. Asta-i tot ce pot spune pe moment. Vă asigur că nu este vorba de un pericol imediat. Vreau să vă duceţi acasă şi să dormiţi. Apoi, veţi veni aici mâine şi poate atunci o să-l puteţi vedea... Se uită spre Stonor.... Aş putea să-i prescriu ceva doamnei, pentru dormit.

Clare dădu din mână iritată.

— Am pastile de dormit, mulţumesc. Nu vă ocupaţi de mine. Juraţi că James este bine ?

Doctorul îi zâmbi cu gravitate.

— Doamnă Brinton, el a avut un atac serios. Judecaţi şi dumneavoastră ce înseamnă asta. Tot ceea ce vă pot spune este că el se luptă... dacă există şansa de a trăi, va trece peste asta. Totul depinde de el acum.

— Va trăi, spuse Marie răguşită... Se uită la Stonor, dar faţa lui era ca o mască... Dar o să reuşească ?

Stonor îl luă pe doctor de braţ.

— N-ar putea fata lui să-l vadă pentru o clipă ? Doar să se uite la el.

Doctorul părea surprins şi privi spre Clare care se uita la duşumea fără s-o vadă.

Marie zise răguşită.

— Nu, mama mea să se ducă... dacă cineva

poate să-i insufle tatei dorința de a trăi, atunci acel cineva este mama.

Fața lui Clare se ridică. Privi spre Marie, spunând cu buze tremurânde :

– Marie...

– Du-te și stai lângă patul lui, mamă, zise Marie încet. Spune-i numele. Fă-l să-ți simtă prezența.

Doctorul și cu Stonor schimbară o privire, apoi Stonor dădu din cap. Doctorul ezită apoi îi spuse lui Clare :

– Veniți cu mine, doamnă Brinton ?

Clare îl urmă prin ușa batantă.

Rămasă singură cu Stonor, Marie se așeză din nou și-și puse mâinile în poală. După un moment, el veni și se așeză lângă ea, cu lungile lui picioare întinse.

– A fost foarte curajos din partea ta, spuse el încet.

– A fost ? Vocea ei era sălbatică. M-am gândit doar la el. Știu că o iubește. Merita această șansă.

El puse o mână peste a ei, dar fata il dădu la o parte.

– Nu mă atinge ! Ai făcut destul pentru o singură zi. De ce stai aici ? De ce nu pleci ? Nu pot suporta să te văd !

– O să vă duc acasă după ce se va întoarce mama ta, spuse el cu vocea ridicată.

– Mulțumesc, dar putem chema șoferul nostru, ripostă ea.

– O să vă conduc, repetă el cu o voce lipsită de expresie.

Marie se cufundă în tăcere. Nu voia să se certe cu el acum, când tatăl ei era pe moarte, doar la câțiva pași.

Ușa se dădu în lături și apăru Clare arătând mai puțin încordată. O privi pe Marie și ochii îi scânteiară de lacrimi.

– Mulțumesc, dragă, spuse ea cu o voce emoționată.

Marie se duse lângă ea și o înconjură cu brațul.

– Cum a fost... îngrozitor ?

– Îngrozitor, șopti Clare. Dar nu atât de rău pe cât mă temeam. El nu era conștient, dar ei m-au lăsat să-i țin mâna și degetele lui m-au strâns, Marie.

Apăru doctorul cu un zâmbet pe fața obosită. El dădu din cap spre Stonor.

– Cred că merge spre bine. Pulsul i s-a îmbunătățit.

– Când venim mâine ? întrebă Clare nerăbdătoare.

– Sunați mâine dimineață și vom hotări atunci, îi spuse doctorul. Știți că trebuie timp. Nu vom putea fi siguri de nimic, o lungă vreme.

Stonor le conduse înapoi la apartament. Clare, fără nici un fel de discuție, acceptă sugestia lui Marie de a veni la ea pentru noapte. Marie simțea că n-o poate lăsa pe maică-sa singură într-o cameră de hotel, într-un astfel de moment.

Doamna Abbot îi întâmpină la ușa din față, cu figura roșie de plâns.

– Este adevărat ? Este adevărat ? întrebă ea. A murit ?

– Bineînțeles că n-a murit, răbufni Marie supărată. Cine ți-a spus asta ?

– Ziarele sună de ore întregi. Ei spuneau că a avut un atac de inimă fatal, în timpul cinei de la hotel...

– Un atac de inimă, o puse Stonor la punct, dar nu unul fatal, slavă Domnului.

– Oh, mulțumesc lui Dumnezeu, domnule, murmură doamna Abbot. Intrați înăuntru să vă fac o cafea...

– Mama mea ar prefera cacao, spuse Marie repede. Trebuie să doarmă. Cafeaua ar ține-o trează.

Doamna Abbot se uită la Clare cu ostilitate. Cearcănele de sub ochii albaștri, paloarea feței îi confereau acesteia o nouă frumusețe. Ea-i aduse aminte lui Marie de o anemonă de pădure, tremurând în vântul rece de primăvară. O luă pe Clare pe după umeri :

– Mama va dormi în această noapte în camera tatei, spuse ea clar, înfruntând-o din ochi pe doamna Abbot.

Bătrâna femeie se înroși de iritare.

– Nu cred că domnului Brinton i-ar plăcea, sunt sigură.

– Mulțumesc, doamnă Abbot, zise Marie apăsat. O s-o duc chiar eu acolo pe mama mea.

Doamna Abbot le privi cu iritare nedisimulată când intrară amândouă în dormitorul lui James Brinton.

Clare se uită în jurul camerei tresărind când văzu un portret al ei lângă pat. Marie fu surprinsă să-l vadă acolo. Nu fusese în camera tatălui ei prea des și nu-și închipuise niciodată că el păstra o pictură a lui Clare lângă pat.

— Doamna Abbot are dreptate, spuse Clare răgușită. N-ar trebui să fiu aici. O să iau camera alăturată.

— Știu că tata ar vrea să dormi aici, spuse Marie sigură pe sine. Presupun că este o prostie, dar am presentimentul că asta l-ar ajuta.

Clare se uită la ea muşcându-şi buza.

— Cum se poate asta ? Nu te înțeleg, dragă.

— Nici eu nu sunt prea sigură, spuse Marie cu un zâmbet slab. Poate că stând în această cameră, vei putea comunica prin telepatie cu el... n-ai spus că degetele lui se strângeau când le-ai atins, deşi era inconştient ? Cum putea el să ştie că eşti acolo, decât doar prin telepatie ?

— Crezi în telepatie ? o întrebă Clare cu seriozitate.

— Nu m-am gândit la asta niciodată, dar nu văd de ce n-ar fi posibil. Orice l-ar ajuta pe tata, merită încercat. Am avut sentimentul... o senzație vagă... că lui i-ar place să fii aici.

Clare oftă.

– Atunci o să rămân. Tu-l cunoşti mai bine decât mine, dragă.

– Oh, nu, Marie o privea necăjită... nu spune asta ! Cunosc doar un aspect al lui – el este tatăl meu. Nu-l cunosc aşa cum îl cunoşti tu. În fond, ai fost măritată cu el atâţia ani.

– Vrei să spui că am trăit împreună câţiva ani, zise Clare cu amărăciune. De fapt, doar primul an când ne-am căsătorit. Apoi te-ai născut tu şi James n-a avut niciodată timp pentru mine. Ca soţie, eram doar o femeie în casa lui. Nu ştii prin ce am trecut... Mă simţeam sufocată, exclusă, izolată. Când am protestat, mi s-a spus să-mi trăiesc viaţa pe cont propriu. Îmi spunea să-mi fac prieteni, să mă duc la teatru. Spunea că vroia să mă distrez, dar el nu se distra împreună cu mine – era prea ocupat... Ea dădu din umeri... Orice prost ar fi prevăzut sfârşitul.

Marie se întoarse către pat.

– Clare, lasă trecutul în urmă, pentru o vreme. Lungeşte-te şi încearcă să dormi. O să-ţi aduc cacao după ce o să te urci în pat.

– Nu prea vreau să beau ceva, spuse Clare cu greutate. Voi adormi oricum, am pastilele de dormit în geantă. Noapte bună, Marie. Dacă... dacă se întâmplă ceva, o să mă strigi ? Ochii ei albaştri erau rugători.

– Promit, spuse Marie, sărutând-o pe obraz. Noapte bună, Clare.

Clare se întoarse, apoi se opri împietrită, văzându-şi imaginea în oglindă. Duse o mână la obraz, strâmbându-se.

— Arăt, brusc, bătrână. Întotdeauna m-am simţit tânără, chiar şi la prima oră a dimineţii, fără machiaj pe faţă. Dar când l-am văzut pe James înăbuşindu-se şi murind în faţa ochilor mei, timpul a început să alerge cu o iuţeală fulgerătoare. În interior, am îmbătrânit. James şi cu mine eram atât de tineri odată... Dacă el moare, va muri şi o parte din mine. El este singurul care-şi aminteşte de mine când aveam optsprezece ani... tu nu ştii încă, dragă, ce înseamnă asta... dar când toţi cei care te cunoşteau de când erai tânără au dispărut, te simţi într-adevăr bătrână.

Marie îi zâmbi.

— Eşti încă frumoasă, Clare. Chiar şi în seara aceasta... crede-mă.

Clare râse abrupt.

— Cred că mă crezi foarte superficială şi proastă.

— Nu, doar o fiinţă omenească, o asigură Marie.

Îşi zâmbiră una alteia, apoi Marie închise uşa la dormitor şi o apucă pe coridor. Uşa de la bucătărie stătea deschisă. Intră acolo, pregătită să se războiască cu doamna Abbot, şi-l găsi acolo pe Stonor, punând cacao peste laptele fierbinte şi amestecând cu vigoare.

— Unde-i doamna Abbot ? întrebă ea.

El se uită peste umăr.

– Am trimis-o la culcare.

– N-avea dreptul să-i vorbească mamei mele așa cum i-a vorbit, spuse Marie.

– Ești amuzant de imprevizibilă, râse el punând cacao în două cești.

– Ce vrei să spui ? Ea-l privi cu suspiciune, simțindu-se criticată.

– Sari asupra concluziilor din orice, constată el sprijinindu-se de perete, cu capul proptit ca și cum ar fi fost epuizat fizic. Ochii cei negri o supravegheau cu o umbră de râs... Mai devreme erai supărată pe mine, apoi erai supărată pe mama ta. Ești instabilă din punct de vedere emoțional. Ar trebui să fii învățată cum să răspunzi în orice situație. Primul gând supărător care-ți intră în cap te domină până ți se arată injustețea lui.

– Îmi pare rău că sunt atât de necoaptă, răbufni ea, supărată încă o dată pe el. Poate ar fi mai bine să pleci acum. Sunt sigură că nu mai vrei să-ți pierzi timpul cu cineva atât de copilăros și prost ca mine.

El râse, ochii lui ironizând-o.

– Vezi ? Iar te-a apucat, vrând să-mi sari de beregată; fiindcă ți-am spus adevărul. Draga mea copilă, ai fost răsfățată și neglijată în același timp. Tatăl tău ți-a asigurat tot confortul material, dar n-a avut timp pentru tine niciodată. Mama ta te-a părăsit. Dar totul este de domeniul trecutului și acum ești adultă. Încearcă să te comporți ca atare. Gândește-te la fața ascunsă lucrurilor. În momentul în care

ți-am arătat că ea este cu adevărat distrusă, ai devenit amabilă și înțelegătoare cu ea. Ai devenit super-protectoare, furioasă fiindcă doamna Abbot a fost ostilă cu ea...

– Ea n-avea dreptul să spună astfel de lucruri ! răbufni Marie.

– Sunt de acord, dar vezi că doamna Abbot ține la tatăl tău și ea, și a fost răvășită de atacul lui de inimă la fel cum a fost și mama ta. Bănuiesc că a surprins-o propria ta reacție față de Clare. N-ai fost întotdeauna prea prietenoasă cu mama ta, nu-i așa ?

Marie se înroși.

– Ai dreptate, am înțeles ce-ai vrut să spui. N-am fost dreaptă cu doamna Abbot. O să mă duc să-mi cer scuze...

Stonor o apucă de braț, uitându-se în jos spre ea și scuturând din cap.

– Nu, las-o până mâine dimineață. Deja am vorbit cu ea.

– Oh, ai vorbit ?... Era indignată. Cine se credea el, aranjând, băgându-se unde nu-i fierbea oala, comandând tuturor din jur ?... Și ce i-ai spus ?

– I-am spus că erai prea necăjită ca să știi ce spui și ce faci și m-am scuzat în numele tău.

– Nu era treaba ta să faci asta ! Acum era foarte roșie și ochii-i sclipeau de furie.

– Binecuvântați fie împăciuitorii, a provocă el. Sau nu crezi în asta ?

– Cred c-ar fi mai bine să pleci, zise ea.

– Fără cacaoa mea ? întrebă el glumeț, sorbind din ceașcă. Apropo, fac o cacao foarte bună. Încearc-o.

Marie se irită pe moment, apoi luă ceașca și gustă. Băură în tăcere, apoi el puse ceașca jos și o privi gânditor.

– Vrei să rămân aici peste noapte ? Pot să dorm foarte bine pe o canapea... Gura lui se răsuci într-un zâmbet chinuit... După cum știi, sunt obișnuit să dorm pe nisipul deșertului și o canapea este prea luxoasă, prin comparație.

– Cred că ne putem descurca fără tine, domnule Grey, spuse ea cu răceală. O facem de ani de zile.

El râse.

– Ne descurcăm întotdeauna fără lucrurile pe care nu le-am avut niciodată, spuse el încet. Obiceiurile ne fac dependenți.

– Nu sunt dependentă de tine, domnule Grey, se răți ea.

– Poate nu încă, spuse el pe o voce puțin amenințătoare, care o făcu să i se zburlească părul la ceafă.

Pulsul i se acceleră când se mișcă spre ea, dar își ridică obrazul semeață, hotărâtă să nu-i arate cât o afecta prezența lui fizică.

De la înălțimea staturii lui se uită spre ea cu ochi acoperiți de gene dese care-i mascau expresia.

– Arăți obosită ca o fetiță. Ești sigură că nu vrei să te car în pat ?

– Nu mă atinge ! strigă ea, înspăimântându-se imediat la gândul de a fi luată de aceste braţe puternice, aşa cum mai fusese şi înainte şi dusă ca un copil, la pieptul lui musculos.

Gura lui se deschise într-un zâmbet amuzat, dinţii lui albi sclipind.

– De ce ţi-e frică ? De mine ? Sau de tine ?

– De ce mi-ar fi frică de mine ? ripostă ea ironică.

– Pentru că te îngrijorează propriul tău răspuns către mine, zise el zeflemisitor. Cred că, cu toată sofisticarea ta, eşti cam neexperimentată. Poleiala este sclipitoare, dar interiorul este mai curând vulnerabil.

– Ar trebui să fii un psiholog, nu un boss.

– Afacerile cer o pregătire psihologică, spuse el sec. La fel ca la război... cum îi poţi înfrânge pe inamici dacă nu-i înţelegi ? De aceea Montgomery, mareşalul, ţinea o fotografie a lui Rommel în dormitorul lui... vroia să înţeleagă felul în care gândeşte celălalt bărbat, ca să-i poată anticipa orice mişcare.

– Mulţumesc pentru avertisment !

Ochii lui glumeau din nou.

– Oh, suntem duşmani ?

Intimitatea tonului o făcu să se sufoce pentru o clipă sau două. Ea zise neutru :

– Nu suntem ?

– Din partea mea nu există ură, spuse el încet.

– Există dintr-a mea, i-o întoarse ea cu sinceritate. Mi-ai jucat o festă şi n-am uitat-o. Şi nici nu voi uita niciodată că din cauza lui Unex, tatăl meu a avut un atac de inimă.

– Tatăl tău suferă de inimă de mai mulţi ani, spuse Stonor cu răceală.

– Ce ? Marie era neîncrezătoare. Cine ţi-a spus ?

– Când fac afaceri cu cineva, îmi place să ştiu tot ceea ce se poate despre el. Am avut un raport despre tatăl tău, acum câteva luni. Ştiam totul despre sănătatea lui, divorţul, chiar despre fiica răsfăţată şi neascultătoare... când te-am văzut la hotel Marina tocmai citisem un întreg dosar despre tine.

– Parc-ai fi poliţia secretă ! spuse ea cu o voce grea de mânie.

El dădu din umeri.

– Informaţia este piesa importantă din procesul meu de luare a unei decizii. Nu acţionez niciodată după ureche.

– Niciodată ? întrebă ea, amintindu-şi acel sărut de lângă focul din oază.

Ochii lui se îngustară.

– Aproape niciodată, ceda el, mutându-se mai aproape şi susţinându-i privirea.

Marie simţi un nod ciudat în stomac. Ştia că el urma s-o sărute şi, pentru o clipă, inima îi ceru să uite totul şi să-l lase. Apoi, mândria ei se revoltă şi ea se îndepărtă, întorcându-i spatele nervoasă, privirea-i prevenindu-l să nu îndrăznească s-o atingă.

– În ciuda celor spuse de tine, te învinuiesc pentru boala tatălui meu. Ești responsabil pentru atacul de inimă. Dacă moare...

Cuvintele i se opriră, vocea i se sugrumă din cauza sughițurilor și lacrimile îi invadară obrajii. Se uită spre el în fugă, apoi se întoarse și alergă de-a lungul coridorului până în camera ei și încuie ușa după ea. Așa cum stătea sprijinită de ușă, hohotind de plâns, auzi clicul unei lumini care este stinsă și apoi ușa de la intrare care se închide. El plecase.

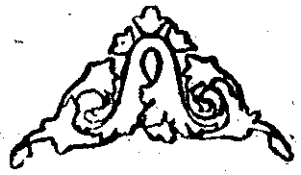

CAPITOLUL IV

James Brinton continua să lupte pentru viața lui cu o tărie crescândă, ajutat de prezența constantă a lui Clare lângă patul lui. Marie vedea cu claritate cum afecțiunea tatălui pentru soția sa creștea pe măsură ce i se îmbunătățea sănătatea. Zilele lungi și liniștite în pat, îi dădură acestuia posibilitatea să se gândească, să evalueze situația. El și Clare erau fericiți împreună, trăncănind liniștit sau stând tăcuți pentru o vreme, învățând să devină prieteni, ceea ce-i dădea forță lui James în lupta lui pentru însănătoșire.

Și Marie îl vizita în fiecare zi, dar plină de tact, o lăsa pe mama ei în urmă atunci când părăsea spitalul. Clare se mutase de-a binelea în apartament acum, aducându-și valizele cu haine, acolo. Doamna Abbot se comporta față de ea cu o politețe rece, care masca o adâncă ostilitate, dar judecând că este mai bine să lase lucrurile să decurgă singure, pentru moment, Marie se prefăcea a nu vedea sentimentele menajerei. În fond, gândea ea, exista probabil și puțină gelozie. Doamna Abbot con-

ducea casa de multă vreme. Fără îndoială că simţea cum Clare ar putea deveni o ameninţare a poziţiei ei în casă.

Nu mai avuseseră nici un semn de la Stonor din noaptea în care tatălui ei j se făcuse rău. O dată, Marie văzu nişte flori într-un vas de lângă patul tatălui, o carte de vizită pusă între ele, cu câteva rânduri scrise cu litere puternice, însoţite de semnătura lui. Dar ea personal nu dădu ochii cu el.

Îşi spuse că era bine aşa.

La câteva săptămâni după ce avusese atacul, James veni pe fugă acasă, înainte de a pleca într-o lungă convalescenţă la o casă de sănătate. Stătea în camera de zi privind în jos, ciudat de gânditor.

– Într-o vreme, credeam că nu voi mai vedea această cameră, spuse el. Acum îmi dau seama că nu mi-a plăcut niciodată acest apartament neinteresant. M-am săturat de Londra.

Marie păreа uimită.

– Te-ai săturat de Londra ?

Clare îi zâmbi lui James.

– Da, îi spuse ea fiicei ei. Ne gândim să ne mutăm la ţară. Cât timp James o să fie la sanatoriu, eu voi căuta o casă. Mă vei ajuta, Marie ?

– Bineînţeles, răspunse Marie, observând cu plăcere uşurinţa cu care Clare îşi asuma această sarcină. Unde te gândeşti să cumperi o casă ?

— Sussex, spuse Clare. Lângă mare. Vom putea să facem plimbări în fiecare zi şi o să cumpărăm un câine...

— Să cumpăraţi un câine ? zise Marie şi se uită la tatăl ei, nevenindu-i să-şi creadă urechilor, încercând să şi-l imagineze în această postură domestică, idilică. Tu şi un câine, plimbându-vă pe malul mării, tată ? Vorbeşti serios ?

James râse şi dădu din umeri.

— Foarte serios, Marie. Mi-am cheltuit ani din viaţă vânând succesul, făcând bani, construind o firmă, apoi brusc totul s-o topit ca zăpada la soare. Afacerile, ocupaţia mea... s-au dus ! Oh, sunt suficient de bogat acum şi pot face ce doresc. Clare şi cu mine am discutat despre asta. Amândoi suntem gata să ne stabilim într-o căsuţă la malul mării, în pace. Sigur că am vrea să vii şi tu, dragă. Dar indiferent de ceea ce crezi tu, noi am hotărât că asta vrem şi aşa o să şi facem.

Marie zâmbi către el şi apoi spre mama ei.

— Vreau doar să fiţi fericiţi. Mă bucur că asta doriţi... Ezită, apoi întrebă... Şi cu firma ?

Tatăl ei dădu din umeri cu indiferenţă.

— Lasă-l pe Unex s-o ia. Nu-mi pasă. Poate că este timpul ca altcineva să se ocupe. Conduc de prea multă vreme firma şi ideile mele sunt învechite. Eram plictisit de toate, dar nu mi-am dat seama până n-am fost aproape de moarte. Atunci am căpătat o altă perspectivă a vieţii. Mi-am dat seama că astfel de lucruri nu contează. Oamenii sunt cei importanţi.

– Ai dreptate, tată, spuse Marie încet. Şi sunt bucuroasă că tu şi cu Clare sunteţi din nou împreună. Mi se pare drept să vă văd împreună.

James se uită la Clare.

– Marie, aş vrea să-i spui lui Clare pe numele ei adevărat.

Pentru o clipă ea fu uimită.

– Numele ei adevărat ?

– Este mama ta, zise el cu blândeţe. Numeşte-o aşa.

Marie o privi pe Clare, întrebătoare.

– Bineînţeles, dacă ea vrea, dar...

Clare se înroşise şi râdea.

– Ştiu că nu-mi plăcea odată, dar acum mi-ar place să-mi spui „mamă" din nou. Nu-ţi dai seama de valoarea ta până când n-o pierzi.

– Nu ne-ai pierdut pe nici unul dintre noi, spuse James cu fermitate. O să fim din nou o familie.

Marie chicoti.

– Tată, ar trebui să te însori mai întâi !

El părea amuzat.

– Am uitat partea legală. Presupun că o să trebuiască. De fapt, n-am acceptat niciodată divorţul.

Clare îl privi gânditoare.

– Oh, James !

Simţind că este copleşită prea tare de sentimente, Marie ieşi în vârful picioarelor şi-i lăsă pe cei doi să discute singuri subiectul.

În timp ce James îşi recăpăta forţele, Marie şi Clare se învârteau prin Sussex în căutarea

unei case. Văzură zeci, dar nici una dintre ele nu era convenabilă. Clare vroia o căsuță ușor de întreținut, cu mult pământ în jur, ca să asigure intimitatea. Tocmai când pierduseră orice speranță, li se arătă o proprietate care fusese scoasă în vânzare de către un artist.

— Nu este într-o stare prea bună, le avertiză agentul vânzător. Dar vă asigur că se poate face ceva. Vă va costa puțin să faceți câteva reparații.

Clare oftă și schimbă o privire cu fiica ei. Se părea că ajunseseră în alt punct mort.

Mașina mergea pe un drum îngust de țară, printre bălți și stufărișuri înalte, cu oi care păsteau de o parte și de alta a drumului. Agentul vânzător se opri lângă o poartă mică din lemn vopsită în albastru. De ea atârna o pancartă glumeață. Clare se aplecă să citească și râse.

— Căsuța lui Tom Tit ? Ce încântător !

Printr-un șir de meri se zărea o casă acoperită cu stuf și cu pereți din cărămidă. Se apropiară de portiță și rămaseră înmărmurite la vederea căsuței. Era perfectă.

— O cumpăr, spuse Clare dintr-o răsuflare.

Agentul părea nedumerit.

— N-ați văzut-o încă.

— Am văzut suficient, zise Clare. Suficient, ca să-mi dau seama că o vreau.

— Cred că ar trebui să vă uitați în jur înainte de a vă hotărî, o sfătui agentul șoväind.

Oricum, aveți nevoie mai întâi de raportul unui expert.

Fără să-i dea vreo importanță, Clare deschise poarta, păși încet pe poteca străjuită de trandafiri și pavată cu dale albe și negre. În centrul unei pajiști întinse se afla o măsuță pentru păsări. Păsările albastre zburau preocupate în jurul unui alun. Ascunsă în spatele unor tufișuri mari, grădina avea un aer de vis, ca grădina dintr-o poveste cu zâne. Ferestrele căsuței străluceau în soare.

Deodată, din spatele unui tufiș se ridică un cap ; cu părul blond tuns foarte scurt, o pălărie mexicană cu boruri mari, ochi pătrunzători și o piele cu tentă de bronz.

– Doamne ! Uitasem că veniți... spuse o voce joasă și îngrozită.

Clare privea cu ochii îngustați. Agentul zâmbi stânjenit, mișcându-se de pe un picior pe altul ca și cum clientul lui l-ar fi tulburat.

– Aceasta este doamna Cunningham, proprietăreasa.

– Jess Cunningham, strigă Clare cu o voce triumfătoare. Ce nostim să ne trezim la casa ta !

Proprietăreasa ieși încet din locul în care era ascunsă, privind-o pe Clare.

– Nu cred că... se întrerupse cu o exclamare. Doamne-Dumnezeule ! Este Clare. Clare Sebastian ! Înseamnă că tu și Arturo vă stabiliți în Anglia ? Draga mea prietenă, vei uri acest

loc. Nu este nici pe departe potrivit. Tu nu ești făcută pentru viața la țară.

Agentul scoase un oftat exasperat, dar Clare râse.

– Arturo a murit, Jess, spuse ea simplu. Acum trei luni. Mă recăsătoresc.

Artista își dădu pălăria pe ceafă cu un gest de profundă nedumerire.

– Îl știu pe cel nou ?

– Nu cred, puse Clare ușor. A fost primul meu soț. Ne recăsătorim.

Jess o privea în tăcere, apoi spuse ridicând din umeri :

– Ei bine, sper să-i placă viața la țară, fiindcă aici n-ai de făcut nimic, decât să pictezi sau să prinzi pești. Mi-a convenit să stau aici ani de zile, dar acum am primit o comandă să merg în India și să pictez ilustrații la o carte despre viața Indiei și acei oameni fascinanti. O să-mi petrec următorii doi ani făcând o treabă ca lumea, așa cred ei, drept pentru care trebuie să vând casa. Oricum, cred că m-am săturat de Sussex. Când o să mă întorc acasă, voi cumpăra o casă undeva mai departe – Wales sau Cornwall, poate.

– Pare fascinant, spuse Clare. Vrei să-mi arăți casa, Jess ?

– Bineînțeles. Hai înăuntru să bem o cafea.

Clare o prezentă pe Marie și Jess îi strânse mâna cu un zâmbet prietenos. Marie realiză că era mai în vârstă decât părea la prima ve-

dere. Îmbrăcămintea ei neglijentă : blugi albaştri vechi, cămaşă albă şi o basma verde ţipător, legată în jurul gâtului ei bronzat, o făceau să pară mai tânără, dar de fapt, era, mai mult sau mai puţin, de o vârstă cu Clare.

Intrară în casă şi merseră mai întâi într-o bucătărie micuţă, o cameră rectangulară cu pereţii acoperiţi cu panel şi faianţă albastră. Totul era modern şi strălucitor, curat ca lacrima.

– Aceasta este singura încăpere pe care mi-am cheltuit banii, dădu Jess din umeri. Restul l-am lăsat aşa cum l-am găsit. Mi s-a potrivit.

La parter, lângă bucătărie se mai aflau trei cămăruţe. Una era o cameră de zi pătrăţoasă, mai curând întunecoasă şi de modă veche, cu mobilă grea, închisă la culoare şi pereţi tapetaţi. Cealaltă era o cameră îngustă, cu pereţi albi, care conţinea un şevalet, un scaun de camping şi o grămadă de pânze de pictură, sprijinite de zid.

– Studioul meu, anunţă Jess cu calm.

– Iniţial, aici a fost o cămară. Am scos obloanele şi am lărgit geamurile ; fiind orientată spre sud, lumina este bună.

Cea de a treia încăpere era o sufragerie, în care se aflau doar o masă ovală şi scaune şi un bufet mare, victorian pe care erau aşezate o fructieră de argint şi câteva sfeşnice.

– După cum vedeţi, vă trebuie puţini bani ca să aranjaţi aici, spuse optimist agentul.

Clare evaluă mobila cu dispreţ.

– Trebuie multă muncă, spuse ea cu fermitate. Şi asta o să şi facem.

Jess o privi.

– O iei, Clare ?

– Da, spuse ea sigură. Am ştiut din momentul în care am pus ochii pe ea. Interiorul este o harababură, dar casa în sine este adorabilă. Ştiu că lui James îi va place.

– James ? Unde este el acum ? La Londra ?

– A fost bolnav, îi zise Clare. Foarte bolnav. De aceea dorim o casă liniştită în care să locuim – James are nevoie de pace.

– Ce părere aveţi să mergem la etaj ? întrebă agentul. Vreţi să aruncăm o privire acolo ?

– Sigur că da, spuse Clare mişcându-se cu vioiciune spre scara îngustă, în spirală.

– Eu voi face cafea, spuse Jess Cunningham... îi zâmbi lui Marie... Vrei să mă ajuţi ?

Marie o urmă înapoi în bucătărie şi o ajută să scoată ceştile şi farfuriile, în timp ce Jess puse de cafea şi luă nişte pâinişoare dintr-o cutie metalică.

– Ce părere ai despre viaţa la ţară ? o întrebă Jess.

– Nu sunt sigură, mărturisi Marie. Actualmente, mă gândeam să-mi iau o slujbă. N-am făcut niciodată nici un fel de muncă, dar cred că este timpul să încep. Necazul este că n-am nici o calificare. Am o educaţie desăvârşită, dar practic, pot oferi foarte puţin cuiva care m-ar angaja. Poate voi învăţa să stenografiez şi să bat la maşină.

Jess se întoarse pentru a o privi gânditoare, cu coşuleţul de pâine în mână.

– Îţi plac copiii ?

Marie o privi nedumerită.

– Presupun că da. Dar n-aş putea să dau lecţii – n-aş şti cum.

Jess scutură din cap.

– Nu, nu caut o învăţătoare – doar cineva care să aibă grijă de Jeremy când lucrez.

– Jeremy ?

– Băieţelul meu. El are patru ani, prea mic pentru a merge la şcoală, dar prea neastâmpărat ca să fie lăsat în grija cuiva ca mama mea, care are şaptezeci de ani şi nu mai are răbdare cu copiii... Jess se strâmbă la ea... Vezi, am făcut greşeala să rămân gravidă cu câteva luni înainte ca soţul meu să moară într-un accident de maşină. Nici nu-mi revenisem din şocul provocat de vestea că sunt gravidă când bărbatul meu a fost omorât. Eram căsătoriţi de ani de zile şi sincer, credeam că nu pot avea copii. Eram prea ocupată ca să mă îngrijoreze asta, dar Dave întotdeauna îşi dorise un copil şi eram bucuroasă pentru el că eram pe cale de a-i face unul. Apoi, el a fost omorât şi eu a trebuit să-l cresc singură pe Jeremy. Aici, la ţară, n-a fost prea greu. Când era bebeluş l-am îngrijit singură. Era uşor să pictez când el dormea în cărucior. O dată ce a început să meargă, a devenit mai greu, apoi

o femeie din sat, de la o jumătate de milă depărtare, s-a oferit să-l țină câteva ore zilnic. El pleacă la ea, la ora zece și se întoarce la patru, permițându-mi să lucrez șase ore. Ea are doi copii ai ei și cred că lui îi place acolo, mai mult ca oriunde. Îi place compania.

– Copiilor le place acest lucru, o aprobă Marie.

Jess oftă.

– Da, dar necazul este ce o să se întâmple când voi pleca în India ? Nu pot să-l las în Anglia. Oricum, nu mi-ar place acest lucru. Mă gândeam c-aș putea găsi pe cineva de aici să aibă grijă de el, dar dacă ai lua în considerare oferta aș fi recunoscătoare.

Marie o privi fără să-și creadă urechilor.

– Vrei să am grijă de fiul dumitale, în India ?

Jess încuviință din cap.

– Ai putea sta cu noi în casă. Mi-au spus că-mi vor da o casă proprie. Bineînțeles că te voi plăti. Nu știu care sunt prețurile pentru astfel de slujbe, dar ne am putea interesa.

Marie se gândi la asta și avu o senzație ciudată de încântare la această idee. Nu fusese niciodată în India. I-ar fi plăcut s-o vadă, să trăiască acolo și să facă parte din acea viață, pentru un timp. Precaută, răspunse :

– Cred că-ți dai seama că n-am nici un fel de experiență.

Jess scutură din umeri.

– Nici eu n-am avut când l-am născut. Eram total neștiutoare, dar m-am descurcat. În fond,

este vorba de bun simţ. Trebuie să-l ţii ocupat toată ziua şi să-l distrezi. Seara vei fi liberă, bineînţeles – voi avea eu grijă de el, când nu voi lucra. N-o să fie nimic de făcut în casă fiindcă ei mi-au promis pe cineva care se va ocupa de această treabă.

– Ei ? întrebă curioasă Marie.

Jess râse.

– Îmi pare rău, am uitat că nu ţi-am spus. Plec de aici la invitaţia regelui din Jedhpur. Tocmai a deschis un parc naţional pe platoul Massam, în afara capitalei – Lhalli, şi mă plăteşte să pictez acele imagini. Intenţionează să publice un album frumos despre acest subiect şi de asemenea speră să vândă reproduceri după picturile mele, turiştilor care vor fi interesaţi... Zâmbi... El este un tânăr foarte ambiţios. Ţara lui este săracă, însă crede că va scoate bani din acest parc.

– Şi noi vom locui în parc ?... Marie nu era sigură că-i va plăcea acest lucru. Părea periculos.

Jess scuturâ din cap.

– Nu, vom avea o casă în Lhalli, spun ei. Dar există o cabană şi în afară, în mlaştini, lângă râu, unde o să fac schiţe... s-au gândit la toate... Zâmbi către Marie... Ei bine ? Ce zici ?

Marie răsuflă adânc.

– Vin, spuse ea.

Jess o privi amuzată.

– Ai hotărâri la fel de brusc ca şi mama ta !

– De ce nu ? întrebă Marie cu uşurinţă. Am nevoie de o slujbă. Vreau să lucrez şi cred în soartă. Mi-ai oferit chiar ce căutam.

– Oricum, o avertiză Jess, ar fi mai bine să vorbeşti cu părinţii tăi înainte de a-mi da un răspuns.

– O voi face, promise Marie. Voi vorbi cu ei când vor fi împreună. Nu menţiona încă acest lucru. Aş prefera să le spun eu.

Jess o privi gânditoare.

– Înţeleg. Cum spui...

Clare coborî peste câteva clipe, bău cafeaua, refuză o chiflă şi avu o scurtă discuţie cu Jess asupra preţului casei. Când plecară, înţelegerea era făcută. Casa lui Tom Tit îşi schimbase stăpânul, într-o clipită.

Ziua următoare, când Clare îi povestea detaliile lui James, la casa de sănătate, Marie asculta răbdătoare, aşteptând ocazia să le dea noutatea.

Când le spuse, Clare arăta vizibil şocată.

– Dar nu poţi pleca de acasă când...

James o observă pe fiica lui cu atenţie.

– De ce vrei să pleci, dragă ?

– Din cauza mea, răbufni Clare răguşită.

– Nu, o asigură Marie, zâmbindu-i. Deja mă hotărâsem să-mi iau o slujbă înainte de a veni din vacanţă. M-am săturat să nu fac nimic,

m-am săturat să lenevesc. Vreau să muncesc, să fac ceva. Jess mi-a oferit o schimbare de decor, şansa de a face ceva util, şansa de a învăţa ceva despre mine şi despre lume...

– Dar te vrem alături de noi, souse Clare mişcată, frângându-şi mâinile.

James spuse încet :

– Eu nu-ţi ajung, Clare ?

Ea-l privi cu ochii ei albaştri larg deschişi.

– Bineînţeles că da !

– Atunci, las-o pe Marie să plece. Are dreptate – a fost prea cocoloşită până acum. Ea are nevoie să descopere mai multe despre viaţă. Am ţinut-o în puf. În jurul ei este o lume mare, pe care vrea s-o descopere singură. Ar fi egoist din partea noastră să încercăm să o împiedicăm. Tom Tit pare un paradis pentru noi, dar pentru o fată tânără o astfel de izolare ar fi o mare plictiseală. Marie nu s-a hotărât încă să se retragă din lume. Viaţa ei abia începe.

Clare oftă.

– Foarte bine, James, presupun că ai dreptate.

– Ştii că am, spuse el glumind. Nu erai şi tu curioasă de felul cum e viaţa, la vârsta ei ? Toţi am trecut prin momente esenţiale în viaţa noastră. Când suntem tineri avem nevoie să ni se deschidă viaţa. Mai târziu ştim cine suntem, şi ce vrem – atunci ne alegem propriul loc în viaţă şi ne stabilim. Marie trebuie să-şi găsească locul.

– Întotdeauna va exista casa lui Tom Tit ca să mă întorc, remarcă Marie cu blândețe.

Clare îi zâmbi.

– Da, promite că o vei face, dacă vei avea vreodată nevoie de noi.

– Mă voi întoarce, promise Marie.

– Când pleacă Jess ? o întrebă Clare.

– Luna viitoare, spuse Marie.

– Atunci când vei pleca spre India, Clare și cu mine vom face o lungă croazieră spre soare, în timp ce casa se va aranja pentru noi, zise James. Ce părere ai despre Indiile de Vest, Clare ?

– Ar fi frumos, încuviință ea. Dar mai întâi trebuie să fac planuri legate de decorare și mobilarea casei... Îl privi gânditoare... Cred că o să transform toate acele cămăruțe de la parter într-un salon mare.

– Nu pe toate, o contrazise James. Păstrează micul studio ca pe o cameră de retragere. N-o să știi niciodată când unul dintre noi va avea nevoie să fie singur. Îți propun să transformi cele două camere principale într-una singură...

Marie ieși în vârful picioarelor și-i lăsă să vorbească. Era plină de încântare la gândul că va vizita India. De această dată nu va locui într-un hotel luxos, separată de lume prin geamuri. De data aceasta va trăi printre oamenii de rând, împărțindu-le viața zilnică. Trebuia să facă rost de câteva cărți despre micul stat Jedhpur. De abia auzise de el.

Câteva zile mai târziu, răsfoia un teanc de cărți, aflând că Jedhpur era un vechi regat în partea de nord a Indiei, condus de o dinastie regală ce descindea dintr-o ființă barbară numită Jai. Țara era în cea mai mare parte muntoasă, stearpă și pietroasă, dar existau câmpii în jurul râului Mas și mai era șesul Massam care fusese transformat într-un parc național pentru protejarea animalelor și a vegetației și, bineînțeles, pentru a atrage turiștii. Fuseseră câteva tulburări politice datorită noului parc, fiindcă fermierii locali respinseseră ideea, dar regele permisese majorității dintre ei să continuie să-și cultive pământul, chiar dacă acesta intra în zona parcului, așa cum o făcuseră din vremuri imemoriale.

Limba care' se vorbea în Jedhpur era un dialect, află Marie, dificil de înțeles în restul țării. Era folosită și engleza în capitală, Lhalli, pentru comunicări oficiale, de când regele făcuse școala în Anglia și câțiva dintre supușii lui formaseră un regiment în armata britanică, înainte de independență.

Clare era la James, la casa de sănătate, într-una din vizitele ei zilnice. Plecase cu un braț plin de gladiole roșii. Amândouă, în fața oglinzii din hol, gândi Marie, arătau ca două surori. Când îi spusese acest lucru Clarei, mama ei zâmbise radioasă, cu ochii plini de o plăcere copilărească. Vârsta încă o mai preocupa pe Clare în ciuda noii ei mulțumiri.

Doamna Abbot deschise ușa camerei de zi și se uită la ea.

– Tocmai mă duc să fac câteva cumpărături. Vrei să cumpăr ceva ?

– Nu, mulțumesc, zâmbi Marie.

– Vei fi la masă ?

– Da.

– O să pregătesc friptură de miel. Este bine ?

Marie era surprinsă. Doamna Abbot n-o prea consulta asupra meniului, deși se zicea că Marie conducea casa.

– Va fi foarte bine, spuse ea cu căldură.

Doamna Abbot ezita. Marie simți că ea este pe cale de a spune ceva și o privi încurajator. Doamna Abbot răsuflă adânc :

– Crezi că te vei putea ocupa de apartament dacă plec ? Sau vrei să găsesc pe altcineva în locul meu care să facă asta ?

Marie privea înmărmurită...

– Îți dai demisia ?

Doamna Abbot ridică din umeri.

– Lucrurile s-au schimbat, nu-i așa ? Nu mai sunt necesară aici. M-am gândit să-mi cumpăr o căsuță mică în Southerland. Am văzut una care mi-a plăcut, dar trebuie să mă hotărăsc acum – proprietarii emigrează și au nevoie de o vânzare rapidă.

– Îmi va părea rău să te văd plecând, spuse Marie cu blândețe. Dar trebuie să te gândești la propriul viitor. Sigur că-ți poți cumpăra casa, dacă asta-i ceea ce-ți dorești. Ne vom descurca.

Părinții mei pleacă într-o croazieră după ce tata iese de la sanatoriu și eu voi merge în India, bineînțeles.

Doamna Abbot o privi zâmbind ușor ironic.

– Nu poți fi niciodată sigur de viitor, nu-i așa ? Acum este senin și dintr-odată începe uraganul și totul se dărâmă.

– Îmi pare rău, spuse Marie rușinată. Îmi pare foarte rău.

Când doamna Abbot plecă, ea se așeză pe covor, uitându-se la fotografiile colorate ale Jedhpur-ului ; munți acoperiți cu zăpadă, câmpii joase.

Se auzi soneria și ea tresări uitându-se la ceas. Nu putea să fie Clare ! Sau își uitase doamna Abbot cheile ?

Când deschise ușa, privi neîncrezătoare.

– Stonor ! Ce faci aici ?

Ochii cei negri o priveau fără să zâmbească, el rezemându-se de tocul ușii cu grația înnăscută ce se datora originii sale.

– Destul de surprinzător că am venit să te văd ! răspunse el accentuând pe fiecare cuvânt.

– Oh... Pe moment, Marie nu putea decât să-l privească... Nu mă așteptam să te văd iarăși.

– Evident... Vocea lui era iritată... N-ai de gând să mă poftești înăuntru ?

Ea se uită neajutorată în camera de zi, înțesată cu cărți deschise.

– Presupun că da...

Se dădu la o parte.

– Atâta amabilitate mă flatează, zise el, trecând pe lângă ea cu o privire furioasă.

– M-ai luat prin surprindere. Mi-e teamă că apartamentul este în dezordine în această dimineață.

Grăbită, cu obrajii în flăcări, ea începu să strângă cărțile, dorindu-și să fi știut că vine. N-ar fi fost îmbrăcată cu blugi roz prăfuiți și cu bluză cu mânecă scurtă dacă ar fi avut cea mai mică idee că o să-l vadă. Era conștientă de părul în dezordine, de faptul că abia era fardată, doar un pic de pudră și o tentă de ruj pe buze.

El se aplecă să ia o carte și o privi cu sprâncenele ridicate.

– Să nu-mi spui că proiectezi o vacanță în India ! Încă mai umbli după visuri romantice ?

Ea strânse cărțile pe masă și se întoarse să-l înfrunte cu obrazul ridicat semeț.

– Nu. Merg să lucrez acolo.

Stătea nemișcat, uitându-se la ea și încruntându-se.

– Să lucrezi ? Tu ? Ce naiba înseamnă ?

– Am obținut o slujbă la Jedhpur, spuse ea neglijent, rănită în mândrie de privirea lui neîncrezătoare.

– N-ai muncit nici o zi în viața ta, spuse el brutal. Ce-ai putea tu să faci ?... Ochii lui se îngustară... Și cine ar fi nebunul care să te angajeze ?

– Sunt perfect capabilă să muncesc, zise ea furioasă. Oricum, nu este treaba ta.

– Totuși, sunt curios, îi replică el.

– Atunci, curiozitatea îți va rămâne nesatisfăcută, ripostă ea.

El scoase un sunet înăbușit, un zgomot furios.

– Necazul cu tine este că n-ai fost bătută în copilărie, se răți el. Ești răsfățată, egoistă și ai un cap extrem de tare.

– Asta-i treaba mea, dădu ea din umeri.

– Presupun că le-ai dat părinților tăi câteva informații în legătură cu această slujbă ? întrebă el. Ei știu despre asta ?

– Sigur că știu.

– Și au fost de acord ?

Ochii cei albaștri îl priviră fără nici un fel de expresie.

– M-au lăsat să plec.

– Nu asta te-am întrebat ! Au fost de acord cu slujba ?

– Cred că da, spuse ea nepăsătoare... Îl privi printre gene... Nu mi-ai spus de ce ești aici. De ce vroiai să mă vezi ?

– Dumnezeu știe ! Nu aveam intenția să vin... Se întoarse... Plec în America. Presupun că am venit să spun la revedere.

– Nu știi precis ? Inconștient, tonul el era provocator.

El se întoarse pe călcâie, ajunse din trei pași la ea și prinzând-o de umerii ei slăbuți, se uită în jos, spre ea.

— Nu, nu știu. Trebuie să fi fost nebun să vin aici. Ești o prostuță necoaptă și înnebunitoare. Mai ai de crescut până când un om cu mintea zdravănă o să vrea să se încurce cu tine. Știu că a fost o nebunie să te văd din nou, dar... Vocea i se întrerupse, fața i se înnegură.

— Dar ? Inima lui Marie o luase la goană, trupul topindu-i-se când privi spre acea față întunecată și mânioasă.

El scoase un geamăt de disperare.

— Dacă aș avea un pic de minte, aș ieși pe ușă afară, fără nici un alt cuvânt !

— Și atunci de ce n-o faci ?

Ea se întoarse și mișcarea făcu ca pletele ei blonde să atingă obrazul lui, ca o adiere parfumată.

— Domnul să m-ajute, murmură Stonor pentru sine.

Marie avu o senzație de excitare sufocantă când el întinse o mână să-i atingă fața, întorcând-o spre el, ca s-o privească, degetele lui mișcându-se pe pielea ei cu sensibilitatea unui orb care încearcă să vadă cu ajutorul degetelor care pipăie.

Încetișor, el trasă conturul fiecărei trăsături ; linia dreaptă a nasului, ușor cârn, ovalul pometilor, buzele rotunde și roz. În fiecare loc unde rămâneau degetele lui, ea simțea cum nervii se încordează, pulsând drept răspuns.

El o privi în ochii ei mari și foarte albaștri, cu genele plecate ascunzând expresia acestora.

– Îți poți închipui ce înseamnă să fii frânt în două ? o întrebă el brusc. O parte a mea tânjește întotdeauna după pustietatea deșertului, tăcerea, spațiul lui. Cealaltă parte este înecată în luminile de neon și mulțimile din orașe. Toată viața mea a trebuit să-mi petrec zilele departe de aici, în libertatea deșertului. Consum multă energie luptându-mă cu mine.

– De ce te lupți ? dădu ea din umeri. De ce nu te duci acolo, renunțând la orice altceva ? Ești foarte bogat. N-ai nevoie să mai faci avere.

El surâse sardonic.

– De ce nu mă duc ? Pentru că sunt încă un om tânăr și știu că retragerea în lumea veche și neschimbată a deșertului ar fi o lașitate. În deșert nu există nici o greutate căreia să nu-i pot face față, dar sfidarea lumii afacerilor mă provoacă. În fiecare zi sunt atârnat pe marginea unei prăpăstii. O mișcare greșită și cad, antrenând totul după mine... Ochii lui scăpărară excitați... De aceea rămân.

Marie înțelegea asta. Îi observa fața, strălucind de viață, și află mult mai mult despre el decât știuse înainte. El era un bărbat căruia îi plăcea lupta corp la corp cu destinul, cu pericolul. Îi plăcea să riște totul pe un zar, îi plăcea senzația de pericol.

– Ești nebun, zise ea încet. Nu poți continua să-ți expui viața la ruletă mereu.

El zâmbi către ea, ochii lui sfredelind-o.

– Nu pot ? Nu asta te atrage și pe tine, Marie ?

Răsuflarea ei se opri când îi întâlni ochii.

– În noaptea când te-am auzit vorbind afară, o parte din mine a tresărit cu o excitare sălbatică, spuse el repede. Spuneai lucruri la care mă gândisem și eu adesea, lucruri pe care le simțeam chiar atunci. Și eu muream de dor pentru deșert. Eram sătul de hotelurile luxoase, de oameni încrezuți care gândesc că banii fac omul. Brusc, am vrut să fac un joc, un joc care să fie de-adevăratelea ; să dau viață rolului vieții mele, să te fac și pe tine să crezi. Te-am dus în deșert pentru a îndeplini două visuri secrete – al tău și al meu.

Ea rămase fără răsuflare, vrăjită, în timp ce-l asculta simțind forța mușchilor tari ai trupului lui lângă al ei, brațul lui ținând-o captivă.

Apoi, fața lui împietri.

– Dar realitatea deșertului te-a speriat, nu-i așa ? Erai prea superficială pentru a înfrunta sfidarea vastului pustiu, prea necoaptă ca să răspunzi sărutului unui bărbat printr-un sărut, dorinței avide prin aceeași dorință....

Vocea lui era înăbușită de emoții puternice, ochii cei negri erau luminați de flăcări, mâinile care o cuprindeau, mișcându-se peste trup și față, pipăind, mângâind, erau brusc de o intensitate înspăimântătoare.

– Mă doare, protestă ea începând să tremure.

Își pierduse ea oare controlul ? Acum, mai mult decât în acea noapte în deșert, simțea o

forță primitivă în el, dezlănțuită, care dădea la o parte tot ce-i stătea în cale.

– Vreau să te doară, spuse el agresiv. Vreau să te trezesc la viață. Ești ca un android, o creație artificială cu chip de femeie, având toată frumusețea și atracția unei femei, dar lipsindu-i fluidul vital care luminează. Mi-am spus că este o nebunie să vin aici. Nu există în tine ceva care să răspundă unui bărbat.

– Și atunci de ce nu pleci ? se înfierbântă ea, roșie de furie și durere pentru cele spuse de el.

El înjură în surdină. Fața ca de vultur era atât de aproape de ea încât îi putea vedea orice detaliu ; ochii negri și misterioși, încât dacă te uitai adânc în ei era ca și cum te-ai fi înecat, nasul puternic și obrajii supți, gura crudă care se mișca dintr-odată mai aproape...

– Nu ! gemu ea, sufocându-se sub presiunea aspră, bătându-l cu pumnii în piept.

Lumea explodă ca un arc electric în jurul ei și focul îi cuprinse fiecare părticică atinsă de mâinile lui. Inima îi bătea atât de repede încât credea că o să leșine, ca și cum simțurile nu erau în stare să înfrunte puterea pe care el o avea asupra ei. Stonor nu dădu nici o atenție zbaterii, protestelor ei înăbușite. Pretinzând, brutal, fără milă, o sărută până când ea se agăță neputincioasă de el ca de o stâncă în mijlocul unui râu vijelios, pe jumătate înecându-se, pe jumătate extaziată.

În spatele pleoapelor închise, o lumină o hipnotiza. Se lipi de el în timp ce îi săruta gâtul, urechile, dându-i la o parte bluza să-i sărute umerii și albeața gingașă acolo unde începeau sânii, tresăltând.

Brusc, el o dădu la o parte așa încât ea se clătină și căzu pe sofa. Deschizând ochii se uită la el, părul-i era răvășit în șuvițe aurii pe perne, bluza pe jumătate descheiată, ochii mari și tulburați.

Pentru o clipă, el o privi cu fața mohorâtă. Apoi, se înclină ironic :

— La revedere, domnișoară Brinton. A fost instructiv să te întâlnesc. Mi-e milă de bărbatul care va fi suficient de nebun să se îndrăgostească de tine. Acesta va avea o experiență frustrantă, încercând să scoată o flacără din goliciunea de piatră a inimii tale.

Întorcându-se pe călcâie, el trânti ușa în urma lui și Marie izbucni într-un torent de lacrimi.

CAPITOLUL V

Câteva săptămâni mai târziu, Marie stătea pe un scăunel de lemn făcut cu artă, urmărind un băiețel cu cămașa albă și pantaloni albaștri, încruntându-se la un desen al unui elefant făcut de el.

— Trebuie să aibă cinci picioare ? îl întrebă ea ușor. Nu-ți amintești ?

— Este albastru, spuse el. N-am culoare gri.

— Dar picioarele ? îl pisă ea.

El le numără rar.

— Asta nu-i picior, zise el ironic. Este o coadă.

— Oh, îmi pare rău... Se ridică în picioare și se aplecă peste desen... Este foarte bun, recunoscu ea. Trebuie să găsim creioane gri când vom merge la piață.

Fețișoara lui se lumină.

— Nu putem merge azi ? Mi-ar place să mergem în piață. Îmi place omul cu bomboane. Îmi plac chestiile acelea roz și lipicioase. Fac ca să mi se încleieze dinții.

– Da, spuse ea gânditoare. Dar nu cred că este bine pentru dinții mei.

– Îmi place omul care vinde ouă de crocodil, continuă Jeremy extaziat. Ce crezi că fac oamenii cu ele ?

– Mi-e groază să mă gândesc, murmură Marie. Este aproape timpul să mănânci.

– Nu orez din nou, bombăni el. Aș vrea să mănânc cartofi prăjiți.

– Știi că n-ou cartofi aici, îi explică ea.

– Dar nu pot dori ?... Fața lui era războinică, obrajii înroșiți, sprâncenele încruntate... Oricum, nu mi-e prea foame.

Căldura îl enerva, gândi Marie. Întotdeauna insistase ca el să tragă un pui de somn după-amiaza, când căldura era în toi, dar Jeremy considera că este greu să doarmă în timpul zilei și adesea se scula și se juca cu jucăriile lui, când nu era observat.

Făcuse cunoștință cu el în Anglia, înainte de a pleca spre Jedhpur, și deveniseră prieteni imediat. Jeremy era un băiețel prietenos, obișnuit să se distreze singur și întotdeauna era încântat să aibă companie. În lungul zbor din Anglia până aici nu fusese deloc greu să-l distreze. El stătea făcând desene cu nori și pufoși în timp ce se uita pe fereastra avionului. Marie fusese plină de îngrijorare toată ziua aceea, întrebându-se dacă făcea bine ceea ce făcea, întrebându-se dacă o să-i fie dor de părinții ei, cât va fi în India, întrebându-se dacă va fi în stare să aibă grijă de băiețel.

Călătoriseră de la aeroport spre capitală aglomerată a lui Jedhpur prin străzi înguste pline de oameni care se întorceau să se uite la mașina neagră a palatului. Puțini oameni aveau mașini în Lhalli. Acestea erau încă un motiv de atenție. Jeremy flutura din mână, imaginându-și în mod greșit că interesul era îndreptat asupra lui și oamenii îmbrăcați în alb fluturau uneori și ei din mână, amuzați de micuța față zâmbitoare cu ochi strălucitori.

Mașina îi duse mai întâi într-un palat zugrăvit în roz, trecând printre porți de fier, deschise de două santinele care salutară, spre deliciul lui Jeremy.

Palatul era adăpostit de ziduri înalte în spatele cărora se întindea o curte interioară, umplută, surprinzător, cu capre și băieți, care se uitau și gesticulau când noii veniți ieșiră din mașină.

– Este o școală ? întrebase Jeremy uimit și încântat de caprele cu clopoței la gât și coarne scurte.

– Am impresia că aceste capre aparțin regelui, spusese mama lui, ridicând din umeri.

Fuseseră întâmpinați la ușile cu arcadă ale palatului de un bărbat cu turban, ce arăta amenințător, îmbrăcat în alb imaculat, legat cu o cingătoare ce atârna pe un șold. El se înclinase, cu palmele lipite una de cealaltă, întâmpinându-i curtenitor. Apoi, îi conduse de-a lungul unor coridoare minunate acoperite cu

marmură, pașii lor făcând zgomote, încălțați fiind în încălțăminte europeană.

Peste tot se aflau gărzi și servitori, ultimii îmbrăcați în același alb imaculat ca și bărbatul care-i conducea.

Așteptară într-o mică antecameră, cam zece minute, înainte ca regele să sosească, îmbrăcat cu o tunică albastră închisă până în gât și căzând peste șolduri ; de sub tunică apăreau pantaloni albi. Intrase brusc, zâmbindu-le cu ochi negri și prietenoși.

— Doamna Cunningham... ce încântat sunt să vă văd ! Sper că ați avut un zbor plăcut. Și acesta este fiul dumneavoastră. Solemn, întinse o mână spre Jeremy și acesta o apucă la fel de solemn.

— Îmi pare bine să te cunosc, spuse regele politicos.

Jeremy părea încântat.

— De ce sunt capre în curtea dumneavoastră ? întrebă el la iuțeală.

Ochii rotunzi și negri ai regelui zâmbeau.

— Ah, pentru că trebuie mulse, zise el. Apoi se vor duce în câmp, pe dealuri, unde iarba este verde.

— Sunt și băieți, accentuă Jeremy.

— Ei au grijă de capre, explică regele. Fiecare dintre ei are turma lui și propria pășune.

— De ce au clopoței în jurul gâturilor ? întrebă Jeremy cu interes.

— Ca să fie auzite dacă se pierd, spuse regele răbdător.

— De ce... începu Jeremy, dar mama lui îl întrerupse cu blândețe...

— Destul, Jeremy.

Regele zâmbi către ea.

— El pune întrebări inteligente. Ochii cei negri se întoarseră pentru a o cerceta pe Marie... Și aceasta este domnișoara Brinton, guvernanta dumneavoastră ?

Marie dădu mâna cu el, impresionată de manierele lui directe, pline de interes. El nu era deloc ceea ce te-ai fi putut aștepta.

— Ați mai văzut această parte a lumii, înainte ? o întrebă el. Ce părere aveți de țărișoara noastră ?

— N-am mai fost niciodată în India, recunoscu ea. Dar sunt sigură că o să-mi placă.

— Aceasta nu este India, domnișoară Brinton. Jedhpur este un regat independent, cu propria lui istorie, limbă și tradiții. Suntem foarte mândri de trecutul nostru și plini de speranță în viitor.

Ea era tulburată de această greșeală involuntară și se uită scuzându-se la Jess, sperând că nu-l jignise prea tare pe rege. Jess îi zâmbi încurajator, dând ușor din cap.

Regele bătu din palme și servitorul cel mândru, îmbrăcat în alb, apăru înclinându-se :

— Rahaib, ia-i pe domnișoara Brinton și pe domnul Jeremy și du-i la bungalowul lor, vrei ?...

Zâmbi către Marie... Vreau să am o convorbire mai lungă cu doamna Cunnigham, despre munca ei. Sper să ne scuzați pentru o vreme. Rahaib se va îngriji să aveți tot ce doriți. Dacă aveți și alte probleme, spuneți-i-le lui Rahaib și ele vor fi rezolvate.

Marie fusese concediată, dar zâmbi politicos în urmă, permițându-i lui Rahaib să îi conducă pe ea și pe Jeremy.

Înapoi, ei merseră de-a lungul coridoarelor de marmură, iar ochii ei uimiți admirară strălucirea câtorva mozaicuri, înalte statui barbare de zei și de bărbați, cu picioarele încolăcite în contarsii stranii, fețele lor fiind calme și impasibile. Rahaib mergea cu un pas calm în fața lor, una dintre mâini atârnându-i de-a lungul cingătoarei. Când cineva se strecură brusc dintr-un alcov aflat între doi stâlpi roz, mâna lui Rahaib se mișcă la fel ca un șarpe, apărând cu un pumnal lucitor, din cingătoare :

— Pune-l la loc, Rahaib, comentă o voce amuzată.

Rahaib se relaxă, înclinându-se :

— Doamne, n-am văzut că sunteți dumneavoastră.

Noul venit era un tânăr îmbrăcat în haine europene : cămașă albă și pantaloni albi largi, pantofi sport în picioare.

Marie îl privi curioasă. El îi zâmbi vesel, fața lui bronzată fiind plină de bună dispoziție.

– Jucam cricket, explică el arătând spre îmbrăcăminte. Trebuie să fiţi doamna Cunningham. Pot să spun că arătaţi uluitor de tânără pentru o artistă.

– Asta fiindcă nu sunt doamna Cunningham. Sunt doar guvernanta fiului ei.

– Ah, da, fiul, murmură el, privindu-l pe Jeremy care, la câţiva paşi în urma ei, inspecta fascinat un elefant sculptat în piatră. Am uitat de el... Se întoarse spre ea zâmbind... Sunt vărul regelui, printre altele. Numele meu este Aziz. Pot să vă întreb cum vă cheamă ?

– Marie Brinton, răspunse ea.

Vocea lui se micşoră în mod confidenţial.

– Sunt încântat să vă cunosc, domnişoară Brinton. Sunteţi răspunsul la rugăciunea unei fecioare.

Sprâncenele ei se ridicară vesele. Ea crezu că a înţeles greşit fraza, dar văzându-i reacţia, el zâmbi spre ea.

– Chiar aşa am spus, zise el. Presupun că regele nu a menţionat-o pe Aissa ?

Ea scutură din cap.

– Cine este Aissa ?

– Sora lui, spuse Aziz încet. Tocmai s-a întors după o şedere de un an la Paris şi a început să se plictisească foarte tare aici. Ca şi mine, ea a căpătat o educaţie europeană, dar acum, când ne-am întors în Jedhpur se aşteaptă din partea noastră să ne conformăm vechilor obiceiuri, căci astfel i-am şoca pe toţi. Pen-

tru mine nu-i chiar așa de rău — bărbații se bucură de mai multă libertate ca femeile, dar pentru Aissa este sufocant.

Marie îl privea perplexă, nesimțindu-se în largul ei. Simțea că era pe cale să intre în necazuri, dar nu prea avea ce face pentru a ameliora situația.

Aziz continuă rugător :

— Aissa are mare nevoie de o prietenă. Sunt multe lucruri pe care le-ar putea face împreună cu o altă fată și care îi sunt interzise fiind singură. Nu i s-ar permite să conducă mașina în afară, dar dacă ați însoți-o, fratele ei n-ar obiecta.

— Dar regele pare să gândească modern, protestă Marie.

Aziz oftă.

— Așa este, dar nu poate merge prea departe, de teama de a nu-i jigni pe cei care se opun schimbărilor și împreună cu care conduce această țară. Crede-mă, mulți oameni ar provoca tulburări dacă ar vedea că Aissa nu se comportă cum vor ei. Ea nu este încă măritată, deși are douăzeci de ani și mulți din cei de modă veche consideră asta șocant.

Marie îl privi fără să-și creadă urechilor.

— Șocant ?

— Ei consideră că ea îmbătrânește, spuse Aziz posomorât. Acum o sută de ani, ea ar fi trebuit să fie măritată la cincisprezece ani. Re-

gele i-a potolit până acum, dar unii dintre ei insistă să-i găsească fără întârziere un soț.

– O căsătorie aranjată ? Marie știa că acesta era obiceiul aici, așa că nu se miră prea tare.

Aziz încuviință din cap.

– Primul ministru este conducătorul grupării vechi, cel care este cel mai hotărât s-o mărite.

Ea se uită nervoasă spre Rahaib, care asculta convorbirea cu o față împietrită și care înțelesese fiecare cuvânt. Aziz îi urmări privirea și zâmbi.

– Nu fi îngrijorată de Rahaib. El este bodyguardul regelui de când acesta era copil. Ar muri mai curând decât să trădeze pe vreunul dintre noi.

Rahaib nu făcu nici o mișcare, nici un semn din care să se deducă că ar fi auzit vreun cuvânt din această remarcă. Aziz îi zâmbi din nou, dând din umeri.

– Vezi ? El este ochii și urechile, dar nu vorbește decât dacă regele îi ordonă.

– Și atunci înseamnă că regele este de acord cu cele pe care le propui ? întrebă ea plină de îndoieli.

Aziz spuse încet :

– Regele vrea ca Aissa să fie fericită, dar nu poate face cum vrea el. Îi poate permite ceea ce dorește doar în anumite limite. Dacă ea cere să te viziteze la bungalow, el o să fie de acord.

Rahaib se întoarse brusc și murmură încet :

– Se apropie Înălțimea Sa Hathni, domnul meu.

– Oh, Doamne, spuse Aziz alarmat... Se uită repede spre Marie. Nu-i menționa că m-ai văzut. Nu ne-am întâlnit niciodată.

Marie era nedumerită și neliniștită în același timp și uitându-se în josul coridorului auzi lipăitul unor sandale. Când se întoarse spre Aziz, acesta se evaporase. Se uită la Rahaib uimită. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, impasibili.

Apoi, ei se mișcară încet, Jeremy uitându-se încă la pereți, cu mult interes. Privi în sus spre Marie, preocupat :

– Ce desene nostime, îi spuse el. Câțiva din acei șerpi sunt încolăciți. Se luptă ?

– Așa cred, spuse ea, așteptând cu nervozitate pașii ce se apropiau.

Omul care venea de-a lungul coridorului era scund, mai curând slăbuț, cu părul sur, îmbrăcat cu o tunică bogat decorată în roșu, fața lui austeră asortându-se cu îmbrăcămintea. În spatele lui mergeau doi bărbați cu turbane albe și tunici roșii, cu fețe la fel de impasibile ca cea a lui Rahaib.

El făcu o pauză, când ajunse în dreptul lui Marie, ochii lui castanii îngustându-se. Apoi zâmbi politicos, dar fără căldură.

Rahaib vorbi în dialectul local și noul venit ascultă fără să se uite la el.

Apoi se uită înapoi la Marie, și făcu aceeași salutare plină de curtoazie, mâini împreunate, plecăciune din cap.

– Domnişoara Brinton! Eu sunt Hathni Kundor, primul ministru al regelui. Bine aţi venit la Jedhpur. Sper că aţi avut o călătorie plăcută până aici.

– Da, mulţumesc, răspunse Marie, uşor nervoasă de prezenţa lui.

El avea o privire intimidantă, rece şi pătrunzătoare şi o precizie a vorbirii, accentuând fiecare silabă.

El dădu din cap, ca răspuns la mulţumitul ei, se uită în fugă la Jeremy şi apoi spuse politicos :

– Sper să ne întâlnim din nou, domnişoară Brinton.

Ea se dădu la o parte, înţelegând că el vrea să-şi continue drumul şi cu un alt gest curtenitor el şi escorta lui o luară de-a lungul coridorului. Ea lăsă să-i scape un oftat de uşurare.

– Uuf !

Uitându-se cu coada ochiului la Rahaib, crezu că vede pe faţa lui ceva ce semăna a amuzament, dar în clipa următoare, faţa acestuia se transformase în masca obişnuită.

Işi croiră drum afară din palat fără alt incident, se urcară înapoi în limuzina neagră şi trecură printre porţile palatului spre oraşul aglomerat. În curând mergeau printre case albe cu acoperişuri plate, înşiruite pe alei ce se întindeau până în afara vederii. Câini slabi, cu coastele proeminente, scormoneau în praf. Femei în mătăsuri colorate şi papuci moi, cu capetele acoperite împotriva soarelui puternic, se

mişcau dintr-un magazin în altul cu paşi graţioşi. În jurul unui loc împrejmuit cu ziduri stăteau bătrâne cu feţele încreţite şi tăbăcite de soare, bârfind ca între prietene, în timp ce copii cu cămăşuţe de bumbac şi picioarele goale se alergau unul pe altul într-un fel de joc ritual.

Străzile deveneau din ce în ce mai aglomerate şi maşina avea greutăţi în a înainta. Vânzătorii ambulanţi cărând tăvi cu mâncare îşi făceau reclamă strigând. O saca cu apă era trasă pe acolo, împrăştiind stropi în ambele părţi, urmată de o mulţime de câini însetaţi care lingeau praful umed.

Din cafenelele de pe stradă se auzea muzica tradiţională. O dansatoare, în fuste tivite cu aur şi cu picioarele goale, având gleznele şi încheieturile mâinilor acoperite cu brăţări de aur, ieşi dintr-o cafenea să-i privească cum trec.

Marie fu încântată de unul dintre magazine, în faţa căruia erau expuse ca un curcubeu, mătăsuri roşii, galbene, verzi, albastre care atârnau în falduri grele ca să atragă privirile, firele aurii şi argintii din ţesături strălucind în lumina soarelui. Proprietarul magazinului, văzându-i privirea, se înclină, dar maşina continuă să meargă mai departe.

Interesul lui Jeremy crescu doar când maşina se opri temporar în faţa unor capre care treceau, ieşind dintr-un grajd. Boluri de lemn pline cu dulciuri atrăseseră atenţia unor grămezi

de muşte, pe care un vânzător transpirat încerca să le alunge cu un evantai de hârtie. Vizavi se afla un magazin cu mâncare, de unde veneau efluvii de curry condimentat. Lângă magazin stătea un băiat, nu mai mare ca Jeremy, oferind spre vânzare un coş acoperit cu frunze de palmier ; plin cu orez parfumat şi bucăţi de oaie, îi informă Rahaib. Un zâmbet fugar îi lumină faţa când adăugă :

– Foarte delicios, doamna mea.

– Pot să cumpăr şi eu ? întrebă grăbit Jeremy.

Marie îi zâmbi.

– Poate că altă dată.

Nu era prea sigură că este sănătos să mănânci alimente din piaţă. Muştele care invadaseră piaţa o îngrijorau. Nici una dintre mâncăruri nu părea protejată de soare ; chiar şi carnea stătea descoperită, înnegrită de un roi de muşte.

Se mişcau în reprize, şoferul nepărând înfuriat sau plictisit de opririle dese, necesare din cauza oamenilor care treceau prin faţa lui. Curând, Jeremy văzu altceva care îi plăcu : un stand cu jucării de vânzare : păsările din lemn care ciuguleau seminţe pictate, dintr-o tavă vopsită în gri, dacă învârteai un arc, elefanţi albaştri care dădeau din cap, fazani cu cozi colorate care se deschideau ca nişte evantaie, omuleţi mici de lemn care se dădeau peste cap la bară, mori de vânt de hârtie care se învârteau când suflai deasupra lor.

– Când venim aici din nou ? întrebă Jeremy nerăbdător.

– O vom întreba pe mama ta, promise ea.

– Curând ? Mâine ?

– Poate, zise ea, neplăcându-i să se pronunțe încă.

Vroia să știe mai întâi ce crede doamna Cunningham despre piață, înainte să fie de acord să-l ia pe Jeremy acolo.

Rahaib spuse liniștit :

– O să vă conduc pe dumneavoastră și pe copil la piață, oricând doriți, domnișoară Brinton.

Ea se uită recunoscătoare la el.

– Mulțumesc, Rahaib. Este foarte amabil din partea dumitale.

El scutură din cap.

– Alteța sa regală mi-a spus să am grijă ca dumneavoastră și copilul să nu pățiți nimic. Atâta timp cât sunteți în Jedhpur, sunt servitorul vostru.

– Da, înțeleg. Se întrebă cum va putea coopera cu acesta zilnic.

Atunci, el zâmbi, fața lui gravă înveselindu-se.

– Când o să aveți nevoie de mine, voi fi în partea servitorilor din bungalow.

Ea se înroși, văzând că el îi citise gândul.

– Mulțumesc, Rahaib, spuse ea scuzându-se

El înclină din cap.

– Este plăcerea mea, spuse el formal. Există unele persoane în Jedhpur care nu aprobă do-

rința regelui de a moderniza regatul. Ei îi urăsc pe străini, și v-ar putea crea necazuri dacă ați fi singură. Acesta este motivul pentru care Înălțimea Sa mi-a cerut să vă protejez.

Ea-l privi neliniștită.

– Înseamnă că este periculos pentru noi să mergem fără dumneata ?

– Ar fi mai înțelept să n-o faceți, aprobă el. Cei mai mulți dintre oameni sunt blânzi și ospitalieri, dar sunt unii cărora nu le plac noii veniți și doresc ca lucrurile să decurgă ca întotdeauna... acești oameni creează dezordine.

Ea-și aminti ce-i spusese Aziz.

– Nici primul ministru nu aprobă, nu-i așa ? întrebă ea.

Fața lui Rahaib înțepeni.

– Domnul nostru Hathni preferă căile vechi, încuviință politicos... Se uită la ea direct . Dar nu trebuie să vă temeți de el, doamnă. Domnul Hathni este un om foarte bun.

– Lui Aziz părea să-i fie teamă de el, spuse ea mai mult ca pentru sine.

Rahaib ezită, apoi spuse cu blândețe :

– Domnul meu Aziz îl respectă prea mult pe tatăl său ca să se ferească de el, doamna mea

Ea-l privi mirată.

– Tatăl lui ?

Rahaib își înclină capul.

– Domnul nostru Hathni este unchiul Alteței sale Regale.

– Și Aziz este fiul lui, spuse ea. Atunci de ce se ascunde ?

– Pentru că nu vrea ca tatăl lui să vadă că vorbeşte cu dumneavoastră, explică Rahaib. Domnul nostru Hathni poate să bănuiască, atunci când o veţi vedea pe prinţesa Aissa, că fiul lui...

– Înţeleg, zise ea, de fapt neînţelegând nimic.

Clar, politica în Jedhpur era încâlcită şi periculoasă. Îşi dori ca Aziz să n-o fi amestecat şi hotărî că, pe cât posibil, se va abţine de la orice care ar fi mirosit a politică. Nu vroia să cauzeze necazuri aici, nici pentru Jess şi nici pentru rege.

– Mulţumesc că mi-ai spus, Rahaib, zise ea uitându-se la omul grizonat, cu recunoştinţă.

– Gândeam că ar trebui să aflaţi, domnişoară Brinton, spuse el simplu. Prinţul Aziz nu este întotdeauna grijuliu cu ceilalţi oameni. El îşi cunoaşte doar propriile dorinţe şi caută o cale să şi le îndeplinească.

– Oricum, presupun că este amabil din partea lui să vrea s-o ajute pe prinţesa Aissa, declară ea.

Ochii lui Rahaib îi întâlniră fugar pe ai ei. Bărbatul părea să ezite, dar apoi ridică din umeri şi nu spuse nimic. Ea se întrebă ce îl determinase să nu-i spună.

Părăsiră zona pieţei şi mergeau acum de-a lungul unui drum larg şi prăfuit, mărginit de case albe – pătrăţoase cu obişnuitele acoperişuri plate. Şipci de lemn legate cu sârmă împrejmuiau grădinile lor. Tufe dese de rododen-

droni, arbori de pâine şi insecte zburătoare populau aceste grădini. Umbra lor era îmbietoare şi Marie, uitându-se la una dintre ele, îşi dori să fie a lor.

În cele din urmă se opriră în faţa uneia şi Rahaib stătu şi-i privi cum coboară din maşină, apoi descuie poarta înaltă şi-i escortă pe o potecă prăfuită.

Existau două uşi : una exterioară cu plasă de sârmă împotriva insectelor şi una interioară făcută din sticlă pentru a permite pătrunderea luminii în casă. În spatele casei se întindea o verandă. Scăunele mici erau aranjate în jurul unei măsuţe joase din trestie.

O femeie micuţă şi slăbuţă, într-un sari galben, se grăbi de undeva să-i salute politicos. Peste palme, ochii ei negri o priveau pe Marie cu curiozitate. Un semn roşu, în mijlocul frunţii dădea culoare pielii ei măslinii.

— Lispa nu vorbeşte englezeşte, le spuse Rahaib. Eu o să-i traduc dacă o să-mi spuneţi ce doriţi.

Marie zâmbi către Lispa şi-l arătă pe Jeremy.

— Spune-i că băieţelul este obosit şi flămând.

Ochii cei negri ai Lispei se plimbară de la Jeremy la Rahaib care vorbea cu ea. Pe buze îi apăru un zâmbet timid. Îi întinse băiatului mâna ei cu degete subţiri şi copilul o apucă încrezător.

Rahaib o însoţi pe Marie printr-un coridor spre o cameră plină de o umbră răcoroasă.

– Aceasta este camera dumneavoastră, doamna mea. Bagajele vă sunt deja aici.

Scoțând un oftat de încântare din pricina răcorii, ea privi în jurul camerei, uitându-se la patul acoperit cu o plasă, dulapurile sculptate și scaunul tapițat.

– Este minunat, îi spuse ea lui Rahaib.

– Vă odihniți sau mâncați, doamna mea ?

– Cred c-aș mânca mai întâi, zise ea.

El se înclină.

– Mă duc să văd dacă mâncarea este gata. Vă rog, spălați-vă și răcoriți-vă.

Ea-l privi cu îndoială și el îi zâmbi.

– Este o baie în spatele ușii, îi explică el cu amabilitate.

Marie era uimită.

– O baie ? Nu se aștepta la un astfel de lucru aici.

– Această casă a aparținut unui american care a venit să studieze templele noastre vechi, zise Rahaib. A avut o baie construită în bungalow. Bineînțeles, noi n-avem instalații sanitare moderne în casele noastre. Americanul a săpat o groapă de deversare în spatele casei și a instalat țevi care să transporte totul acolo. I-au trebuit mai multe luni și când terminase tocmai l-a venit vremea să plece acasă... O ușoară veselie apăru în ochii lui... N-a fost prea încântat.

– Engleza dumitale este foarte bună, Rahaib, îi zise ea cu admirație. Ai fost în Europa ?

El păru surprins.

– Bineînțeles, l-am însoțit pe rege când a mers la școală și la universitate în Anglia. Am petrecut paisprezece ani în țara dumneavoastră.

– Paisprezece ani ? se minună ea. Nu-i de mirare că engleza dumitale este atât de bună !

– Alteța sa regală avea șapte ani când tatăl lui l-a trimis pentru prima dată la școală. Am stat amândoi acolo până când el și-a desăvârșit toată educația. Bineînțeles că în fiecare an veneam vara, acasă. Aș fi putut să mă însor atunci, dar am așteptat. Până când domnul meu, regele, n-a ajuns acasă definitiv, nu m-am căsătorit.

– Și acum ești căsătorit ? întrebă ea curioasă.

El păru surprins.

– Da, Lispa este soția mea.

– Oh, înțeleg, spuse ea amintindu-și felul în care el i se adresase Lispei, tonul lui de comandă. Vorbise cu ea ca și cum ar fi vorbit unei servitoare.

– Ai copii, Rahaib ? întrebă ea.

El zâmbi.

– Trei fii... Mândria lui era evidentă... Lispa este o soție bună.

Ea era amuzată.

– Și regele este însurat ?

Ochii lui Rahaib străluciră brusc.

– Regele este căsătorit, încuviință el. Regina așteaptă primul copil peste două luni. Ne rugăm cu toții să fie băiat... El ezită și din

nou ea fu sigură că el avea dubii dacă n-ar fi mai bine să fie discret... Regina este foarte frumoasă şi dulce: Vocea ei este ca mierea topită, pielea ca mătasea.

Marie îl privi curioasă. El părea ca şi cum ar venera-o pe regină, gândi ea. Nu avea aceeaşi voce plină de adoraţie când vorbea despre Lispa. Poate că dragostea lui pentru rege se revărsa şi asupra soţiei regelui.

– Câţi ani are regina ? întrebă ea cu curiozitate.

– Cincisprezece, spuse Rahaib.

– Cincisprezece !

Marie era uluită. I se părea o vârstă foarte fragedă pentru a fi regină şi a aştepta un copil, dar ştia că aici lucrurile sunt foarte diferite. Se gândi la ea când fusese de cincisprezece ani, o şcolăriţă cu şosete scurte, şi-şi înlătură un zâmbet. Într-adevăr, lucrurile erau foarte diferite.

Când Rahaib o părăsi, ea intră în baie. Era o cameră simplă cu pereţii albi. Baia era la nivelul podelei, construită din ciment, probabil pentru a descuraja insectele. Când întoarse robinetul, apa izbucni într-un şuvoi maroniu, dar după ce curse un timp, se limpezi, deşi ocazional apărea şi câte o muscă înecată.

Încuie uşa, făcu o baie rapidă, apoi se şterse şi se îmbrăcă din nou. Când se întoarse în dormitor, îl găsi pe Jeremy stând în mijlocul patului şi uitându-se în jur.

– Sunt somnoros, spuse el iritat.

— Atunci în pat, zise ea dându-l jos.

El era nesigur pe mișcări și avea privirea înceţoșată. Îl cără spre camera mică unde Rahaib spusese că este dormitorul lui, îl dezbrăcă și-l sui în pat. Pe când părăsea camera, respirația lui regulată anunță că deja adormise. Fusese o călătorie lungă, gândi ea. Nu era de mirare că era atât de obosit.

Jess se întorsese de la palat după câteva ore ; mâncase cu regele și privirea îi era excitată când îi povesti lui Marie despre planurile pe care ea și regele le făcuseră pentru munca de viitor.

— Începe să-mi placă, spuse ea încântată. Dar tu ?-Te-ai instalat ?

Marie îi spusese că deja începuse să se simtă ca acasă și Jess o privise aprobator.

Prima zi în Jedhpur se sfârșise în liniște, în timp ce întunericul cuprinsese totul, ca o mantie ocrotitoare.

Și astfel, viața lor intră în rutină. În fiecare zi, Jess se scula în zori, mânca niște fructe și apoi se ducea cu Land-Roverul pe care regele i-l pusese la dispoziție să facă schițe în izolata cabană din mlaștini. Când era plecată, Marie îl distra pe Jeremy, pe veranda casei.

Ocupația lui favorită era să deseneze elefanți și tigri. Ca și mama lui, avea un talent înnăscut și o adâncă curiozitate în legătură cu orice îl înconjura.

Când Jess lipsea, lui îi plăcea să se joace în bucătărie cu fiii Lispei, care erau aproape de

vârsta lui şi aveau jucării atrăgătoare, de genul celor pe care le văzuseră în piaţă. El şi Marie vizitaseră deja piaţa ca s-o ajute pe Lispa să aleagă alimente şi să vadă magazinele fascinante din cartierele apropiate. Jeremy cumpărase câteva creioane, un elefant de lemn cu o acoperitoare a capului din mărgele şi cu ochi scânteietori, şi o minge mare din plastic, importată din Europa.

Astăzi când se întorceau acasă pentru masa de prânz, Jeremy vru să meargă înapoi în piaţă. Marie îi promise că vor merge a doua zi şi el fu mulţumit.

Îi arăta Lispei desenul lui care reprezenta un elefant albastru şi ea îl admiră, bătând încântată din degetele cu unghii vopsite strălucitor.

Jeremy cercetă mâncarea pe care o avea în faţă cu un uşor dezgust — o farfurie cu orez fumegând, un bol de curry, o grămadă de bucăţele de pui cald şi câteva fructe într-un vas de lemn.

— Din nou orez ! mormăi el şi Lispa îl privi reliniştită.

Marie vorbi cu ea în dialectul local.

— Bun, foarte bun.

Ea învăţase câteva fraze de la Rahaib, ca să fie în stare să se înţeleagă cu Lispa în propria ei limbă. Faţa tinerei femei se însenină şi ea

zâmbi, făcând gestul ei de recunoştinţă politicoasă.

– Nu trebuie s-o jigneşti pe Lispa, Jeremy, spuse Marie cu blândeţe. Munceşte din greu ca să ne pregătească masa. Trebuie să te înveţi să-ţi placă aceste feluri de mâncare.

– Întotdeauna sunt la fel, spuse el nemulţumit. Curry, curry şi iar curry.

– Seara trecută am avut găină la cuptor, accentuă ea.

– N-avea gust de găină, spuse Jeremy. Era fierbinte şi iute.

Marie oftă. La vârsta lui era greu să-l mulţumeşti, presupuse ea. Îi puse în farfurie o porţie mică de orez şi curry şi el o răsfiră cu furculiţa, cu o faţă bosumflată.

Rahaib apăru din spatele scaunului lui Marie şi se aplecă să-i zică :

– Vrea să vă vadă un englez, domnişoară Brinton.

– Brusc inima îi tresări, într-o speranţă deşartă.

– Un englez ? Şi-a spus numele ?

– Este un arheolog, numit Davidson, explică Rahaib. Trăieşte aici şi studiază templele noastre – mulţi arheologi vin aici să le studieze. Locuiesc într-un bungalow în apropierea lor şi vin rar în Lhalli.

– Davidson ? Nu ştia numele, dar îi spuse lui Rahaib că-l poate aduce, iar bărbatul mai vârstnic se îndepărtă pentru a face precum i se spusese.

– Domnișoara Brinton ? Îmi pare rău că vă deranjez de la masă !

Vocea era tânără, educată, cu un ușor accent, de neimitat, al părții de vest a Angliei.

Ea zâmbi întinzând mâna.

– Domnul Davidson ? Așezați-vă și mâncați cu noi. Este mai mult decât suficient pentru trei persoane.

– Mulțumesc, spuse el dintr-odată luând un scaun. Trebuie să recunosc că sunt flămând. M-am învârtit prin Lhalli toată dimineața, încercând să-l văd pe rege, dar nu m-au primit la palat. Ca să vă spun adevărul, de aceea sunt aici.

Ea era nedumerită, privindu-l peste masă. El avea spre treizeci de ani, un ten deschis, păr șaten și creț, ochi limpezi și prietenoși. Îl plăcu de la prima vedere. Avea un mod direct de a se adresa, ceea ce-l făcea atrăgător.

– Cum te-aș putea ajuta ?

– Lucrezi pentru doamna Cunningham, spuse el, acceptând, cu un zâmbet, o farfurie de la Lispa. Și ea lucrează pentru rege. Ea-l poate convinge să mă vadă.

Marie râse.

– Oh, nu știu nimic despre asta. Nu l-a mai văzut pe rege de când am sosit. Au discutat puțin în prima zi, dar de atunci el a fost ocupat.

– Oricum, dacă ea i-ar scrie, cred că el ar remarca.

El își bagă curry în gură, mestecă și înghiți, apoi se uită la Lispa care se retrăsese discret într-un loc de unde nu se auzea conversația. Pentru o clipă, el vorbi într-un dialect rapid și fața Lispei se înclină spre el.

– Domnule Davidson, vorbiți limba locală ? îl întrebă ea curioasă.

El încuviință din cap.

– Am învățat-o de când am venit aici.

– De cât timp ați venit ? întrebă ea.

– Trei luni.

– Trei luni ? Ea era uimită. Dar... pare că vorbiți aproape cursiv...

El dădu din umeri cu modestie.

– Am talent la limbi – vorbesc unsprezece. Este doar un hobby... Apoi îi zâmbi... Apropo, mă cheamă Peter.

Ea dădu curs invitației cu un zâmbet.

– Numele meu este Marie, Peter. Deci, de ce este nevoie să-l vezi pe rege ?

El se aplecă în față.

– Vreau să văd un templu la câteva mile în junglă unde este interzis să ajungi. Este sacru, sau cam așa ceva. Nu sunt sigur că este chiar tabu, dar când am încercat să ajung acolo, deunăzi, mi s-a interzis să merg mai departe de către căpetenia oficială a unui sat, deci vreau să-l văd pe rege ca să-i cer permisiunea. De obicei este foarte receptiv la astfel de lucruri – are o minte modernă și luminată. Dar mi s-a interzis și intrarea la palat. Probabil, bătrânul Hathni. Mă urăște și nu vrea să vadă nici urmă

de mine. Dacă aş putea trimite un mesaj regelui, sunt sigur că el mi-ar acorda permisiunea.

Marie se uită la faţa impasibilă a lui Rahaib.

– Ei bine, îi voi vorbi doamnei Cunningham, dar nu pot promite nimic.

Şi Peter Davidson se uită la Rahaib.

– Ce crezi, Rahaib ?

– Nu pot spune nimic, domnule, spuse Rahaib inexpresiv.

– Hmmm... Peter se uită la Marie şi surâse şmechereşte... Asta înseamnă că refuză să se implice. Discret prieten, Rahaib.

– L-ai mai cunoscut ?

Peter râse.

– Oricine îl cunoaşte pe rege îl cunoaşte pe Rahaib. El este regele din umbră.

– Pentru moment este umbra noastră, spuse Marie zâmbindu-i lui Rahaib. Este foarte amabil cu noi.

Peter se uită peste masă la Jeremy.

– Îţi place mâncarea, tinere prieten ?

– Nu, spuse Jeremy botos. M-am săturat de orez şi de curry...

Marie se încruntă la el.

– Jeremy ! Nu este politicos !

– Nu, spuse Peter vesel, dar cinstit. O să-ţi spun ceva, Jeremy, de ce n-ai veni să cinezi cu mine diseară – am mânca mâncare englezească ?

Faţa lui Jeremy se luminâ.

– Cartofi prăjiţi ? întrebă el la repezeală.

— Nu știu nimic despre cartofi prăjiți, spuse Peter scărpinându-și obrazul. Aș putea să-ți dau cartofi noi și sosuri, totuși.

— Sosuri ? Fața lui Jeremy strălucea de încântare. Pe cuvântul tău ? Se uita la el ca la Moș Crăciun... Și cartofi ? Marie spunea că nu sunt cartofi în Jedhpur !... Se uită spre ea acuzator.

Peter îi făcu cu ochiul.

— Am o sursă secretă. Vii ? Se uită rugător la Marie.

— Oh, te rog, se milogi Jeremy.

Ea zâmbi.

— Presupun că este greu de refuzat. Jeremy nu mi-ar ierta-o niciodată.

— Nici eu, o asigură Peter.

CAPITOLUL VI

Când Jess se întoarse după ziua petrecută în mlaştini, era încălzită şi înnegurată, picioarele fiindu-i mânjite cu noroi, bluza lipindu-i-se de spate de la căldura zilei. Făcu o pauză să spună bună ziua, înainte de a intra în baie să se spele la repezeală. Jeremy chicoti la vederea ei.

— Eşti murdară, mămico !

— Îngrozitor, încuviinţă ea veselă... Sub braţ căra o grămadă de desene... Dar am făcut multă treabă. Am văzut un tigru jos, lângă o groapă cu apă, un animal splendid cu muşchi enormi, arătând perfect. A stat o jumătate de oră foarte liniştit şi astfel am putut să fac câteva schiţe după el.

— Jess, am primit o invitaţie, o informă Marie.

Jeremy scoase un chiot de bucurie.

— Da, o să mâncăm cartofi la cină în seara asta.

Jess râse.

– Cartofi ? Ridică din sprâncene... Sună foarte neobişnuit, dragă.

– Ba da, nu-i aşa ? spuse el indignat, ultându-se rugător spre Marie.

– Da, încuviinţă ea... Se uită la Jess şi zâmbi... Un tânăr a venit astăzi şi ne-a invitat pe toţi la cină. Ne-a oferit cartofi şi sosuri – Jeremy nu-şi putea crede urechilor. Mi-e teamă că nu l-aş putea refuza, odată ce Jeremy a auzit aceasta.

Jess râse din nou.

– Cine a fost acest ispititor ?

– Un arheolog englez, îi povesti Marie. Peter Davidson. Era destul de drăguţ.

– Înţeleg, spuse Jess amuzată. Ei bine, în acest caz, presupun c-ar fi mai bine să vă duceţi la acea „orgie" voi doi.

– Oh, trebuie să vii şi tu, o rugă Marie.

Jess scutură din cap.

– Sunt prea obosită. Îi voi trimite scuzele mele. Vreau să mă culc devreme.

– Mămico, spune, când o să vin să-ţi văd casa din trestie ? se milogi Jeremy. Vreau să văd tigri şi elefanţi.

– De ce nu mâine ? răspunse ea cu uşurinţă. Tu şi cu Marie puteţi veni amândoi. Dar o să trebuiască să fii foarte cuminte când voi lucra, Jeremy, ştii asta.

– Promit ! spuse el dintr-o răsuflare.

Jess râse şi se duse să facă baie, în timp ce Rahaib îi duse pe Marie şi pe Jess cu ma-

şina, de-a lungul drumurilor prăfuite, la bungalowul de lângă templu unde se afla echipa de arheologi.

Trecură printr-un peisaj mult mai sălbatic decât ceea ce văzuseră până atunci. Casele din afară erau mai mici, acoperite cu iarbă uscată, pereţii lor din lut, arşi de soare. Turme cu clopoţei la gât păşteau pe câmp. Jungla umbroasă nu era departe ; de copaci atârnau liane, ca ghirlandele pe pomii de Crăciun. Păsări de junglă cu creste roşii şi gâturi portocalii zburau scoţând sunete când treceau pe lângă ele, ca apoi să se coboare pentru a scurma în praful de frunze. Ciudate flori roşii formau dâre strălucitoare în verdele junglei. Pe crengile înfrunzite stăteau papagali viu colorați, care cârâiau, rotindu-şi ochii la vederea automobilului.

— Pe aici este cam înfricoşător, nu-i aşa ? şopti Jeremy strângând-o pe Marie de mână cu degetele lui mici.

— Aşa cred şi eu, încuviinţă ea. Dar suntem în siguranţă cu Rahaib care ne apără.

Rahaib îşi întoarse capul lui mare pentru a-i zâmbi lui Jeremy : dinţii lui erau foarte albi, cu excepţia câtorva îmbrăcaţi în aur. Mustaţa lui ţanţoşă se înfoie cu mândrie.

— Am împuşcat mulţi tigri, îi zise lui Jeremy. Nu este cazul să-ţi fie frică, atâta timp cât sunt eu aici.

Jeremy îl privi gânditor.

— Eşti foarte puternic, nu-i aşa, Rahaib ?

Rahaib râse.

– Da, foarte puternic, încuviință el.

Ajunseră la un luminiș al junglei unde cupolele bogat ornate ale templelor apăreau ca un miraj din întunericul verde. În apropiere era un gard de sârmă care împrejmuia câteva bungalowuri. Pe veranda unuia dintre ele se afla Peter Davidson cu un pahar în mână, în timp ce le făcea semnè.

Rahaib îi urmă până la verandă și așteptă impasibil ca Peter să-i întâmpine, apoi ei fură conduși în casă, iar el se așeză pe trepte uitându-se cum se lăsa întunericul.

– Prietenii mei au vrut să participe și ei, spuse Peter vesel, turnându-i lui Jeremy un pahar cu limonadă și lui Marie un pahar cu puțin gin, dar le-am spus să plece. Le-am explicat că este petrecerea mea. Găsiți-vă musafirii voștri... Se uită spre ferestrele care se întunecau... Cred că ei ne observă bosumflați acum.

– Oh, ce rușine, zise Marie râzând. Câți sunteți aici ?

– Patru, răspunse el. Șeful nostru este Grant Williams, un individ coleric din Țara Galilor, de o vârstă cam avansată. Apoi mai este Duffy, care este irlandez și-i place pokerul, Saintsbury cu apucături de călugăr – nu bea și nici nu se distrează niciodată... și cu mine... Zâmbi către ea... Eu sunt sarea și piperul grupului, crede-mă. N-am vrut să-i întâlnești pe ceilalți ca să nu te sperii. În grup sunt oribili.

Jeremy se uită în jurul camerei cu o figură deziluzionată.

— Nu văd nici un fel de cartofi și sosuri, spuse el.

Marie se uită spre Peter avertizându-l :

— Sper pentru liniștea ta că nu l-ai păcălit, fiindcă nu se gândește decât la acei cartofi ai tăi.

El se înclină.

— Când promit ceva, mă țin de cuvânt.

Luă un clopoțel și sună cu putere. Câteva clipe mai târziu apăru un bătrân cu turban și îmbrăcăminte tradițională, purtând o tavă mare de alamă.

În timp ce Jeremy îl privea cu interes, bătrânul aranjă masa pentru trei persoane, aprinse lumânările și așeză în mijloc un castron acoperit.

— Gata, Ramji, spuse Peter voios. O să ne ocupăm noi de restul.

Le făcu semn celor doi să-și ocupe locurile, apoi ridică de pe castron capacul. Într-un compartiment se afla o grămăjoară de cartofi strălucind de unt. În celălalt compartiment tronau bucățele de friptură înotând în boabe de fasole.

— Cum ai făcut asta ? întrebă Marie când Peter îi umplu farfuria nerăbdătorului Jeremy.

— La tavă, spuse el repede.

Ea izbucni în râs, apoi ochii îi străluciră.

— De unde i-ai procurat ?

Dacă Peter putea să-şi procure mâncare englezească, gândi ea, ar putea şi ei s-o facă.

Peter scuturâ din cap.

– I-am adus din Anglia, recunoscu el. Erau ambalaţi în tăviţe, pentru ocazii speciale. Trebuie doar să le adaugi ceva.

Ea oftă.

– Oh, este minunat să ai ocazia unei schimbări, aşa cum spune Jeremy.

– Ai putea să-i procuri dintr-un oraş mai mare, sugeră el. Bineînţeles că nu sunt cerer pentru astfel de lucruri în Lhalli, dar în Delhi sau Calcutta există populaţie englezească şi se importă astfel de alimente pentru ei.

– N-are importanţă, spuse ea, bucurându-se de gustul cartofilor cu unt.

În continuare, urmară fructe şi cremă de zahăr ars. Apoi băură cafea tare, cu un strop de lapte. La urmă, în timp ce Jeremy se uita prin nişte cărţi cu imagini colorate din India, Marie şi Peter ascultară discuri şi vorbiră la lumina lumânărilor.

Brusc, parcă fu întreruptă de zgomotul unor paşi pe verandă. Peter se uită în jur, strâmbându-se.

– La naiba ! Trebuia să fi ştiut că nu se vor ţine de o parte...

Apoi, apărură trei bărbaţi, uitându-se cu interes la Marie. Peter îi prezentă bosumflat. Ei o înconjurară, vorbind toţi odată şi făcând-o să râdă.

– Am descoperit de ce nu ți se permite apropierea de templul Satmu, îi spuse lui Peter un bărbat scund și brunet de treizeci de ani, numit Grant Williams.

– Oh ? întrebă Peter nerăbdător.

– Se pare că doamna Cunningham se află în spate, spuse Grant zâmbindu-i lui Marie.

– Jess ? Marie era nedumerită.

El se întoarse spre ea, cu ochii sclipindu-i.

– Se pare că ea nu dorește musafiri acolo, ca să nu sperie animalele ce vizitează împrejurimile. Templul este doar la câteva sute de yarzi depărtare în junglă.

– Deci asta este ! explodă Peter. Atunci, pare foarte simplu. Tot ceea ce am de făcut este s-o iau cu mine acolo.

– Plecăm acolo mâine, îi spuse Marie.

Fața lui Peter se lumină.

– Nemaipomenit ! Voi veni și eu.

– Nu știu dacă-i bine, protestă ea. Trebuie s-o întrebi pe Jess.

– Voi veni s-o întreb în această seară, spuse Peter.

– Cum ai să te întorci de acolo ? îl întrebă Grant cu sarcasm. Am nevoie de Land-Rover să mă duc în Lhalli pentru a trimite câteva telegrame.

– Ai putea să mă aduci înapoi, zise Peter plin de încredere.

Grant clătină din cap.

– Am o idee mai bună. Chiar dacă ţi se pare ciudat, încă mai sunt conducătorul acestei expediţii. O voi vedea pe doamna Cunningham şi-i voi cere permisiunea de a vizita templul.

Peter se uită la el fără a fi de acord şi Grant zâmbi şmecherește.

– Nu mă contrazice, bătrâne. Poţi să te duci la doamna Cunningham la această oră şi să duci muncă de lămurire cu ea până când mă întorc de la Lhalli. Ştii cât de mult durează să trimiţi o telegramă de aici.

Deci, se întoarseră la bungalow, cu Grant William care conducea în urma lor şi apoi, el intră în casă să schimbe câteva cuvinte cu Jess.

Aceasta fu surprinsă să-l vadă. Înfăşurată într-o rochie de casă de bumbac, cu părul ud de la baie, ea se înroşi când îşi strânseră mâinile.

– Îmi pare rău că năvălesc la această oră, spuse el şovăind şi-i explică misiunea lui.

– Dacă domnul Davidson va veni mâine, va trebui să fie foarte liniştit, spuse Jess. Nu vreau nici un fel de animaţie lângă iaz. Animalele îi simt pe intruşi şi dispar ore întregi, până când se lămuresc că locul este curat.

– O să-l aduc chiar eu, spuse Grant. Cred că pot garanta de comportarea lui dacă mă voi afla lângă el.

Jess îşi ridică amuzată ochii ei albaştri spre el.

– Înţeleg, zise ea măsurându-l cu privirea.

– Mă crezi ? întrebă el.
– Cred că da, răspunse Jess încet.

★
★ ★

Dimineața următoare, în zori; erau îmbarcați toți în două Land-Rover-uri. Într-unul se aflau Jess, Marie și Jeremy, în celălalt Peter, Grant Williams și Rahaib. Călătoria era înceată și anevoioasă. Drumurile se transformaseră curând în niște poteci prin junglă, făcându-i pe toți să sară la fiecare hop și umplându-i de praf.

Apoi, lăsară mașinile într-un luminiș și-și continuară drumul pe jos, mergând în șir indian, ascultând cârâiturile papagalilor de deasupra lor, ce zburau prin crengi și observând fâlfâitul aripilor colorate.

– Vom ajunge la râu în curând, spuse Jess încet.

Căldura era copleșitoare, umedă, aburindă. Păşeau prin iarbă înaltă care foșnea la trecerea lor. În zori, ceața se ridica încet de pe malurile râului ; peste tot străluceau picături de rouă.

Deodată, liniștea fu întreruptă de o pasăre, care zbură ca o săgeată făcându-i pe toți să tresară.

– Am ajuns, şopti Jess.

Ieşiră la un râu, ale cărui maluri erau acoperite cu pietrişuri. La câţiva paşi, pe celălalt mal, nişte animale cu coarne mici păşteau. Ele o luară la fugă, dispărând în ceaţă cu o viteză impresionantă.

Jeremy îngheţă, agăţându-se de braţul mamei lui. Ea-i urmări privirea şi zâmbi :

– Nu sunt periculoase, dragule. Sunt nişte gazele.

O şopârlă se mişcă intrând la adăpostul junglei, pielea ei verde confundându-se cu vegetaţia.

Se îndreptară spre coliba din trestie pe care regele o construise pentru Jess. Acoperită cu stuf, deschisă într-o parte, era prevăzută cu nişte trepte din bambus, ca o scară. Fiind urcată pe nişte piloni, pe dedesubtul colibei se putea trece.

– Nu-mi pare prea sigură, observă Grant Williams încruntându-se.

Jess râse.

– Pentru mine este perfect... Apoi se uită la întreg grupul, strâmbându-se... Dar, poate, ai dreptate. Nu poate susţine greutatea tuturor. Câţiva dintre voi o să rămână jos.

– O voi lua pe Marie să vadă templul, spuse Peter plin de entuziasm.

– Rămân cu tine, mămico, insistă Jeremy agăţându-se de mâna ei.

Ea se uită la Rahaib, care înclină din cap cu politeţe.

– Dacă-mi permiteţi, doamnă, o să trag o fugă până în sat să văd dacă pot găsi lapte şi ouă proaspete.

– Ar fi bine, îi mulţumi Jess. Ştii unde este satul, Rahaib ?

Pe faţa lui apăru un zâmbet amuzat.

– Da, doamna mea.

Grant Williams râse.

– Rahaib cunoaşte totul, îi spuse el lui Jess.

Peter o luă pe Marie de mână.

– Mergem ? Templul trebuie să fie pe aici, pe undeva...

– Nu, domnule, îl întrerupse Rahaib... Se află de-a lungul potecii aceleia... Degetul lui închis la culoare arătă spre o potecă foarte îngustă, acoperită cu iarbă.

– Mulţumesc, spuse Peter cu un zâmbet.

El şi Marie se îndreptară în direcţia indicată, mergând anevoie, fiindcă iarba era foarte deasă. Peter îşi croia drum cu un cuţit, sinistru la vedere, pe care-l luase din Land Rover. Râul curgea la dreapta lor, clipocind în jurul pietrelor mari ce se aflau în albie.

Ajunseră în alt luminiş, în faţa templului, care era într-o stare de ruină mult mai mare decât cele la care lucrau Peter şi colegii lui, jungla aproape năpădindu-l, treptele sfărâmate, lianele se agăţaseră de pilonii decorativi, iarba crescând înaltă printre dalele de piatră ale curţii.

– Ce mizerie ! spuse Peter gânditor.

– Cât de vechi este ? îl întrebă ea, uitându-se la templu cu interes şi fascinaţie.

– Arată mai vechi decât cele la care lucrăm, dădu Peter din umeri. Poate secolul trei.

– Aşa de vechi ? întrebă ea.

El râse.

– India este o ţară foarte veche. Hai să aruncăm o privire înăuntru.

Urcară treptele şi intrară în templu. Soarele dispăru când intrară în interior şi fură înconjuraţi de o umbră răcoroasă. Mirosul îţi făcea greaţă.

– Miroase a ceva mort aici, spuse Peter strâmbându-se. Probabil a intrat un animal şi a murit.

– Te aştept la uşă, zise Marie simţind că i se face rău din cauza mirosului.

Peter o privi.

– Te simţi bine ?

– Bine, răspunse ea. Dar prefer să stau la aer.

El râse.

– Înţeleg ce vrei să spui. Uite, nu voi întârzia mult şi apoi ne vom întoarce la ceilalţi.

– Nici o grabă, spuse ea. Este destul de plăcut aici.

Peter se cufundă în întuneric şi ea rămase la uşă privind spre jungla deasă. Apoi, privirea-i fu atrasă de un păianjen gigantic, sculptat, acoperit cu picături de rouă. Sculpturile erau foarte ciudate, contorsionate şi stranii şi ea se

forță să le urmărească, încercând să le înțeleagă. Nu știa nimic despre legendele străvechi ce erau la baza lor, despre misterele și secretele religiei care făcuseră ca în acest loc să fie construit un templu.

Brusc, îngheță, întregul trup tremurându-i de spaimă. În fața ei, printre copacii înfășurați în liane, un tigru enorm, zvelt, mușculos, gata de atac, cu coada mișcându-i-se dintr-o parte în alta, o privea cu ochii verzi, fără să clipească.

Era atât de înfricoșată, încât nu avu puterea să se uite în spate, înghițind în sec cu o groază atât de mare, încât îi era greață.

Deschise gura să-l strige pe Peter, dar nu ieși nici un sunet. Simțea că i se înmoaie picioarele.

Capul tigrului se mișcă încet înainte. Văzu cum trupul cel mare se încordează pentru a sări, cu fiecare mușchi reliefat sub blana lucioasă.

Își aminti de Jess care-i povestise despre un tigru care vizitase iazul de lângă colibă. Trebuie să fi fost același, Jess spusese că el lăsase niște urme de labe atât de mari încât le măsurase, fără a-și crede ochilor.

Un trosnet brusc dinspre copaci îi distrase atenția de la tigru. Tigrul se întoarse să priească, neglijând-o.

Cineva se mișca printre copaci și Marie își dădu seama că noul venit se îndrepta direct spre tigru. Și atunci urlă, gâtlejul fiind eliberat de gheara spaimei.

– Tigru ! Nu te apropia... este un tigru aici...

Vorbele păreau să plutească în aerul dimineții. Pentru o clipă nebună, ea se întrebă dacă într-adevăr le pronunțase, apoi îl auzi pe Peter alergând către ea, picioarele lui împiedicându-se pe podeaua de piatră. În același timp, persoana necunoscută începu să fugă prin junglă, dar de necrezut, spre ea și nu în siguranța junglei.

Copacii enormi fremătau zgomotos, apoi apăru o siluetă, doar la câțiva pași de corpul încordat al tigrului. Cu consternare, Marie recunoscu omul înalt și brunet în cămașă albă și pantaloni bej, obișnuiți, cu capul semeț, intrat în scenă pentru a se confrunta cu tigrul.

Tigrul dădu din coadă cu o mișcare leneșă, întorcându-și capul pentru a-l urmări pe noul venit și Peter ajunse lângă Marie, înconjurând-o protector cu brațul.

– Ce se întâmplă ? întrebă el. Te-am auzit țipând... Apoi, ochii lui se opriră asupra luminișului și înjură în surdină.

– Doamne !... Se controlă la cingătoare și scoase o exclamație de nemulțumire... Pistolul ! L-am uitat în templu...

În timp ce el se întoarse ca să intre înapoi pentru a-l lua, ea spuse repede :

– Mă voi duce eu. Încearcă să abați atenția tigrului. Ține-l ocupat. Fă zgomot – încearcă să-l sperii.

Alergă în întuneric, fără a vedea mai întâi nimic, apoi văzu urmele lui Peter peste stratul

de frunze umede care căzuseră printre arcadele deschise ale zidurilor şi formaseră un covor peste duşumea. Fugi drept înainte, urmând drumul lui Peter, până când ajunse la un zid căzut, pe care zăcea un caiet, câteva creioane şi un pistol. Lumina se reflectă pe metalul pistolului când îl ridică şi o luă la fugă înapoi.

Îl auzi pe Peter strigând, bătând din picioare. Tigrul scoase un sunet ameninţător din piept şi apoi un urlet de furie.

Mariei îi îngheţă sângele în vine de frică. I se păru o eternitate până când ajunse la uşă, şi ochii, obişnuiţi cu întunericul, trebuiră să se acomodeze cu lumina de afară până îşi dădu seama ce se petrece.

Stonor era întins pe spate, luptându-se neputincios cu animalul, iar Peter îl lovea pe tigru cu un beţişor de bambus, între ochi. Ea văzu cum cămaşa acestuia din urmă era udă de sudoare.

Odată, i se arătase cum să mânuiască un pistol. Instinctul o făcu să-şi ridice mâna şi, ingustându-şi ochii, să ţintească animalul în cap. Reculul armei o ameţi pe moment, apoi începu să vadă şi să audă iarăşi.

Tigrul dispăruse. Împuşcătura ei nu-l nimerise, dar îl speriase şi o luase la fugă. Frunzele foşneau în junglă, martore ale îndepărtării bestiei. Coborî treptele în fugă şi se azvârli peste Stonor. El se ţinea de un umăr şi un şuvoi de sânge îi curgea printre degete.

— Lasă-mă să văd... spuse ea îngrijorată.

— Nu ! Vocea lui îi interzise cu bruschețe... Lasă-mă în pace !

Ea simți cum se înroșește și se dădu înapoi. Peter o privi cu simpatie. O ridică de sub braț, și o susținu de mijloc.

— Uite, spuse el blând, tigrul s-ar putea întoarce. Nu pot să plec să vă las singuri pe amândoi și nu te pot lăsa să te întorci singură la ceilalți, așa că trebuie să-l ajutăm pe acest amic, împreună. Dacă nu este rănit grav, poate va fi în stare să meargă cu ajutorul nostru.

Stonor bombăni :

— Ridică-mă. Pot să merg fără ajutor, odată ajuns pe picioare.

Peter îl ajută să se ridice. Stonor se clătină, ținându-și încă cu mâna umărul sfâșiat. De-a lungul brațului îi curgea sânge, care ajunsese acum să-i păteze cămașa.

— Ia-mă de braț, spuse Peter.

Stonor se îndreptă, încruntându-se.

— Sunt bine.

Începu să meargă ezitând, cu acei pași mari care îi erau atât de caracteristici și Peter îl urmă făcând o grimasă. Marie mergea după ei, mult mai încet, total tulburată.

Ce făcea Stonor aici ? O căuta pe ea ? Îi privi spatele drept și plin de grație, părul negru, răvășit de luptă, umerii puternici, încordați de durere. Bineînțeles, el trebuie că o căuta pe ea. Nu știuse ea tot timpul, în sinea ei, că el va veni ? Când Peter venise brusc, pe ne-

anunțate, nu crezuse că este Stonor ? Știuse că mai devreme sau mai târziu Stonor va sosi.

— Ce naiba făceai prin junglă, fără să-ți pese de nimic ? îl întrebă Peter. Am rămas înlemnit când te-am văzut. De unde ai răsărit ?

— Lhalli, spuse Stonor mohorât.

— Cum te cheamă ? Apropo, eu sunt Peter Davidson. Sunt cu expediția arheologică în Jedhpur... Se uită înapoi la Marie... Ea este domnișoara...

— Știu, îl întrerupse Stonor brusc.

Oare avea dureri ? se întreba Marie neliniștită.

Peter se uită de-la unul la celălalt cu sprâncenele ridicate.

— Oh, vă cunoașteți.

— Numele meu este Grey, spuse Stonor.

— Prieten cu domnișoara Brinton ?

— Ne-am cunoscut, îl informă Stonor.

Peter era perplex, uitându-se întrebător spre ea, ca și cum ar fi vrut s-o întrebe ce să facă cu acest străin laconic și puțin vorbăreț. Dar ea se uită în altă parte, fără să-l lămurească.

— Ești un artist ca doamna Cunningham ? întrebă Peter căruia îi venise brusc o idee.

— Nu.

Peter se uită din nou la Marie, apoi dădu din umeri, văzând că ea nu-i va satisface curiozitatea. Ajunseră la râu. La sosirea lor bruscă, un stol de egrete, cârâind supărate că fuseseră întrerupte de la pescuitul din iazul de lângă

colibă, își luară zborul. Un cocoșel sălbatic stând la distanță de ei, croncăni iritat. Departe, de-a lungul malului se auzi un plescăit și un crocodil alunecă din mâl în apă, ochii lui mici și vicleni clipind peste botul lui lung. Ca la un semnal și alți crocodili, care stăteau la soare, ca și cum lumea ar fi fost plină de crocodili, se treziră la viață și urmară o serie de plescăituri care le stârniră pe maimuțele din copaci trimițându-le în interiorul junglei, sărind și făcând tot felul de tumbe.

Din colibă văzură fețe care îi observau. Apoi, se auzi o exclamație de alarmă. Imediat Jess, Grant Williams și Jeremy coborâră la ei să afle despre ce este vorba, văzând sânge pe cămașa lui Stonor.

Câteva clipe mai târziu, Rahaib apăru legănându-se prin junglă, cu pas ușor, cărând un coș cu ouă și lapte de capră într-o oală de pământ.

Calm, în ciuda protestului lui Stonor, îl făcu să-și dea mâna la o parte de pe umărul rănit, încruntându-se de ceea ce văzu. Stonor se întoarse în așa fel, încât Marie să nu-i vadă rana, dar ea văzu fața lui Rahaib și-și dădu seama că aceasta era cu mult mai serioasă decât pretindea Stonor.

Imediat, Stonor fu urcat în Land-Rover și dus înapoi la Lhalli de către Rahaib. El venise cu o mașină mică, pe care, conform spuselor sale, o închiriase din oraș ; Grant Williams promise s-o aducă înapoi în oraș, proprietarului ei. Jess îl

însoțea, iar Peter îi conduse pe Marie și pe Jeremy, înapoi la bungalow.

— Este ultima dată când merg în junglă fără o armă, spuse Peter supărat... O străfulgeră cu privirea... Cine-i acel individ ? Puțin taciturn, nu-i așa ?

— Ți-a spus numele lui, spuse Marie evaziv.

Dacă Stonor nu-i dăduse nici o informație lui Peter, ea ezita s-o facă. Ar putea să-l irite pe Stonor, dacă ar spune cuiva cine era — îl cunoștea acum destul de bine ca să știe că această călătorie la Jedhpur era probabil o călătorie de afaceri. Indiferent de ce plănuia el, era evident că nu vroia să se știe despre asta.

— Da, dar cine este el ? Ce face el ? Ce naiba caută în junglă ?

— Este cu afaceri, spuse ea prudent. L-am cunoscut prin tatăl meu. Ei... făceau afaceri împreună.

— Ce fel de afaceri ? întrebă Peter.

— Cred că are afaceri cu hoteluri, spuse ea destul de aproape de adevăr.

O minciună, care conținea și o parte de adevăr, își spuse ea.

— Dar de ce hoinărea prin junglă ? întrebă Peter cu insistență.

Ea ezită.

— Cred că mă căuta pe mine. Știa că am plecat din țară și, probabil, tatăl meu l-a rugat să mă caute. Tata este un pic îngrijorat că am plecat în grabă.

Peter dădu din umeri.

— Presupun că asta trebuie să fie. A fost destul de înspăimântat de tigru, nu crezi ? Un individ cam posomorât. Nu m-aș da pe mâna lui.

— Este... mai curând, de temut, încuviință ea repede.

Peter o privi cu coada ochiului.

— Îl... placi, nu-i așa ?

Pentru o clipă, ea nu răspunse, apoi spuse cam vag :

— Uneori el te poate copleși.

Părea o subestimare enormă, dar era suficient de corectă.

CAPITOLUL VII

În dimineața următoare, după ce Jess se duse să lucreze la colibă, Marie îl luă pe Jeremy în Lhalli să facă niște cumpărături la piață, așa cum îi promisese. Veniră și Lispa și Rahaib, așa că după ce îi cumpărară lui Jeremy niște creioane noi, el dori și niște acadele. Marie îl lăsă cu Lispa, iar ea părăsi piața pentru a merge la spitalul modern, construit de rege cu câțiva ani în urmă.

Infirmiera înaltă, indiană, de la biroul de informații, o ascultă cu atenție și-i indică o cameră situată la capătul coridorului, spre stânga.

— Domnul Grey este în camera 12, spuse ea... O sclipire glumeață îi apăru în ochi... Fiți atentă, domnișoară Brinton, el este într-o dispoziție foarte proastă. Infirmiera care i-a dus medicamentele acum o oră, arăta când a ieșit de parcă ar fi fost și ea mușcată de un tigru.

Marie râse :

— Chiar așa ?

— Este cel mai irascibil bărbat, spuse recepționera. Dar bărbații sunt niște pacienți în-

comozi – toți știm asta. Urăsc să stea în pat fără a face nimic.

– Cum îi mai merge cu umărul ? întrebă Marie.

Recepționera o privi cu grijă.

– Este așa cum era de așteptat. A fost norocos că a scăpat doar cu atât. Un tigru poate ucide repede. Ar fi putut să-și piardă brațul, dacă n-ar fi fost salvat atât de repede.

Marie merse de-a lungul coridorului și bătu ușor la ușă. O voce ascuțită mormăi :

– Cine este ?

Ea deschise ușa. Stonor era culcat într-un pat îngust, umărul acoperit în bandaje, capul lui brunet era întors ca s-o vadă.

– Intră și închide ușa, spuse el după o clipă, cu o voce lipsită de expresie.

Marie ascultă și se apropie de pat, punând pe noptieră punga cu fructe pe care o cumpărase. El se uită spre pachet.

– Ce este asta ? Te ocupi de terapie ?

– Fructe, zise ea. Am auzit că ai făcut infirmierelor o grămadă de necazuri.

Sprâncenele lui negre se ridicară ironice :

– Ai bârfit cu infirmierele ? Le-ai spus că mi-ai salvat viața ?

Ea se îmbujoră.

– Prostii.

– Este adevărat, spuse el tăios. Încă un minut și aș fi devenit prânzul tigrului.

– Peter ar fi făcut ceva, ripostă ea.

El râse sec :

– Peter ? Acesta este numele lui ? Un tânăr nu prea eficace, nu-i așa ? Alerga în jurul animalului încercând să-l alunge cu un băț...

– Era un pistol, cel cu care l-am împușcat, spuse ea.

– Oh, l-ai împușcat, nu-i așa ? o ironiză el. Ei bine, îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar ai ratat lovitura.

– Oricum, l-am alungat, spuse ea plină de indignare. Ești foarte nerecunoscător.

– Asta vrei ? Recunoștință ? Se așeză pe spate, urmărind-o amuzat.

Ea-l privi direct.

– Ce faci aici, Stonor ? De ce ai venit la Jedhpur ?

– De ce crezi ? întrebă el.

– Tu să-mi spui, îl împinse ea.

– Bănuiesc că ești convinsă că te-am urmărit până aici ? o întrerupse el încet.

Marie simțea cum i se înroșesc obrajii.

– M-ai urmărit ?

El râse.

– Printre altele, sunt aici cu o afacere. Este o problemă foarte delicată și nu vreau deocamdată să transpire ceva, așa că las să se creadă că am venit după tine... Ochii lui o ironizară din nou... Nu-mi pasă că s-ar bârfi, că aș fi un curtezan amorezat.

– Poate că mie îmi displace să fiu subiect de bârfă, ripostă ea. De unde să știu că ești aici cu treabă de-adevăratelea ? Mi-ai spus

atât de multe minciuni, că nu mai știu ce să cred.

Fața lui se întunecă.

– Acum nu mint. Ei bine, o să-ți spun. Mă interesează concesiunea hotelului pentru noul parc național. Acest loc ar putea fi un loc de atracție pentru turiști, dacă ar fi construit așa cum trebuie. Vacanțele la Safari sunt la modă. Am putea face aici o grămadă de bani.

– Deci, asta-i, spuse ea indiferentă.

– Asta-i ! murmură el, urmărindu-i expresia.

– Ești obișnuit să întorci totul în favoarea ta, nu crezi ? îl acuză ea. Nu-ți trecuse prin cap această idee până când nu ți-am spus eu că vin aici. Te-ai gândit la asta abia după ce ți-am povestit eu despre acest loc.

– Corect, încuviință el.

– L-ai văzut pe rege ?

– Nu l-am abordat direct, spuse Stonor. Ar fi intervenit prea multe discuții... Se uită la ea cu coada ochiului... Am nevoie de un intermediar.

– Și de aceea ai venit ieri după mine, spuse ea calmă.

– Și am dat peste un tigru, accentuă el.

– Ai avut ce-ai căutat ! Aș vrea să-ți fi mâncat capul.

El râse.

– Ce temperament ! Ce ți-am făcut de te-ai înfuriat în așa hal ? Ochii lui erau zeflemitori.

Marie se întoarse cu fața în altă parte.

– Oricum, nu prea faci afaceri zăcând într-un pat de spital.

– Oh, nu știu, vorbi el rar. O scuză perfectă ca regele să mă viziteze... cine și-ar pune întrebări legate de vizitarea unui bolnav bogat, rănit de un tigru ? Trebuie doar să-l vezi pe rege și să-l faci să afle că vreau să schimb câteva cuvinte cu el.

– Doar atât ?

El zâmbi.

– Doar atât, Marie.

– Și dacă este jenant pentru mine să-l las să creadă că m-ai urmărit până aici ? Asta n-are importanță ?

El rămase tăcut, cercetându-i fața.

– Există ceva ce nu știu ? Ca de exemplu un alt bărbat ?

Ea privi în jos mușcându-și buzele.

– Este posibil, nu crezi ?

– Este vorba de Peter ?

Ea scutură din umeri.

– Posibil.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Marie, explodă el, ori ești, ori nu ești încurcată cu el. Fii clară.

Ea era îngrozitor de supărată pe el fiindcă o folosea ca pe un pion într-una dintre afacerile lui. Mândria și sentimentele îi erau lezate. Cel puțin, gândi ea cu amărăciune, își putea salva mândria, mințindu-l.

— E-n regulă, spuse ea înțepată. Nu vreau ca Peter să creadă că sunt încurcată cu tine.

Pentru o clipă, Stonor nu se mișcă. Apoi spuse mohorât :

— Păcat. Pentru că o să am nevoie de cooperarea ta.

— Cine te crezi că ești, ca să hotărăști ce trebuie să facă fiecare ? De ce naiba te-aș ajuta ?

El făcu o mișcare din umeri și gemu de durere, ridicându-și mâna sănătoasă către partea bandajată. Ea se neliniști și se repezi să-l ajute. El îi făcu un semn să se dea la o parte, cu o față mohorâtă.

Marie păși înapoi, observându-l, văzându-i fața care se albise.

— Oh, foarte bine, spuse ea mișcată. Voi încerca să-l văd pe rege.

— O să ai nevoie de o scuză, spuse el. Nu poți să te duci așa pur și simplu și să-i ceri să mă viziteze.

— Voi fi discretă, promise ea iritată.

— Ce o să-i spui ? o chestionă el.

— Lasă în seama mea, răspunse ea întorcându-se spre ușă.

— Mulțumesc pentru fructe, strigă el după ea.

Ea privi furioasă înapoi și Stonor zâmbi șmecherește și-i flutură o mână de rămas bun. Marie trânti ușa cu zgomot.

Recepționera o urmări când se întoarse și-i zâmbi.

– Te-a muşcat şi pe dumneata ? Arăţi ca şi cum ai fi petrecut un moment neplăcut acolo.

– Este un om imposibil ! spuse Marie cu resentiment. Crede că, dacă este unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume, nu trebuie să se comporte manierat.

Ochii infirmierei se măriră.

– Chiar este unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume ?

– Da, spuse Marie scuturând din umeri. Nu ştiai ? Este multimilionar. Dar călătoreşte incognito.

– Ce face în Jedhpur ? întrebă infirmiera.

Marie flutură neglijent din mână.

– A venit să mă vadă, îi mărturisi ea, uitându-se în jos cu un zâmbet uşor.

Apoi ieşi din clădire, simţind ochii infirmierei în spatele ei.

* * *

După ce-şi făcu planul, Marie îl rugă pe Rahaib s-o ducă la palat şi ceru s-o vadă pe prinţesa Aissa. Îi trimise un bileţel amintindu-i prinţesei că era guvernanta băieţelului doamnei Cunningham. Planul lui Aziz de a le face cunoştinţă nu fusese dus la îndeplinire, dar Marie era sigură că prinţesa va vrea să o vadă.

După o aşteptare de o jumătate de oră, fu condusă de-a lungul unor coridoare de mar-

mură într-o cameră frumos mobilată, unde o găsi pe prințesă stând pe o canapea tapisată cu mătase. Zveltă, plină de grație și cu ochi negri, prințesa îi zâmbi prietenește și-i întinse o mână cu unghiile vopsite în roșu.

– Domnișoara Brinton ? Aziz mi-a spus despre dumneata. Sunt atât de încântată să te cunosc. Aș fi aranjat de ieri o întâlnire, dar am fost într-o vizită și abia m-am întors. Te rog, așază-te. Bei un ceai ?

– Mulțumesc, răspunse Marie așezându-se pe un scan lângă ușă.

Prințesa bătu din palme și o femeie trupeșă, îmbrăcată în mătase albastră, apăru în fugă și se înclină.

– Ceai, comandă prințesa.

Câteva clipe mai târziu, femeia se întoarse cu o tavă de argint. Le turnă ceai la amândouă, întinse o farfurie cu dulciuri spre Marie și apoi fu concediată de către prințesă.

– Acum, spuse prințesa, te-aș putea ajuta cu ceva ?... Ochii ei zâmbeau... Cred că vizita dumitale nu este făcută fără un scop.

Marie se înroși.

– Aș fi venit oricum, dar este adevărat că am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Un prieten al meu este în spital...

– Domnul Grey, încuviință prințesa.

Marie o privi surprinsă.

– Ați auzit despre asta ?

– Fratele meu a primit un raport imediat ce s-a întâmplat... Prinţesa îi zâmbi... Dragă domnişoară Brinton, Lhalli nu este Londra. Nimic din ce se întâmplă aici nu trece neobservat. Fratelui meu îi place să simtă pulsul ţării. Sosirea unui bărbat foarte bogat şi faimos trezeşte interes şi mai ales când mai este şi rănit de un tigru. Fratele meu a auzit despre asta, imediat... Prinţesa o privi cu ochii ei negri, plini de veselie... El a ghicit, de asemenea, că vizita domnului Grey este în aparenţă legată de dumneata, domnişoară Brinton. Prima acţiune a domnului Grey când a venit, a fost să descopere unde locuieşti şi să plece la bungalowul vostru. Apoi, se pare că te-a urmat în junglă. Deci, fratele meu a dedus că vizita lui aici este una personală.

Marie se înroşi şi-şi aplecă ochii.

– Da, dar...

– Altfel, fratele meu s-ar fi dus chiar el la spital să vadă dacă poate face ceva, continuă prinţesa ronţăind o prăjitură... Totuşi, îşi dădea seama că ar fi fost în plus, dacă ar fi mers astăzi.

Marie ezită. Îi era greu să pronunţe următoarea remarcă. Cum i-ar fi putut cere regelui să-l viziteze pe Stonor fără a trăda motivul pentru care Stonor era în Jedhpur ? Motivul lui adevărat ?

– Fratelui meu îi este teamă ca domnul Grey să nu se supere, dacă află cât interes a stârnit sosirea lui, adăugă prinţesa zâmbind lui

Marie. Chiar şi bogaţii au dreptul la intimitate, când este vorba de probleme ale inimii.

Marie simţea că-i ia faţa foc.

– Sunt... sunt foarte sigură că Stonor s-ar bucura să-l vadă pe rege, spuse ea cu nervozitate... Eu sunt ocupată, înălţimea voastră. Trebuie să fiu la bungalow cu băieţelul. Stonor este singur toată ziua.

Prinţesa făcu o pauză pentru a o privi.

– Sperai c-aş putea găsi pe cineva să-ţi ia locul şi să aibă grijă de fiul doamnei Cunningham ? Sunt sigură că Lispa ar fi foarte încântată...

– Nu, spuse Marie repede, mulţumesc. Nu este vorba despre asta. Dar... domnul Grey n-are telefon în cameră, înţelegeţi. Mă întrebam dacă nu i s-ar putea instala unul... are atâtea probleme de afaceri pe care trebuie să le urmărească, ştiţi...

Prinţesa cântări cele spuse de ea.

– Sunt sigură că se poate aranja ceva. Chiar nu văd de ce domnul Grey n-ar putea fi transferat de la spital, într-o cameră a palatului. Un doctor ar putea să-l viziteze zilnic aici, iar o infirmieră să-l însoţească. Credeţi că i-ar conveni ?

Marie era sigură că i-ar conveni, dar spuse cu curtoazie :

– Oh, cred că v-am deranja prea tare...

– N-ar fi nici un deranj, dădu prinţesa din umeri. Domnul Grey este un om foarte bogat

și influent, domnișoară Brinton și noi avem nevoie de ajutorul unor oameni ca el. Fratele meu ar fi încântat să-l aibă aici. Ne-am gândit chiar de la început. Am ezitat fiindcă nu eram sigură că el dorește acest lucru.

— Cred că el ar fi foarte recunoscător pentru amabilitatea dumneavoastră, spuse Marie încet.

Prințesa îi zâmbi.

— Și-l poți vizita ori de câte ori dorești. Lispa va avea grijă de băiețel. Mi-ai face mare plăcere să te văd aici. Am foarte puțini prieteni și-mi lipsește viața pe care am dus-o în Europa. Acum, când m-am întors acasă, mă simt foarte constrânsă. Cred că Aziz ți-a spus ce simțeam noi...

— Vărul dumneavoastră n-a menționat nimic de acest gen, recunoscu Marie.

Fetișoara Aissei se lumină.

— Aziz este întotdeauna atât de grijuliu!

Marie își reaminti ce-i spusese Rahaib despre el și se întreba cât de bine îl cunoștea prințesa pe vărul ei fermecător, dar irresponsabil. Ascultă cum Aissa îi povesti despre dorul ei de Europa, despre teama de a nu fi căsătorită cu cineva pe care nu l-ar putea iubi.

— Dragostea are alt înțeles aici. Se măsoară prin datorie și afecțiunea pentru familie. Dragostea romantică este suspectă.

— Sunt sigură că fratele dumneavoastră nu v-ar forța să vă căsătoriți cu cineva care nu v-ar plăcea, o liniști Marie.

Aissa oftă.

– Fratele meu nu are mână liberă. Consiliul lui este divizat. Unchiul meu şi cu prietenii lui doresc să oprească mişcarea noastră spre progres. Vor să oprească timpul în loc. Le este teamă de ideile noastre noi.

– Şi prinţul Aziz ? Este de partea voastră ?

Aissa zâmbi, ochii ei negri fiind foarte elocvenţi.

– Da, Aziz este cu noi.

Observând-o, Marie ghici brusc că prinţesa era îndrăgostită de vărul ei. Era şi el oare îndrăgostit de ea ? El arătase multă grijă faţă de ea, şi totuşi, Marie simţea că Aziz nu acţiona numai din afecţiune de rudă şi era sigură că Rahaib bănuise că există ceva în spatele acestei dorinţe a lui de a o ajuta pe Aissa să-şi capete libertatea.

Părăsi palatul mult mai liniştită, că-şi îndeplinise sarcina atât de uşor. Acum Stonor avea o grămadă de timp să vorbească cu regele. Era hotărâtă să nu-l viziteze. Îşi jucase ultima carte cu ea.

Petrecu seara cu Peter, care veni neanunţat la bungalow şi se invită la cină. Jess, amuzată, îi lăsă singuri după masă.

Peter se mută şi se aşeză lângă Marie, pe sofa, un braţ al lui cuprinzând umerii fetei.

– Eşti extraordinar de drăguţă, spuse el cu stângăcie.

Ea-i zâmbi.

– Mulţumesc.

Dar nu se simțea deloc atrasă de el. Pe lângă Stonor Grey, orice alt bărbat pălea. Chiar și acum, stând lângă Peter, singurul ei gând era legat de Stonor, întrebându-se ce făcea el, ce gândea.

Peter se aplecă spre ea și Marie îl urmări absentă, nepăsându-i dacă o s-o sărute sau nu. Când gura lui o căută cu stângăcie pe a ei și o găsi, ea stătu fără să răspundă, ca și cum ar fi fost în transă. De ce l-aș lăsa pe Stonor să se amestece în viața mea ca acum ? se întrebă ea furioasă. Într-un impuls își strecură mâinile în jurul gâtului lui Peter și începu să-l sărute și ea, ghemuindu-se lângă el.

– Oh, Marie, răsuflă Peter când o lăsă. Ești fantastică ! Aș putea fi nebun după tine.

Ea râse.

– Oh, ai putea ?

– Nu glumi, spuse el bosumflat.

El făcu o mișcare pentru a o săruta din nou, dar ea-și feri fața.

– Nu, spuse ea, părându-i rău că-l încurajase. Nu...

– Ești ca o boare de vânt, se plânse el. Nu poți fi prinsă.

– Este timpul să pleci, ripostă ea. Trebuie să mă scol mâine dimineață devreme. Tânărul Jeremy se scoală în zori și eu am nevoie de somn pentru a arăta bine.

– Presupun c-ar trebui să plec, spuse el șovăielnic. Și eu trebuie să mă scol devreme.

Când te pot vedea din nou ?

– Știi unde să mă găsești, spuse ea cu indiferență. Mâine, eu și cu Jess plecăm din nou la colibă, dar de data aceasta, nu este invitat nici un bărbat. Jeremy nu prea a văzut multe animale, mulțumită micului nostru tăraboi.

– Cum îi mai merge tipului ? întrebă Peter, uitându-se la ea.

– Bine, din câte știu, spuse ea evaziv.

*
* *

In ziua următoare, Jess, Marie și Jeremy se duseră la colibă și petrecură ore întregi acolo. Jess lucra, în timp ce Marie și Jeremy priveau animalele, apoi Marie pregăti picnicul și toți se așezară pe saltelele din interiorul colibei și mâncară.

– Mi-e teamă că tigrul nu va trăi mult după ce l-a atacat pe prietenul tău, oftă Jess.

– Ce vrei să spui ?

– Sătenii sunt prea nervoși din cauza lui. Se ține prea aproape de colibele lor. Uneori, un tigru ia un copil – și toți sunt înspăimântați să nu fie unul dintre copiii lor. Rahaib zice că i-au cerut regelui să organizeze o vânătoare. Vor să fie împușcat.

– Oh, bietul tigru, spuse Marie cu tristețe. Și era atât de frumos...

Jess îi zâmbi.

– Nu-i poți învinui. Este neobișnuit pentru un tigru să vină atât de aproape de un sat, de obicei ei se înfundă în junglă și se feresc din calea oamenilor. Acesta trebuie să fie un mâncător de oameni și este prea periculos ca să fie lăsat în viață. În majoritatea cazurilor, ei fug de oameni, dar acesta a atacat în mod deliberat. Asta îl face mai de temut.

Jeremy se uita în josul râului, pălăriuța lui de paie stându-i strâmbă pe cap.

– Mămico, ce-i acolo ? întrebă el.

Jess se uită peste umăr.

– Ce anume, dragă ?

El arătă cu degetul.

– Mormanul acela rotund, în apă, acolo.

Jess râse.

– Acela, dragul meu, este un rinocer care se bălăcește într-o baltă de pe malul râului. Uite, are un corn care se ridică...

– Cel puțin, oamenii nu-i vânează pe rinoceri pentru pielea lor, spuse Marie cu un oftat. Animalele frumoase sunt întotdeauna în pericol de a fi vânate.

– Oh, dar oamenii ucid și rinoceri, spuse Jess cu tristețe.

– Pentru ce ? întrebă Jeremy. Fac poșete din ei, la fel cum fac și din crocodili ?

Jess își scutură capul cu ironie.

– Nu, îi scot cornul și-l folosesc la prepararea unui medicament... Se uită cu coada

ochiului la Marie şi adăugă repede... Ei cred că acţionează ca un afrodisiac. Cornul de rinocer costă cinci mii de lire tona.

– Nimic nu este sigur, nu-i aşa ? murmură Marie.

La întoarcerea spre casă erau obosiţi cu toţii. Marie îl puse pe Jeremy în pat devreme, trupul lui micuţ fiind nemişcat în braţele ei şi apoi veni să cineze cu Jess. Mai târziu, îşi spălă părul, făcu o baie şi se băgă imediat în pat. O auzi pe Jess ducându-se la culcare abia peste o oră şi jumătate.

A doua zi, ea şi Lispa s-au dus la piaţă cu Jeremy, să cumpere o găină şi nişte fructe. Jeremy privea piaţa cu fascinaţie. Găsea că mirosurile şi culorile exotice ale pieţei sunt încântătoare şi nimic nu-l interesa mai mult decât o vizită acolo.

După prânz, Marie se aşeză pe verandă şi începu să joace bile cu Jeremy. El se distra atât de tare, încât se îneca de râs. Jess veni acasă devreme, fiindcă o furtună rapidă îi făcuse coliba de nelocuit, pentru moment. Ploaia intrase prin partea deschisă a colibei şi o umpluse cu apă, cu broaşte şi insecte care fuseseră aduse pe acoperiş de către furtună. Land-Roverul ei era plin de noroi atât de gros, încât semăna cu o insectă pe roţi. Şi Jess era murdară şi imediat făcu o baie.

Tocmai terminaseră de mâncat când Rahaib intră cu expresia lui impasibilă, obişnuită. Se înclină, uitându-se la Marie.

– Un mesaj de la palat, spuse el intinzându-i un plic, cu gravitate deosebită. Scrisul grăbit şi nerăbdător spunea doar „Vino odată !" Nu exista nici măcar o semnătură.

Marie se uită în sus, îmbujorându-se.

– Cum a ajuns mesajul aici ?

– Cu maşina, îi zise Rahaib. Este afară, aşteaptă să vă ducă la palat.

– La palat ?... Jess ridică din sprâncene... Să-l vezi pe rege ?

– Nu, spuse Marie. Stonor Grey vrea să mă vadă.

– El este acum la palat ? Trebuie să aibă ceva influenţă... Jess se ridică în picioare, împingându-şi scaunul... Totuşi, este cam târziu să primeşti o astfel de invitaţie.

Marie ezită, dorindu-şi să spună că n-ar merge, dar ştia că n-ar avea linişte până când n-ar descoperi ce voia Stonor.

– Cred că mă voi duce, zise ea. Poate că el are nevoie de ajutor.

Jess scutură din umeri.

– Cum vrei, Marie.

Marie se îndepărtă indiferentă şi se uită la blugii ei şi la cămaşă.

– Trebuie să mă schimb mai întâi, îi zise lui Rahaib.

– Da, doamna mea, o aprobă el.

El nu era de acord cu blugii – arăta clar acest lucru de câte ori o vedea îmbrăcată aşa, chiar dacă nu spunea nici un cuvânt.

Merse în camera ei și găsi o rochie de mătase crem, care-i stătea foarte bine, fără să dea impresia că se îmbrăcase special pentru vizită. Își legă părul într-o coadă, își aplică puțină pudră și se încălță cu pantofi asortați.

Mașina se grăbea spre palat pe drumuri prăfuite și întunecoase. În depărtare se auzi urletul unui șacal care făcea să ți se ridice părul măciucă. Farurile luminau drumul, făcând cercuri fantomatice pe praful alb.

Când intrară în zona pieței, Marie fu surprinsă s-o descopere aglomerată, în ciuda orei târzii. Tarabele erau luminate de lămpi cu gaz. Negustorii încă își mai făceau reclamă la marfă și mirosul de mâncare era mai puternic ca oricând. Numai bătrânele nu mai bârfeau de-a lungul zidului și doar puțini copii se mai uitau după mașină.

Fu escortată prin coridoarele de marmură ale palatului, la o cameră de la etaj. Servitorul îi arătă ușa, se înclină și se așeză în partea opusă, cu picioarele încrucișate, pregătit în aparență, să aștepte până când ea va apărea din nou.

Marie bătu la ușă.

— Intră, se auzi vocea lui Stonor.

Intră în cameră și-l găsi întins pe o canapea, cu capul și umerii sprijinite pe perne, obloanele trase la ferestre și o lampă arzând discret lângă el, făcând un cerc de lumină în jurul canapelei.

Ea-l privi cu lăcomie, urmărindu-i umbrele de sub ochi și ușoara slăbiciune a alurii lui. Încă arăta bolnav, dar se putea constata o îmbunătățire de când îl văzuse ultima oară.

– Vino mai aproape, spuse el ascuțit. Nu te pot vedea de aici.

Ea se apropie de el, oprindu-se la câțiva pași de canapea.

– Ce a însemnat acel mesaj imperativ ? întrebă ea cu răceală.

– Ce a însemnat să stai departe de mine de două zile ? O întrebă el drept răspuns.

Inima ei tresări.

– Te așteptai să mă învârt pe lângă patul tău de suferință ? întrebă ea răgușită.

– Mă așteptam să întărești povestea prezenței mele în Jedhpur pe seama ta, replică el.

– Oh, murmură ea simțindu-se decepționată. Deci asta era.

El o privi enigmatic.

– Nu te mai uita așa la mine. Așază-te.

Marie se uită în jur, dar nu văzu nimic pe care să se așeze. El bătu cu palma peste canapea, invitând-o.

– Aici... comandă el.

Ea ezită.

– Pentru numele lui Dumnezeu, așază-te, fata ! se răți el.

Ea se așeză acolo unde îi arătase el și Stonor se întinse la loc, relaxându-se, cu ochii lui negri fixați pe fața ei..

– Ce-ai mai făcut ? întrebă el.

Marie dădu din umeri.

– Nu prea multe. Astăzi am făcut cumpărături şi apoi m-am jucat cu Jeremy.

– Şi ieri ?

– Mi-am petrecut ziua în mlaştini împreună cu Jess şi Jeremy... apoi adăugă în mod deliberat... Seara am cinat cu Peter.

Ochii cei negri se îngustară.

– Ce romantic ! Cât de departe aţi mers ? A făcut dragoste cu tine ?

Ei i se înfierbântară obrajii.

– Ne-am sărutat, răbufni ea.

Dinţii lui sclipiră într-un zâmbet mohorât.

– Acum mă întreb ce te face să fii atât de războinică ?

– Mă faci să mă simt nervoasă, spuse ea apărându-se.

– Chiar ? o întrebă el foarte încet. De ce ?

Ea pufni ezitând :

– Nu ştiu. Dar aşa mă faci.

El îşi puse mâna peste degetele el.

– Nu mai fi atât de neliniştită. Stai ca pe jar.

Atingerea mâinii lui o făcu să se topească.

– Cum... cum te împaci cu regele ? întrebă ea.

– A fost mai uşor decât mi-am imaginat, spuse el calm. Aşa cum s-au întors lucrurile, el are nevoie de mine la fel cum am şi eu nevoie de el. Îi lipseşte capitalul şi este nerăb-

dător să încheie o înțelegere. Cred că o să facem amândoi o grămadă de bani.

– Și Jedhpur ? Va beneficia de ceva ? întrebă ea cu cinism.

Ochii cei întunecați se ridicară spre fața ei.

– Cinismul nu te prinde. Da, Jedhpur va avea un mare beneficiu. Este nevoie de investiții. Este nevoie de industrie. Este nevoie de turism. Le voi finanța pe toate trei.

– Atunci dacă ai perfectat înțelegerea, nu mai este nevoie să pretinzi că ești aici pentru a mă vedea pe mine, spuse ea.

– Mai mult decât oricând, zise el. Regele vrea să ținem învoiala secretă pentru o perioadă. Îi este frică de tulburări din partea conservatorilor și vrea să le prezinte un fapt împlinit.

Marie încercă să-și retragă degetele din încleștarea lui, dar el o strânse și mai tare.

– Lasă-mă, Stonor, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

– Nu, murmură el.

Ochii lor se străfulgerară, apoi ai ei se plecară. Încă o dată ea simți acea neputință stranie, pe care o simțise când el o sărutase prima dată ; copleșită de constatarea că-i era inferioară din punct de vedere fizic, incapabilă să iasă învingătoare dintr-o luptă cu el.

– Nu pot rămâne mai mult, spuse ea. Am un drum lung până acasă.

– Îmi place rochia ta, spuse el în loc de

răspuns. Culoarea ţi se potriveşte. Îţi accentuează feminitatea.

Se uită la el printre gene.

— Mulţumesc.

— Nu-i nevoie, spuse el abrupt. N-ai nevoie de astfel de trucuri.

— Trucuri ?... Ea se-nfurie de-a binelea... De ce, tu...

El râse de figura ei.

— Draga mea fată, am cunoscut prea multe femei ca să mă las dus de astfel de trucuri ; fluturări de gene, priviri piezişe, mişcări uşoare ale capului...

— Ce-ai zice de o palmă peste faţă ? spuse ea botoasă.

— Ai câştiga pariul, răspunse el ironic.

Marie vru să se ridice, dar fu ţintuită de mâna lui liberă şi nu îndrăzni să se împotrivească prea tare de frică să nu-l rănească.

— Trebuie să plec, spuse ea înţepată.

— Atunci, sărută-mă de noapte bună, spuse el încet.

Ea se uită la el.

— În mod sigur n-o voi face !

— Pereţii au ochi în acest palat, spuse el. Sunt sigur că servitorii nu ştiu prea multă engleză, dar ştiu că mă urmăresc prin gaura cheii fiindcă am observat asta... Ochii cei negri o cercetară glumeţi... Deci, fii fată bună şi dă-mi un sărut.

Marie ezită, apoi se aplecă ușor înainte. Mâna lui îi părăsi degetele și îi prinseră capul, trăgându-l în jos spre el, până când buzele lor se întâlniră. Sărutul fu blând pentru o clipă, gura lui mângâind-o cu căldură. Apoi, între ei izbucni o flacără și ea simți cum își pierde controlul, lăsându-se transportată ca de un val.

Lângă gura ei, el șopti :

— Mă înnebunești, știi asta ?

— Te înnebunesc ? Vocea ei era răgușită, se dădu la o parte pentru a-l privi în ochi... N-am observat.

— Ești prea ocupată ca să te convingi că mă urăști, ca să observi ceva, accentuă el.

— Ce spui ? Ce vrea să însemne asta ?... Ea știa că este pe cale de a izbucni în plâns. O chinuia cu jocul lui de-a șoarecele și pisica și știa că ea nu-i putea rezista, distrându-se de abilitatea lui de a o ațâța ori de câte ori dorea... Nu te înțeleg deloc, Stonor.

— Oh, mă înțelegi, spuse el, sărutându-i încheietura cotului. Știi ce simt pentru tine.

— Nu știu... aș vrea să știu...

Ochii lui se înfierbântară când o priviră, gura lui întârziind în mod intenționat pe pielea albă, plimbându-se încet spre încheietura mâinii.

— Vreau să te am în pat, spuse el cu o voce joasă. Ești dulce și atrăgătoare și te vreau. Este ghinionul meu că de data aceasta m-am

lăsat prins în mreje de o fată care este vie doar pe jumătate, care preferă să fie tratată ca o păpușă în loc să fie tratată ca o femeie...

– De data aceasta ? sări ea ca arsă, cuprinsă de gelozie. Câte alte dăți au mai existat, Stonor ? Cât de multe alte femei au fost în viața ta ?

– Îți închipui c-am dus o viață de călugăr ?

– Orice bărbat cu care mă voi mărita va trebui să-mi fie credincios pentru restul vieții, spuse ea nefericită.

– Vorbeam despre căsătorie ? întrebă el cu gravitate.

Ea se înroși.

– Știu că nu vorbeam, dar n-am de gând să ajung în pat cu tine, așa cum mi-aș schimba pălăria, Stonor. Când o să mă îndrăgostesc, va fi pentru totdeauna.

– Și eu nu sunt potrivit.

– Nu joci după regulile mele, spuse ea.

– Dragostea n-are reguli, dragă, zise el.

– Are, în ceea ce mă privește.

– Ai multe de învățat.

– Nu de la tine ! se răți ea.

– De la cine, atunci ? De la acel tânăr și nepriceput arheolog pe care l-ai agățat ? Pare la fel de neexperimentat ca și tine.

– Atunci, vom învăța amândoi împreună, ripostă ea, sculându-se și îndreptându-se spre ușă.

Stonor înjură în surdină şi ea se uită peste umăr la el.

– Ai grijă ! La vârsta ta trebuie să-ţi supraveghezi tensiunea sângelui.

– Scorpie ! murmură el.

– Noapte bună, Stonor !

– Să te întorci mâine, spuse el repede, în timp ce ea deschise uşa, dar nu se uită înapoi.

CAPITOLUL VIII

De fiecare dată după ce-l vizita pe Stanor, Marie lua ceaiul cu prinţesa, în apartamentele ei particulare sau într-o mică grădină din aripa palatului destinată femeilor, înconjurată de ziduri pentru a fi ferită de privirile bărbaţilor. Această parte a clădirii, observă Marie, era de departe mai elegant decorată şi mai frumoasă decât încăperile publice vizitate doar de bărbaţi. Regii din Jedhpur, în anii trecuţi creaseră un paradis parfumat, învăluit în mătase, pentru reginele lor. Marie se uită în jurul pardoselii de marmură, la colivriile aurite şi se întrebă cum s-ar simţi să fie o pasăre paradis întemniţată aici. Îşi aminti că Stanor o ameninţase o dată cu viaţa de harem — în acea seară când o făcea pe răpitorul, pentru propria lui distracţie. El spusese despre ea că este o prizonieră a luxului ; tratată cu îngăduinţă, cocoloşită şi răsfăţată, dar ferită de viaţa obişnuită. Într-un fel, ea ştia că era adevărat. Tatăl ei o protejase de problemele şi durerile

vieţii, dar protejând-o o îndepărtase de libertatea lumii. Acum, ştia cât de mult pierduse.

Se uitase la mâinile ei cu dispreţ, urând gingăşia şi albeaţa palmelor ei nebătătorite. Mâinile maronii ale Lispei erau aspre de muncă, dar aveau o frumuseţe a lor proprie, o frumuseţe şi demnitate pe care Marie le invidia. Tânjea să aibă dexteritatea Lispei, arta ei plină de graţie la treburile casnice. Tânjea să aibă talentul artistic al lui Jess, sau să-şi folosească creierul în domeniul tehnicii sau să înveţe chiar şi meserii industriale.

De fapt, orice, dar să fie de folos.

–Slujba pe care i-o oferise Jess era doar un spaţiu în care să-şi găsească adevărata menire. Ce-ar putea să înveţe să facă ? Ce-ar putea încerca ? Infirmieră ? Era atrăgător. Nu trebuie să fii strălucitoare ca să fii infirmieră şi educaţia ei fusese una de marcă. Sau să meargă la un colegiu pentru a deveni profesoară ? Respinse ideea după ce se gândi mai mult, neatrăgând-o. Înlătură şi ideea de a intra în afaceri. După ce luă în considerare mai multe profesii se întoarse tot la aceea de infirmieră. Era un proiect îndrăzneţ, dar vroia să facă ceva într-adevăr de folos şi i se părea cel mai bun mod de a face asta.

Discută problema de mai multe ori cu prinţesa Aissa şi cu Aziz, în timpul servirii ceaiului. Nu se ştie cum, Aziz întotdeauna se întâmpla să fie de faţă. Bătea la uşă, părea surprins şi spunea vesel :

– Ei, ei, domnișoară Brinton... pot intra ?

Aissa își întorcea capul brun, cu gâtul ei grațios, ca de lebădă și ochii migdalați îi zâmbeau în timp ce colțurile gurii se ridicau.

Din când în când, în timp ce-i dădea o ceașcă sau o prăjitură, degetele ei fragile, cu unghii roz, îi atingeau mâinile. Odată, pe când Marie se uita cu încântare la cerul după-amiezii, se întoarse brusc și-l surprinse pe Aziz sărutând vârful degetelor Aissei, cu ochii ațintiți cu adorație pe fața rușinată a prințesei. Marie simțise cum inima îi tresare din cauza expresiei de pe fața lor. Exista ceva extrem de excitant în acest mic gest. În lumea lor plină de prejudecăți sărutarea lui Aziz părea o explozie de pasiune.

Când îl întâlnea pe Marele Domn Hathni, așa cum se întâmpla, de multe ori, în timp ce părăsea palatul cu Aziz lângă ea, Marie se simțea încordată la privirea rapidă și cercetătoare pe care o primea din ochii prim-ministrului. Aziz își pleca fața, cu palmele alăturate, în acea poziție grațioasă de salut, și domnul Hathni îl privea cu aceiași ochi cercetători.

Odată, îi trecu prin minte că Hathni îl suspecta pe Aziz ca fiind interesat de ea. Ea-i sugeră această idee lui Aziz, care rânji fără rușine.

– Bineînțeles că da ! Este doar un bărbat. El știe că nici un tânăr pasionat nu-ți poate vedea frumusețea încântătoare fără a fi mișcat.

Marie văzu luminițele din ochii lui când făcuse această remarcă glumeață.

— Dacă, bineînțeles, nu se întâmplă ca acel tânăr să fie cu mult mai interesat de altă fată, insinuă ea.

Aziz o privi cu coada ochiului, amuzat.

— Bineînțeles că ar fi o diferență.

Ea ezită.

— Dar tatăl tău nu pare îngrijorat de interesul pe care l-ai avea pentru mine, spuse ea cu oarecare jenă.

Aziz se uită în jos, spre pardoseala de marmură și pentru o clipă, ea crezu că și el este tulburat. Apoi, el își ridică privirea și-și scutură umerii.

— Domnișoară Brinton, tatăl meu nu crede că mi-aș risca atât de mult poziția încât să mă căsătoresc cu o englezoaică, spuse el încet.

Ea se înroși, apoi râse.

— Înțeleg. Are încredere în bunul tău simț.

Aziz își desfăcu palma brună.

— Da.

— Dar dacă el... Ea se întrerupse și se înroși și mai tare. Oh !

Aziz o privi stânjenit, văzându-i privirea scandalizată.

— Tatăl meu poate face orice fel de speculații, dar noi știm amândoi că el greșește, nu-i așa ? Asta contează.

— Nu pentru mine, spuse ea indignată. Tatălui tău nu trebuie să i se permită să-și ima-

gineze că-ţi dau voie să faci dragoste cu mine... Regret că mă opun micii tale conspiraţii, dar pe viitor nu voi permite ca reputaţia mea să fie folosită ca o acoperire pentru dumneata şi prinţesă...

Aziz pufăi şi o privi furios.

— Prinţesa şi cu mine nu ne-am văzut niciodată singuri, domnişoară Brinton. Dumneata sau una dintre femeile ei au fost prezente în toate ocaziile. Nu bănui altceva. Îţi dau cuvântul meu că nimic din ceea ce fac nu i-ar face vreun rău prinţesei.

Ea-l privi în faţă cu ochii ei albaştri măriţi.

— Cu excepţia faptului că mai devreme sau mai târziu, se va afla şi atunci va avea necazuri.

Aziz se încruntă, muşcându-şi buza.

— Ce altceva putem face ? Vieţile noastre sunt de nesuportat din cauza situaţiei prezente. Ne mulţumim cum putem, cu firimituri de fericire. Viitorul este negru pentru fiecare dintre noi... Se uită la ea cu ochi plini de nefericire... Ştii că sunt hărăzit unei fete de treisprezece ani, domnişoară Brinton ? Tatăl meu a aranjat totul acum zece ani. Eu n-am văzut-o niciodată. N-o voi vedea decât peste doi ani. Atunci va fi în ziua nunţii, când i se va scoate vălul de pe faţă, după ce vom face cei şapte paşi în jurul focului.

— Şapte paşi în jurul focului ? întrebă ea uimită.

El dădu din cap.

– Vedeți, focul este centrul ceremoniei de nuntă. Facem șapte pași în jurul focului și atunci ceremonia este completă. Suntem soț și soție. Doar atunci mireasa își ridică vălul și-și arată fața.

Lui Marie îi păru rău de el. Era un gând îngrozitor... să fii legat pe viață de o persoană necunoscută, să dai peste cine știe ce caracter – o formă de ruletă rusească care putea să aibă consecințe pe viață.

– Este tradiția noastră de atât de multă vreme, oftă Aziz. Tatăl meu nu poate înțelege de ce mă opun. El a cunoscut-o pe mama mea doar în ziua nunții și este adevărat că această căsătorie a lor a fost fericită până în ziua în care ea a murit.

– Poate că și căsătoria dumitale va fi reușită, spuse Marie cu blândețe. Sigur că dacă știai de mult, trebuia să te fi obișnuit cu această idee ?

– Aissa este iubita mea, spuse Aziz încet. Întotdeauna a fost. În Europa ne vedeam în mod frecvent și am învățat să iubim. Acum, că m-am întors aici, viața a devenit amară pentru noi.

Rahaib o aștepta în afara palatului. Cumpărase din piață un dar pentru Lispa, care tocmai îi spusese că aștepta din nou un copil. Rahaib era neobișnuit de vesel, cântând în surdină, în timp ce conducea spre bungalow.

Lângă el se afla un pachet. Era; o informase pe Marie cu mândrie, o mătase fină din care Lispa și-ar putea face un sari nou.

– Roșu ca rubinul, roșu pentru pasiune, spuse el încântat. Galben ca soarele, galben pentru bucurie.

– Foarte poetic, Rahaib, glumi Marie.

El îi zâmbi peste umăr.

– Lispa este o nevastă bună. Mi-a născut trei fii. Poate că mi-l va da pe al patrulea.

– De data aceasta, nu ți-ar place o fată ?

– Dacă zeii vor, voi avea o fată, spuse Rahaib nepăsător și adăugă... Dar eu vreau un băiat.

Marie râse.

– Ești un misogin, spuse ea.

El era nedumerit.

– Ce înseamnă asta ?

– Înseamnă că gândești că băieții sunt mai importanți decât fetele, îi zise ea.

– Dar sunt, spuse el nedumerit. Priviți în jurul dumneavoastră. Este evident.

– Da, spuse ea sec, mi-e teamă că ai dreptate.

Rahaib se uită la ea scuzându-se :

– În lumea dumneavoastră știu că este altceva, dar aici noi facem lucrurile așa cum le-am făcut întotdeauna.

Când se întoarse cu privirea spre drum, scoase o exclamație de surpriză.

– Este o mașină de-a latul drumului...

– Cineva a avut o defecțiune, spuse Marie, aplecându-se înainte să privească în față.

O mașină închisă la culoare se oprise în calea lor și lângă ea un tânăr într-o cămașă subțire și pantaloni, le făcea cu mâna. Rahaib încetini și opri în fața mașinii.

Tânărul veni să vorbească cu Rahaib.

– Vă rog, domnule, nu vreți să vă uitați la motorul meu ? Nu merge.

Vorbea cu accent limba engleză, dar era indian.

Rahaib îl privi ironic.

– Sigur că mă voi uita, îi certifică el. Ar trebui să înveți să-ți repari mașina înainte de a începe s-o conduci.

El coborî din mașină și merse spre celălalt automobil. Capota era ridicată și el se aplecă să se uite la motor. Imediat, tânărul ridică un par de lemn și-l trânti pe Rahaib la pământ cu o mișcare expertă.

Marie scoase un țipăt de teamă, în timp ce Rahaib cădea. Tânărul îi târî corpul din drum și-l puse pe margine. Marie începu să caute cu neliniște cheile în bordul mașinii, dar înainte de a le pune în contact și a porni mașina, câțiva tineri urcară în mașină lângă ea. Unul dintre ei ținea o pușcă.

Ea se uită la ei cuprinsă de spaimă. Acesta nu era un joc romantic ca acela pe care Stonor îl jucase. Acesta era adevărat.

– Trebuie să vă legăm la ochi și să vă astupăm gura, domnișoară, spuse unul din ei.

Vă rog, nu ne faceți greutăți. Nu vrem să vă rănim.

Ochii lor erau necruțători. Se uită la fețele lor și îngheță.

Unul dintre ei o legă cu o cârpă peste ochi, apoi îi astupă gura cu o batistă. Apoi fu coborâtă și plasată în cealaltă mașină.

Drumul îi păru foarte lung. Când în cele din urmă, mașina se opri, i se ceru să coboare. Ghidată de mână de către unul din tineri, fu condusă într-o casă, apoi auzi ușa închizându-se după ea.

Cârpa și batista fură înlăturate și ea-și puse mâna peste buzele care-i tremurau. Ate din pânză se agățaseră în interiorul buzei. Tinerii îi indicară să se îndrepte spre o cameră mică și Marie ascultă tăcută, uitându-se în jurul ei. La ferestre, obloanele fuseseră trase. Camera era luminată de o lampă cu petrol. Singura mobilă era un mic pat de campanie acoperit cu câteva cearșafuri și o pernă ; două scaune de lemn vechi, o măsuță joasă, rotundă și un dulap sculptat, rotunjit în vârf.

— De ce m-ați adus aici ? întrebă ea.

Cel cu pușca zise politicos :

— Ești ostatică, domnișoară Brinton.

— Ostatică ?... nu-i venea să creadă... Pentru ce ?

— Avem niște nemulțumiri care trebuiesc ascultate, spuse el. Până când vom fi ascultați, vei rămâne aici.

— Dar n-am nimic de a face cu țara voastră, protestă ea.

— Ești femeia președintelui Unex, spuse el fără menajamente. Tot Jedhpur-ul știe că-l vizitezi la palat. El o să vrea să fii eliberată. O să-l convingă pe rege să ne asculte.

— Și dacă nu merge ? întrebă ea. Dacă regele refuză să ajungă la o înțelegere ?

Ei se uitară unul la altul, apoi omul cu pușca dădu din umeri.

— Cu atât mai rău pentru dumneata.

Marie se așeză pe marginea patului. Picioarele i se înmuiaseră. Ei se strânseră la ușă privind spre ea. Ținură o conferință în șoaptă, apoi cel cu pușca se întoarse și spuse cu bruschețe :

— Vei avea o femeie să te ajute. Va veni una, dar nu este încă aici. Dorești ceva anume ?

Ea-i privi. Nu erau chiar neomenoși, gândi ea ironic.

— Aș vrea puțină apă, spuse ea cu calm.

El făcu semn spre unul dintre ei, care ieși și se întoarse cu un vas mare de pământ și o cană.

Marie bău însetată, apoi începu să se întrebe dacă era bine că băuse apă nefiartă. Unul din primele lucruri pe care-l învățase de la sosire, era că este periculos să bei apă nefiartă atâta vreme cât multe râuri erau atât de poluate.

— Când va veni femeia, va exista și mâncare, spuse omul cu pușca.

Unul dintre ei spuse ceva în propria lor limbă şi bărbatul cu puşcă se uită la ea.

– Va fi curry. Nu avem mâncare englezească.

Marie îi zâmbi uşor.

– Mănânc hrana voastră în fiecare zi, spuse ea. Sunt aproape obişnuită, mulţumesc.

El părea stânjenit, ca şi cum amabilitatea l-ar fi tulburat. După o clipă, el şi ceilalţi ieşiră şi închiseră uşa. Ea se ridică în picioare şi merse la fereastră. În obloane se aflau nişte găuri. Se uită prin ele dar nu văzu decât cerul albastru.

Auzind zgomote afară, se întoarse repede la pat şi se aşeză pe marginea lui din nou, cu spatele foarte drept.

Uşa se deschise iarăşi şi bărbatul cu puşcă intră având o faţă agitată. În spatele lui mergea o tânără femeie îmbrăcată într-un sari albastru, vesel, cu fruntea decorată cu o pată roşie, pe care Marie o recunoscu a fi semnul unei femei căsătorite. Cără un vas de pământ acoperit cu o pânză albă. Dinspre vas venea un miros apetisant. Îl aşeză cu grijă pe masă, apoi se întoarse şi făcu o plecăciune politicoasă :

– Mâncaţi ?

Engleza ei era îngrijită şi precisă, dar nu prea fluentă.

– Mulţumesc, răspunse Marie, forţându-se să zâmbească.

Simţea în mod instinctiv că trebuie să încerce să se împrietenească cu ei. Nu folosea la nimic să protesteze sau să facă scandal. Toţi aveau o expresie posomorâtă care făcea inutil orice protest.

Tânăra femeie ieşi şi se întoarse cu o farfurie. O puse pe masă şi arătă spre unul din scaune.

— Aşezaţi-vă, vă rog.

Marie se aşeză ascultătoare, şi tânăra dădu la o parte pânza albă. Marie se uită flămândă la mâncarea descoperită — condimentată şi aromată, friptura de miel cu curry era aşezată într-o jumătate a vasului, iar orezul alb în cealaltă jumătate. Tânăra femeie o privi întrebător pe Marie.

— Ce ? întrebă ea.

Marie arătă spre ambele — friptură şi orez. Tânăra luă din fiecare şi puse pe farfurie. Apoi, făcu o pauză şi muşcându-şi buza întrebă :

— Tarkeean ?

Marie o privi, recunoscând cuvântul şi încercând să-şi amintească ce înseamnă. Tânărul cu puşca interveni din spatele ei :

— Doriţi şi curry ?

Marie scutură din cap.

— Mulţumesc, nu.

— Tânăra femeie îi întinse o lingură şi se dădu înapoi de la masă. Marie se uită la amândoi.

— Nu mâncaţi cu mine ?

Tânăra se uită la ea, apoi se uită la bărbat. El vorbi repede în propria lui limbă. Femeia făcu o mișcare înfricoșată din mâini.

— Kubee-kubee nahin !

Niciodată, nu, niciodată, gândi Marie, traducând în minte. Știa suficient din această limbă ca să recunoască acea frază. De ce nu voia femeia să mănânce cu ea ? se întrebă.

Tânărul o privi și ridică din umeri.

— Ea nu mănâncă.

— De ce n-ar mânca cu mine ? întrebă ea încet.

El își îndreptă privirea în altă parte.

— Este interzis să stai la masă cu cineva care ar putea fi ucis, spuse el stânjenit.

Marie se înfioră.

— Înțeleg.

Era ceva înfricoșător în modul în care el spusese asta.

Pofta ei dispăruse brusc, dar se forță să mănânce. Mâncarea era bună. Pe măsură ce mânca îi reveni, oarecum, curajul.

După aceea, se lungi pe pat și adormi, ceilalți plecară, lăsând-o singură în camera luminată de lampă. Auzea țârâitul greierilor de afară, vioi și plin de veselie, dar în noaptea aceasta exista o melancolie care o deprima.

Măcar dacă ar putea să vadă lumea de afară, gândi ea. Tăcerea care înconjura clădirea o făcea să bănuiască că erau într-un loc izolat. De ce n-o lăsau să iasă afară ?

În dimineața următoare, stătea întinsă pe pat cu ochii deschiși ascultând mugetul vacilor, ce se aflau undeva, la distanță. Era la țară, gândi ea, nu în Lhalli.

Ușa se deschise și femeia cea tânără intră cu un vas de apă caldă. Făcu semn spre el.

— Spală...

Ea atârnă un prosop de bumbac pe un scaun, plasă o bucată de săpun parfumat pe o farfuriuță. Marie descoperise deja că unica instalație sanitară era primitivă și fu ușurată să descopere că urma să i se permită să se spele și să-și pieptene părul.

Ziua înainta încet. Încercă să vorbească cu femeia care o păzea, dar constată că engleza acesteia era extrem de limitată. Ca să se distreze, Marie începu să întrebe numele obiectelor în propria ei limbă, arătând cu degetul și întrebând :

— Ce este asta ?

Tânăra femeie, probabil la fel de plictisită ca și Marie, era dispusă să joace acest joc. Părea să-i placă să fie profesoară lui Marie. Cu grijă, ea pronunța cuvântul, apoi zâmbea ușor în dosul mâinii la încercările lui Marie de a repeta.

— Eu... am învățat engleza... la... **madrissah**... pronunță ea cu greutate odată, în timpul jocului lor.

— **Madrissah ?** se încruntă Marie.

Tânăra femeie încuviință din cap.

– **Madrissah** in Lhalli... **madrissahul** regelui...

– Şcoală ? ghici Marie.

Tânăra femeie zâmbi.

– Şcoală, repetă ea zâmbind. Eu mers la şcoală un an...

Marie arăta spre semnul roşu pe care femeia îl avea pe frunte.

– Eşti căsătorită ?

Cealaltă femeie ezită, încruntându-se.

Marie indică brăţara pe care femeia o purta la picior şi care sclipea când ea se mişca.

– Căsătorită ?

Faţa femeii se lumină.

– Da... căsătorită.

Marie făcu semn spre ea însăşi.

– Numele meu... Marie... Arătă spre femeie... Numele tău ?

Se făcu o mică pauză, apoi răspunsul veni şovăind.

– Eu... Sarwana...

– Ai copii, Sarwana ? o întrebă Marie zâmbindu-i.

Ochii Sarwanei se luminară.

– Unul.

– Băiat sau fată ?

– Băiat, răspunse Sarwana într-o engleză clară... Brusc, chicoti... Ca în imn... băiatul lui Maria.

Marie râse şi ea, realizând că fusese o glumă.

– Ai învăţat imnuri la **madrissah** ?

Sarwana făcu o ușoară grimasă.

– Învățătoare, femeie creștină, cântă imnuri.

Tonul ei era dezgustat și Marie se forță să zâmbească.

– Nu-ți plac imnurile.

Sarwana ezită politicoasă, apoi spuse :

– Nu bun. Zgomot urât.

Apoi, tânărul cu pușca intră în cameră cu un carnet de notițe și un creion. Le așeză pe masă.

– Vă rog, scrieți-i un mesaj domnului Grey după cum vă voi dicta, îi ordonă el lui Marie.

Marie se așeză și luă creionul, tăitându-se la hârtie cu ochi care nu vedeau nimic. Se întreba ce o fi făcând Stonor acum, ce o fi gândind și cum îl afectase dispariția ei.

– Scrieți-i că sunteți prizonieră, spuse tânărul. Că veți fi lăsată nevătămată doar când regele îi va elibera pe deținuții politici din pușcărie și când va promite să întrerupă negocierile cu domnul Grey și să termine pentru totdeauna cu parcul național.

Marie îl privi fără să-și creadă ochilor :

– Ești împotriva parcului național ?

– Scrieți ce vă spun. Nu-mi puneți întrebări prostești, se răsti el îndreptând pușca spre ea.

– Dar parcul va aduce mii de turiști și va crea locuri de muncă pentru mulți oameni de aici. Gândește-te câți bani vor intra în țară, bani de care aveți atâta nevoie.

– Regele vrea să transforme țara noastră într-un Disneyland pentru străinii bogați, spuse

el cu amărăciune. Suntem o țară de țărani. Dacă toți acești străini vor veni aici, țăranii vor părăsi câmpurile ca să câștige bani mulți lucrând ca servitori pentru ei, și noi ne vom pierde libertatea și demnitatea.

— Vrei ca Jedhpur să rămână în urmă pentru totdeauna ? îl întrebă ea cu calm.

Ochii lui sclipiră.

— Scrieți ! Nu știți nimic.

Marie își plecă ochii pe hârtie și scrise mesajul pe care el vroia să-l trimită. El smulse biletul, citi ce scrisese, apoi se uită la ea.

— Nu este semnat. Semnați cu numele dumneavoastră.

Tânăra femeie vorbea repede și încet. El se întoarse și o privi, apoi îi spuse lui Marie :

— Are dreptate. Trebuie să puneți și câteva cuvinte de la dumneavoastră, vorbe de iubire, care să-l facă pe acest bărbat să vrea urgent să vă aducă înapoi.

Marie se înroși.

— Am scris ce mi-ai cerut. Nu voi mai scrie altceva.

Tânăra femeie vorbi din nou zâmbind și bărbatul râse. Se uită la Marie, mai amabil.

— Nu fiți sfioasă. Trebuie să faceți așa. Sarwana spune că nu vreți priviri străine peste cuvintele dumneavoastră. Promit, nu voi citi. O să lipiți plicul singură.

Marie se uită la hârtie. Cuvintele păreau s-o ardă, cuvinte pe care știa că nu le va scrie niciodată. Dacă nu-l va mai vedea vreodată

pe Stonor, acestea ar fi ultimele lucruri pe care i le-ar spune. Erau atât de multe lucruri de spus, şi atât de puţine care puteau fi spuse.

Scrise încet. „Stonor, fă ce trebuie făcut. Nu fi îngrijorat în privinţa mea. Ei se vor purta frumos cu mine." Apoi, lipi plicul şi i-l înmână tânărului. El o privi cercetător, văzându-i roşeaţa din obraji şi tulburarea din ochi.

Spuse cu blândeţe :

— O să fiţi liberă în curând. Când omul dumneavoastră va citi acestea, va muta munţii din loc.

După ce plecă bărbatul, Sarwana făcu ceai şi amândouă se aşezară şi-l băură în tihnă. Era servit, bineînţeles, după moda indiană, fără lapte sau zahăr, dar lichidul era revigorant şi ajuta la trecerea timpului.

Acum, lui Marie i se permise să părăsească micuţa cameră şi să se plimbe pe afară. Era întuneric, aşa cum fusese în ultima noapte când avusese ocazia să iasă ; atât de întuneric încât nu putea vedea decât cerul şi ramurile copacilor care înconjurau casa. Aerul era rece şi parfumat. Era greu să te întorci în aerul înăbuşitor din cămăruţă.

Se lungi şi dormi până mai târziu, în timp ce Sarwana plecă din nou, probabil să-şi hrănească copilul sau să-şi vadă de casa ei.

În zorii următoarei dimineţi, tânărul cu arma veni înapoi. Năvăli în camera lui Marie, trezind-o dintr-un somn adânc şi tulburat ; ea se ridică în şezut alarmată, uitându-se la el.

El râse tare, fluturând din braţe. Sarwana stătea în spatele lui, toată numai zâmbet.

— Totul a fost admis, strigă el încântat. Prizonierii sunt deja eliberaţi. Regele a anunţat că pentru prezent nu va mai continua cu parcul naţional şi domnul Grey va părăsi Jedhpur fără înţelegerea pe care o negociase.

— Dumneata... ştiai despre asta ? întrebă ea, curioasă cât de repede o vor elibera.

— De ce oare am făcut noi toate acestea ? Oh, regele şi domnul Grey au încercat să păstreze secret, dar există patrioţi, în palat, care se opun planurilor. Acum, lucrurile se vor întoarce la normal. Pământul va aparţine ţăranilor aşa cum a aparţinut întotdeauna.

— Sau celor care trăiesc la palat ? sugeră ea.

El o privi pătrunzător şi sprâncenele i se împreunară.

— Nu înţelegeţi cum merg lucrurile aici.

— Când o să mi se dea drumul ? întrebă ea, temându-se să nu-l înfurie mai tare.

— Când va fi întuneric, promise el zâmbind din nou. O să vă duc cu maşina undeva şi o să vă dau drumul.

Orele păreau să treacă cu o încetineală înfricoşătoare. Timp în care Marie aştepta momentul eliberării. Nu putu mânca hrana pe care i-o adusese Sarwana. Stătea uitându-se

doar la razele palide de lumină ce se infiltrau printre obloanele trase.

În cele din urmă, se lăsă întunericul și ea fu condusă afară legată încă o dată la ochi și cu un căluș în gură. Mersul cu mașina era plin de hârtoape și neplăcut, peste un teren accidentat ; realiză că nu se întorceau pe același drum pe care veniseră. În cele din urmă, mașina se opri. Ea fu împinsă afară fără menajamente, mașina porni și prinse viteză, cu zgomot de fiare.

Marie își desfăcu legătura de la ochi și-și scoase călușul cu mâini care tremurau.

Apoi, privi în jur. Se afla în ulița întunecată din marginea unui sătuc. La câteva sute de yarzi depărtare, sclipeau lumini prietenoase, invitând-o. Se împiedică și alergă către ele și bătu la prima ușă care-i ieși în cale, trupul tremurându-i din cauza încordării din ultimele zile.

Ușa scârțâi, încet și o față întunecată o cercetă bănuitoare.

– Ajută-mă, spuse Marie, agățându-se de tocul ușii.

Genunchii i se înmuiaseră, ca și când n-ar mai fi putut să-și mențină echilibrul.

Fața dispăru. Se auziră voci care vorbeau în interiorul casei apoi altcineva veni la ușă. Marie întinse o mână rugătoare, realizând că ei nu vorbeau englezește și erau mai degrabă speriați de ea, decât curioși. Erau surprinși de apa-

rița unei englezoaice în satul lor, la o asemenea oră și bănuitori asupra motivelor ei de a umbla prin întuneric, fără o protecție masculină.

Ea n-avea bani la ea, nici o modalitate de a explica situația dificilă în care se afla. Ridică din nou mâinile, pledând :

— Lhalli, spuse ea. Eu... merg la Lhalli... Domnul Hathni... Începu să rostească numele familiei regale, observându-i cu atenție.

Ei se uitară unii la alții, dând din umeri. Unul dintre ei făcu un gest spre ea, vorbind tare cu ceilalți, apoi fugi în întuneric. O clipă mai târziu era înapoi, trăgând de sfoară un măgar iritat și care se împotrivea. Îi făcu semn lui Marie să se urce pe animal.

Ea reuși să se cațere pe spatele animalului, uitându-se cu nervozitate la omul care trăgea de hățuri. Acesta se întoarse și-i zâmbi timid.

— Lhalli, spuse el dând din cap. Lhalli...

Porniră pe drum prin întuneric, trecură peste drumuri de deal, în noaptea fără lună, însoțiți de urlete de șacal și fâlfâitul aripilor păsărilor de noapte ce plecaseră la vânătoare. De abia ținându-se de spinarea măgarului, prin gropile drumului, simțea cum îi dispare vlaga, singura ei dorință fiind să se lungească și să moară. Era prea mult pentru ea.

Zgomotul unui motor îi ajunse la urechi brusc, făcând-o să se îndrepte și să se uite înainte. Ca niște ochi galbeni în întuneric, farurile unui camion străpunseră întunericul. Țăranul mână

măgarul pe marginea drumului pentru a lăsa camionul să treacă, dar în loc de asta, acesta se opri brusc cu un scrâșnet de fiare și din spate săriră o duzină de soldați în uniforma palatului. Strigând, amenințând cu armele, îi încercuiră pe Marie și pe țăran. Țăranul țipa înspăimântat, apoi Marie îl recunoscu pe Aziz coborând din cabina camionului. El zâmbea încântat.

– Draga mea domnișoară Brinton ! Ce bucurie este să te văd vie și nevătămată... Se uită spre țăran... O să ai de suferit pentru asta, animalule !

– El n-are nici o legătură, îi asigură repede Marie, punându-și mâna pe umărul nefericitului bătrân. El doar m-a ajutat când ceilalți m-au lăsat în satul lui...

Îi povesti lui Aziz cum fusese eliberată și el vorbi mai amabil cu țăranul, scoase un pumn de monezi din portofelul lui și le puse în mâna tremurândă a bătrânului. Grăbit, cu multe plecăciuni, țăranul dispăru în întuneric. Lui Marie nu-i păru rău să vadă spatele măgarului, care acum se mișca mai repede, știind că se îndreaptă spre casă.

Aziz o ajută să se urce în camion. Soldații se urcară în spate și camionul se puse încet în mișcare. Aziz îi spuse că vărul lui fusese îngrozit de răpire, mai ales că în spate se afla Stonor, furios și neliniștit. Au căutat peste tot

unde credeau, ascunzătorile rebelilor, cele cunoscute bineînțeles, dar n-au găsit nimic.

– Deci, regele a trebuit să cedeze. Nu putea risca viața dumitale. Domnul Grey n-ar fi vrut să investească niciodată în țara noastră dacă ai fi fost omorâtă.

Aziz se uită la ea și zâmbi, după care tăcu. Marie adormi repede, capul căzându-i pe umărul lui.

CAPITOLUL IX

Marie se trezi când camionul opri în faţa porţilor palatului. Aziz îi zâmbi cu o privire şugubeaţă.

— Domnul Grey va fi gelos când va afla c-ai dormit atâta timp pe umărul meu ! Ai înţepenit ? Vino, lasă-mă să te ajut să cobori... O luă în braţe şi o puse jos, iar ea-şi simţea genunchii moi... Vrei să te duc ? Poţi să mergi ?

Marie scutură din cap.

— Este doar un cârcel... Îşi întinse muşchii înţepeniţi, strâmbându-se de durere... Acum pot merge.

Palatul era luminat peste tot, iar santinelele curioase îi priveau când treceau de-a lungul coridoarelor de marmură. În urma lor se auzeau şoapte. Un soldat fugi înaintea lor pentru a-l avertiza pe rege şi când se apropiară de apartamentul regal, regele însuşi apăru în pragul uşii cu o faţă obosită.

— Domnişoară Brinton ! Slavă cerului ! Eşti nevătămată ! Acei câini şi-au ţinut cuvântul, deci. Începusem să credem... se întrerupse când

apăru Stonor, umărul lui bandajat jenându-l.

Marie se uită la el, întreaga ei fiinţă era concentrată asupra feţei lui. El era alb la faţă, cu ochii negri ca nişte cărbuni. O privea de la înălţimea trupului lui, uitându-se la ea ca şi cum n-ar mai fi văzut-o înainte, cercetându-i faţa cu intensitate.

– Vreţi să vorbiţi singuri, spuse regele încet, limpezindu-şi vocea. Vă rog, folosiţi camera mea.

Stonor apucă braţul lui Marie cu mâna lui liberă şi o conduse cu fermitate pe lângă rege. Se opri pentru a-i mulţumi regelui, înainte de a închide uşa, apoi o închise şi se sprijini de ea, privind-o pe Marie.

Ea era atât de nervoasă încât abia respira. Camera părea să se fi umplut cu electricitate ca un cer înainte de furtună.

– Doamne ! gemu Stonor. Oh, Doamne, Marie...

Apoi se apropie de ea şi faţa se trezi în braţele lui, strânsă atât de tare, încât trebui să se agaţe de el ca să stea dreaptă. El o săruta cu o lăcomie sălbatică, murmurându-i numele din nou şi din nou.

– Începusem să cred că te vor omorî, spuse el răguşit... Îşi plimba buzele peste gâtul ei cu o intensitate febrilă, apoi se întoarse la gura ei, desfăcându-i buzele, consumând-o în focul propriei lui pasiuni... Îmi ieşisem din minţi. Vroiam să răscolesc toată această ţară neno-

rocită, pentru tine. Aş fi plătit oricât, aş fi dat orice, să te am înapoi vie şi nevătămată...

Ochii ei albaştri străluceau cu adoraţie către el.

— Stonor, suflă ea încet. Dragul meu...

El se dădu înapoi, uitându-se la ea.

— Spune din nou.

— Dragul meu, repetă ea supusă, mâinile ei pipăindu-i părul de la ceafă, degetele înfigându-i-se în şuviţele dese de păr cu burice care păreau să aibă nervi în fiecare por, sensibilă la trupul lui într-un fel care o făcea să tremure.

— Spune-mi că mă iubeşti, îi ceru el cu aroganţă.

Fericirea ei era atât de imensă încât putea să treacă peste mândria şi respectul de sine.

— Te iubesc, te iubesc, şopti ea.

— Încă o dată, ordonă el.

Ea-şi ridică privirea albastră spre faţa lui, cu o expresie de revoltă acum.

— Stonor ?

— Vreu să te aud spunând, zise el, cu faţa lui ascetică plină de vechea aroganţă.

— Cred că noi înţelegem lucruri diferite prin cuvântul iubire, spuse ea întristată brusc.

— Chiar ?... Îi atinse gura cu buzele lui... O să avem o grămadă de timp să descoperim, după ce vom fi căsătoriţi.

Marie stătea nemişcată, cu ochii fixaţi pe faţa lui.

– Căsătoriți, Stonor ?

– Da, spuse el ușor. Mi-ai distrus toată liniștea, blestemato. Cum aș putea să te las să hoinărești prin lume fără protecție, când te poți băga oricând într-un necaz ca acesta ? N-aș mai avea nici o clipă de liniște dacă cineva te-ar mai răpi. Mi-e teamă că o să te iau de acolo de unde te-a lăsat tatăl tău, ținându-te în puf, acoperindu-te cu cadouri scumpe, răsfățându-te și adorându-te...

Ea-i apucă fața cu mâinile, palmele ei rugătoare atingându-i obrajii.

– Fii serios, Stonor. Nu mai juca unul din jocurile tale.

– În viața mea n-am fost mai serios, ripostă el.

– Eu am spus-o, șopti ea. De ce n-ai putea și tu ?

Dintr-odată el deveni foarte grav, cu ochii lui negri îngânduraţi.

– Mi-e teamă, Marie. Mi-e teamă să nu mă pierd, mi-e teamă să nu mă înec într-un ocean de iubire. A fost întotdeauna în firea mea o slăbiciune, o nevoie de a iubi cu o abandonare totală, dar voiam să mă lupt cu asta pentru întreaga mea viață. Am văzut ce înseamnă pentru bărbați. Acel soi de iubire îți distruge vigoarea. Și apoi te-am întâlnit pe tine și când te-am sărutat în acea noapte din deșert, am simțit un avertisment teribil. Știam că dacă mă voi lăsa prins în mreje, voi cădea atât de jos încât nu voi putea niciodată să-mi revin. La

vremea când am realizat asta, era deja prea târziu. Am încercat să scap din cursă, de atunci. Am încercat să mă conving că nu meriți să fii iubită, dar n-am reușit niciodată.

— N-ai reușit, Stonor ?

Ochii ei albaștri erau blânzi acum, recunoscându-i sinceritatea.

El puse o mână în părul ei auriu, plimbându-și degetele printre șuvițele mătăsoase.

— Acest păr al tău mi-a luat întâi ochii — o astfel de culoare minunată ! Vroiam să-l ating, să-mi înfund degetele în el. Acesta a fost primul meu semnal de avertizare. Apoi, ochii tăi albaștri m-au străfulgerat și am simțit din nou amenințarea — oh, am primit o grămadă de avertismente, dar nu le-am dat nici o importanță. Ca un orb care merge în întâmpinarea sorții, m-am lăsat prins. Poate că în mod secret, chiar voiam.

Ea-și lăsase brațele să cadă și se dădu înapoi, urmărindu-l printre genele plecate.

— Ești liber, Stonor. Aproape liber.

El zâmbi posomorât.

— Secretul puterii tale, vrăjitoareo, este că nu mai vreau să fiu liber. De săptămâni de zile tânjesc să fiu înlănțuit, chiar și când mă luptam împotriva dorinței de a te vedea. Bineînțelese că n-am venit la Jedhpur ca să fac o înțelegere cu regele — puteam să fac asta printr-unul dintre agenții mei. Am venit să te văd pe tine. Trebuia să vin. Nu mai puteam să dorm noaptea. Figura ta îmi bântuia visu-

rile, făcându-mă nebun de dorință.

Încercă să o prindă, dar ea îi scăpă.

— Încă n-ai spus-o, îi reaminti ea.

El o privi cu oabrazul ridicat în sus, furios.

— Am recunoscut-o mereu și mereu. Ce altceva mai vrei ?

Ea nu răspunse, ci-l fixă cu privirea.

El își închise ochii pe jumătate și gemu.

— Ei bine, te iubesc. Te iubesc, așa să-mi ajute Dumnezeu !

Marie râse.

— Sună ca și cum vorbele ți-ar fi fost scoase prin tortură, Stonor !

— Nu este așa ?... O strânse la piept cu mâna lui sănătoasă... Mi se refuză un sărut de cinci minute. Ce tortură mai mare vrei ?

Gura ei se desfăcu într-un zâmbet când își ridică fața spre el. Dar zâmbetul se stinse într-un oftat când gura lui coborî posesivă, făcând-o să i se înmoaie oasele, făcând-o să tremure din cauza pasiunii care o cuprindea. Când se despărțiră, el era congestionat la față și ea tremura din tot trupul.

— Trebuie să ne întoarcem în Anglia și să ne căsătorim înainte de a-mi pierde ultimele rămășițe de autocontrol, spuse el mohorât.

— Nu pot s-o las pe Jess fără cineva care să aibă grijă de Jeremy. El are nevoie de supraveghere permanentă.

— Vom găsi noi pe cineva care să-ți ia locul, spuse el cu ușurință, înlăturând problema. Femeia care lucrează acolo se poate ocupa

de el până când va apare noua fată. De altfel, ea s-a ocupat de copil când tu ai fost plecată... O privi cu blândețe... Jess a fost foarte îngrijorată din cauza ta, să ştii. Se învinuia pe ea pentru cele întâmplate. Gândea că dacă nu te-ar fi adus aici, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat, ceea ce este adevărat.

— Biata Jess, spuse ea. Trebuie să mergem chiar acum la bungalow să-i spunem veştile bune.

— Cred că mai întâi, regele vrea să-ţi pună nişte întrebări, îi zise el. Vor să încerce să-i prindă pe acei blestemaţi de rebeli, şi orice informaţie pe care le-ai putea-o da, i-ar ajuta.

— Dar eu nu ştiu nimic, protestă ea.

Marie ştia că nu vroia să-i ajute să-i prindă pe tinerii care o ţinuseră prizonieră. O trataseră cu oarecare amabilitate. Chiar ameninţarea lor că o vor omorî rămăsese doar o intenţie.

— I-ai văzut, nu-i aşa ? Le-ai văzut feţele ?

Ea dădu din umeri.

— Numai la o lumină foarte slabă. Nu i-aş recunoaşte pe nici unul dintre ei. Erau nişte tineri indieni obişnuiţi.

Stonor se uită spre ea cu sprâncenele încruntate.

— Marie, încerci să-i aperi ? Fiindcă dacă faci asta, te previn că următoarea persoană pe care o vor răpi nu va fi atât de norocoasă. Nu-şi vor permite să nu meargă până la capăt, să ştii.

— Nu ascund nimic ! protestă ea. Nu ştiu ni-

mic care ar putea ajuta.

Apoi, Stonor merse la uşă şi o deschise. Se făcu o mică pauză până când el vorbi cu santinela de afară, după care se întoarse şi se apropie de ea.

— Mai bine ai sta jos, spuse el. Va mai dura un timp.

— Sunt atât de obosită, Stonor, spuse ea nefericită. Şi mi-e foame. N-ar mai putea să aştepte ?

Regele intră grăbit în încăpere. Le zâmbi la amândoi prietenește.

— Totul este bine între voi ? Bine. Acum, domnişoară Brinton, trebuie să-ţi pun câteva întrebări, apoi vă voi trimite la doamna Cunningham cu maşina pentru a vă relaxa în liniştea bungalowului. Sau, dacă preferi, poţi rămâne aici în palat, lângă domnul Grey... Ochii lui sclipiră... Ce preferi ?

— Cred că-i mai bine să mă duc la doamna Cunningham, domnule, spuse ea. Înţeleg că este foarte îngrijorată din cauza mea şi nu vreau s-o las să se mai frământe.

— Eşti foarte grijulie, spuse el... Se uită spre Stonor... De ce nu vă aşezaţi, domnule Grey ?

Stonor se aşeză lângă Marie, pe canapeaua joasă. Regele se aplecă spre ea şi-i luă mâinile.

Ea-l privi pe rege cu precauţie.

— Mai întâi, domnişoară Brinton, puteţi să-mi spuneţi numele unora dintre bărbaţi ?

Ea scuturâ din cap.

– Nu s-au adresat unul altuia în prezența dumitale ? Ești sigură de asta ?

Marie încuviință din cap.

– Aproape sigură.

Regele părea deprimat.

– Ești mai inteligentă decât credeam. Ei bine, atunci unde te-au ținut ? Ai recunoaște locul ?

Marie relată că fusese adusă într-o casă și o părăsise în întuneric.

– Camera era întotdeauna cu obloanele trase. N-am nici o idee unde era casa.

– Era în oraș ? Ai putut auzi unele zgomote din care să deduci ceva ?

– Era la țară, cred, spuse ea. Am auzit vaci și vântul fașnind printre crengi.

– N-ai auzit nici un zgomot de vehicul ? Voci ? Sunete de la alte case ?

– Nimic de genul ăsta. Am observat că era multă liniște.

– Era în mlaștini ? întrebă Stonor. Trebuie să fi observat prin ce fel de zonă ai fost condusă ?

– Am fost legată la ochi, explică ea.

– Ce fel de drumuri erau ? Drumuri principale sau uliță ?

– Drumuri aspre de dealuri, spuse ea.

Apoi, Stonor pronunță.

– Drumuri de dealuri ? De unde știi că erau drumuri de dealuri ?

Ea-l privi pătrunzător.

– Coboram în jos într-un fel de viteză și

un anumit unghi. Pot să spun doar că am mers cu mașina în josul dealurilor.

– Bine, zise regele. Acesta este un punct solid, oricum. Un sat între dealuri, o casă izolată.

– Nu era un sat, spuse ea repede, n-am remarcat zgomote de la alte case.

– O fermă, spuse Stonor liniștit. În mod sigur, vacile indică asta. O mică fermă de deal.

Regele încuviință.

– Există doar câteva sute de acest gen, spuse el posomorât. Chiar dacă o să ne ia un an, le vom controla pe toate.

– Au vorbit cu tine ? o întrebă Stonor. Sigur n-au vorbit ?

– Vorbeau doar atunci când trebuia, le spuse ea. De fapt, l-am văzut mai mult pe unul. Avea o pușcă.

Stonor înjură.

– Te-a amenințat ? Te-a lovit ? Ochii lui erau plini de furie.

Ea scutură din cap.

– Nu m-a lovit niciodată. Era chiar politicos.

– Deci ți-a vorbit ? Stonor se agață de întrebare în timp ce regele îi observa pătrunzător.

Marie se uită la Stonor.

– Vorbea ocazional. El mi-a dictat scrisoarea către tine.

– Dar nu și postscriptumul ? sugeră el încet.

Ea se înroși, amintindu-și toate vorbele pe

care nu le scrisese dar pe care dorise să le aştearnă pe hârtie.

– Nu, eu l-am scris.

– Putea citi englezeşte ? De ce n-a intervenit ? Nu era un mesaj care să mă sperie.

– În mod foarte politicos, mi-a permis să-ţi scriu câteva cuvinte pe care nu le-a citit... Ezită, apoi continuă... Vezi, el credea că scriam o scrisoare de dragoste. Se gândea că te va face mai nerăbdător să mă cauţi. Şi, nu vezi, era atât de sigur că nu scriam nimic care te-ar putea ajuta, încât nici măcar nu mi-a cerut s-o citesc !

Stonor se uită la rege.

Regele oftă.

– Pare destul de evident, nu-i aşa ? De ce i-ar fi permis să scrie o scrisoare intimă ?

Stonor dădu din umeri.

– Deci, dacă asta este totul, aş putea, altceva, s-o însoţesc la bungalow ?

– Nu, spuse Marie repede. Jess va fi destul de tulburată ca să mai vii şi tu, Stonor. Mă voi duce singură.

Stonor părea să se încăpăţâneze, dar regele îi zâmbi.

– Va fi în siguranţă. Voi trimite şase soldaţi s-o păzească.

Deci, Marie fu dusă înapoi la bungalow, într-o maşină condusă de Aziz, care părea acum prea liniştit. În spatele şi de o parte şi de alta a maşinii călăreau soldaţii.

– Ce s-a întâmplat ? îl întrebă pe Aziz.

– Totul, îi spuse el. În toată această frământare, nu se știe cum, vărul meu regele a aflat despre mine și Aissa și a dat ordin să n-o mai văd din nou în astfel de împrejurări. Cred că unul dintre servitori s-a temut ca regele să nu ordone pedepse severe când ar fi descoperit că eu o vedeam pe Aissa în fiecare zi, așa că s-a grăbit să ne trădeze pentru a îndepărta urgia de pe capul lui.

– Regele a fost foarte furios ?

– Teribil, spuse Aziz, supărat.

– Ce-o să facă el acum ?

– A spus că va aranja acum o căsătorie pentru Aissa, spuse Aziz cu tristețe. M-am milogit de el să mai întârzie, dar era atât de furios încât am fost forțat să părăsesc camera. M-a amenințat cu moartea !

Marie își înăbuși un zâmbet la tonul indignat al lui Aziz.

– Biata Aissa... mă întreb ce fel de bărbat îi va găsi ?

– Dumnezeu știe, zise Aziz nefericit.

– Sunt sigură că va căuta pe cineva de vârstă apropiată cu ea, spuse Marie încurajator.

Aziz o privi cu ochi sălbatici.

– Spui asta ca să mă chinuiești ? Crezi că sunt de piatră și pot auzi astfel de știri fără să sângerez în suflet ?

– Îmi pare rău, se scuză ea îngrozită. Credeam... credeam că preferi pentru ea o șansă,

în loc să se mărite cu cineva care să aibă dublul vârstei ei...

Opriră în fața bungalowului. Aziz murmură noapte bună cu capul plecat. Ea merse încet de-a lungul potecii și ușa se dădu în lături.

– Marie ! Oh, draga mea fată...

– Bună, Jess, zâmbi ea.

Jess o îmbrățișă tare, aproape în lacrimi.

– Cum poți să pari atât de calmă ? Am fost înnebunită. Mă poți ierta vreodată ? Totul a fost din vina mea – n-ar fi trebuit să te aduc niciodată aici. Trebuie să fi fost atât de speriată...

– Oh, n-a fost atât de rău ! spuse Marie indiferentă.

– Vrei să mă liniștești ? Jess o privea fără să creadă.

Ea râse.

– Nu, chiar nu. Au fost destul de amabili, pe cuvânt. Am fost puțin speriată la început, dar ei n-au încercat niciodată să mă înspăimânte... Își aminti momentul când ei îi spuseseră că o vor omorî și se înfioră brusc... Ei bine, nu m-au amenințat în mod direct.

– Draga mea, dar ei spuneau că te vor omorî, protestă Jess în gura mare.

– Da, mi-au spus-o și mie. Dar nu sunt sigură că chiar credeau asta. La acea vreme credeam și eu, dar acum nu mai sunt sigură. Nici unul dintre ei nu era tipul de om violent.

Jess scoase un sunet de uimire.

– Nu-ți pot înțelege calmul. Ești foarte cura-

joasă, Marie. Eu m-aş fi ţicnit să stau acolo douăzeci şi patru de ore. Am tendinţa spre claustrofobie — de aceea petrec atâta timp în aer liber. Urăsc să fiu închisă între patru pereţi.

— De aceea nu te-au răpit pe tine, zâmbi Marie. Eu am fost încuiată într-o cameră, tot timpul.

Jess o înconjură cu braţul.

— Hai să-mi povesteşti totul în timp ce mănânci. Trebuie să fii flămândă.

— Mor de foame, recunoscu ea.

— Peter mi-a dat o grămadă de pachete cu mâncare englezească, spuse Jess triumfătoare. Era aproape bolnav de îngrijorare. Vroia să găseşti mâncare englezească dacă... dacă te întorci.

Marie o privi cu afecţiune.

— Drăguţ din partea lui. De-abia aştept !

O oră mai târziu, cu supă de roşii, şuncă, fasole verde şi cartofi noi, plus câteva piersici în faţă, Marie se delecta mâncând, în timp ce Jess îi făcea un portret.

— Pentru Peter, îi zise Jess cu un zâmbet. Am auzit din bârfele de la palat că Peter trece printr-o mare deznădejde.

Marie se îmbujoră.

— Mi-e teamă că aşa este. Îl plac puţin, dar...

— Dar Stonor Grey este pe cale să câştige potul, ca de obicei, încuviinţă Jess. Aşa mi-a

spus Rahaib. Am fost uluită, eu credeam că-ți place omul.

– Sunt sigură că-l plac, râse Marie timidă.

Jess părea preocupată.

– Draga mea, ești sigură că faci ceea ce trebuie ? Stonor Grey nu este un bărbat cu care să te înțelegi ușor. Va fi un soț dificil.

Marie își privi mâinile care se aflau în poală.

– Necazul este, Jess, că sunt nebună după el, oftă ea.

Jess o cercetă cu atenție.

– Înțeleg. Așa stau lucrurile, nu-i așa ? Și el ?

Marie simți cum îi iau foc obrajii.

– El... simte la fel, cel puțin așa spune.

– Rahaib a spus că atunci când ai lipsit, el a fost în pragul nebuniei, murmură Jess. Era furios pe Rahaib că a lăsat să ți se întâmple asta. L-a amenințat că-l taie în bucățele dacă nu vei fi găsită.

Marie râse.

– Scandalul lui este mai rău decât fapta. Apropo, ce face Rahaib ?

– Bine. A avut destul de multe pe cap, dar în afară de o durere de cap și-a revenit destul de repede, zâmbi Jess. Cred că mândria lui a avut cel mai mult de suferit. A fost tras pe sfoară, asta este. Bietul Rahaib ! Nu va uita atât de ușor.

– Cum putea să prevadă un astfel de lucru ? Nu trebuie să se învinovățească. Oricum, totul este bine când se termină cu bine.

– Nu, pentru Jedhpur nu este, spuse Jess posomorâtă. Planul parcului național va fi întârziat până când vor găsi un alt om bogat să-i finanțeze.

– Mă aștept ca Stonor să știe ce au ei de făcut, spuse Marie. Mi-a spus mie că nu mai vrea să aibă de a face cu asta, dar cunoaște alte firme care ar fi interesate. Până la urmă, regele va avea centrul lui turistic.

– Pari obosită, oftă Jess. N-ar trebui să te țin de vorbă. Acum în pat, draga mea.

– Aș vrea să fac o baie mai întâi, spuse Marie. Nici nu știi cât mi-am dorit acest lucru în acea cameră înăbușitoare. Mirosul de curry te urmărea acolo, ore întregi.

Jess făcu o mutră.

– Ce îngrozitor ! Oricum, fă o baie. Apoi, dormi cât vrei. Lispa este foarte bună pentru Jeremy așa că el nu ți-a simțit lipsa.

Marie ezită.

– Jess, eu...

Jess îi zâmbi.

– Cred că știu ce ai de gând să spui. Domnul Grey vrea să te ia de lângă noi ?

– Mi-e teamă că da, recunoscu Marie. El spune că va trimite pe altcineva în locul meu.

– Nu cred că am nevoie de cineva, spuse Jess cu calm. Lispa se va ocupa de Jeremy în lipsa mea. El se joacă cu băieții ei și se distrează de minune. Pot să-l învăț să citească și așa mai departe, când va veni timpul. Pentru

prezent cred că-l pot lăsa să crească alături de fiii Lispei.

– O să ajungă un mic hindus, râse Marie.

– Cu siguranță că o să învețe să fie mai tolerant decât dacă ar fi fost acasă, încuviință Jess. Deci, nu te neliniști. Poți să te întorci acasă cu omul tău și să te căsătorești cu el. Meriți să fii fericită.

Marie o sărută, apoi făcu o baie lungă și relaxantă înainte de a cădea într-un somn adânc.

★
★ ★

Când se trezi îl găsi pe Jeremy stând pe patul ei și privind-o fără să clipească.

– Bună ! spuse el. Credeam că ai murit.

– Ei bine, n-am murit, ripostă ea.

– Banditii te-au răpit ?

– Un fel de banditi, îl aprobă ea.

– Ai fost speriată ?

– Când și când.

El o cercetă gânditor.

– Eu nu m-aș fi speriat. M-aș fi ascuns și nu m-ar fi găsit niciodată.

– Bună idee, spuse ea solemn.

Băiatul sări din pat.

– Mămica a spus că domnul Grey vine pe te o oră, deci vrei să mănânci ceva ?

Marie se ridică în șezut.

– Da, te rog. Sunt flămândă.

Jeremy o privi.

– Şi eu sunt. O să mai iau o dată micul dejun cu tine, dacă vrei, să-ţi ţin companie.

Ea râse.

– Ai face mai bine s-o întrebi întâi pe mămica.

Jess se uita la ea cu plăcere când o văzu că intră în camera de zi.

– Arăţi mult mai bine în dimineaţa aceasta. Noaptea trecută arătai cam dărâmată.

– Eram total dărâmată, încuviinţă ea.

– Ce părere ai de un mic dejun ? Există fructe, pâine şi câteva ouă.

– Ar fi foarte bine, zise ea repede.

Jeremy se rugă să mănânce cu ea, dar Jess îl dădu la o parte.

– Este un porcuşor, mănâncă mult prea mult în bucătărie. Stonor Grey va veni în curând. Se pare că este hotărât să te ia în Anglia astăzi.

– Astăzi ? Marie se uita neîncrezătoare.

Jess râse.

– Un bărbat cu decizii rapide, după cum se vede.

– Dar nu poate ! Nici n-am împachetat !

– Asta se face într-o clipită ! spuse Jess cu uşurinţă. Nu ştiu dacă este sau nu o idee bună. Ai avut un şoc puternic, chiar dacă l-ai suportat aşa de bine, şi eu nu pot să-mi dau seama dacă este înţelept să zbori înapoi, în Anglia, atât de repede. Ai nevoie de un pic de linişte, după părerea mea, dar s-ar putea să mă înşel.

Marie o privi peste masă.

– Cred că mi-ar plăcea să mă întorc acasă.

– Ei, bine, este adevărat că vremea musonului va începe curând şi ar putea să fie de netolerat pentru unii. Poate că ar trebui să pleci înainte ca acea căldură să devină de nesuportat.

Lispa apăru cu mâncarea zâmbind cu căldură la Marie. În timp ce ea-şi mânca micul dejun, Jess vorbea cu ea.

– Lispa poate să-ţi facă bagajele cât timp tu o să discuţi cu tânărul tău.

– Tânărul meu ! chicoti Marie. Este greu de descris Stonor astfel, nu crezi ?

Jess râse.

– Nu, nu chiar. El este cam impresionant – parcă-i tăiat în piatră.

Apoi, Stonor irupse în încăpere şi Marie de-abia observă cum Jess dispăru discret.

El o sărută cu lăcomie, trezindu-i simţurile adormite.

– Dragule, sunt atât de bucuroasă să te văd, spuse ea mângâindu-i faţa.

– Ţi-ai făcut bagajele ? întrebă el. Te iau acasă înainte de a începe tărăboiul.

– Ce vrei să spui ? îl privi uimită.

– Aziz a fugit cu Aissa, spuse el posomorât. Regele este furios. Jura să se răzbune pe vărul lui, când l-am văzut în dimineaţa aceasta. Cred că ar trebui să plecăm astăzi. Viaţa la

palat va deveni foarte zbuciumată după toate acestea.

Marie îl privi neliniştită.

– Ce va face regele ?

– Ce poate să facă ? în aparenţă, ei au zburat cu un avion particular, nimeni nu ştie unde, lăsând o scrisoare care spune că se căsătoresc. Domnul Hathni este şi mai furios că regele. Şi-a ieşit din fire fiindcă fiul lui a încălcat promisiunea de căsătorie.

– Oh, dragă, spuse Marie uşor. Cred că a dreptate – trebuie să plecăm direct acasă... Cred că aici atmosfera este prea încărcată.

Stonor o ridică în sus de pe scaun.

– Spune la revedere lui Jess şi băiatului. Vreau să fii numai a mea cât de curând posibil. Nu mai pot aştepta încă o săptămână ca să mă însor cu tine. Vom obţine o licenţă specială când ajungem acasă.

– Nu mă laşi să stau pe picioarele mele Stonor ? glumi ea.

– Aşa este, o aprobă el. Vreau să fiu sigur că n-o să-mi scapi din nou. Consideră-te prizoniera mea pe viaţă.

Ea-i înconjură gâtul cu braţele şi-şi ridică faţa spre el.

– În inima ta eşti doar un barbar al deşertului, nu-i aşa ?

Ochii lui negri o învăluiră cu căldură. El zâmbi cu adorație și buzele lor se întâlniră. Îi șopti :

— În țara mamei mele există o zicală : Ceea ce deșertul consideră că i se cuvine, nu mai dă înapoi... amintește-ți asta, scumpa mea !

— SFÂRȘIT —

THE BEST

103

BARBARUL DEȘERTULUI

Charlotte Lamb

Când Marie Brinton remarcă întâmplător că ar vrea să afle mai multe despre viața arabă adevărată, nu-și închipuia că în câteva clipe va apare un chipeș arab ca din pământ și o va duce pe calul lui, în deșert. Dar, deși părea de necrezut, așa s-a întâmplat!

Totuși, arabul nu era ceea ce părea să fie. Marie scăpă nevătămată din această aventură, și presupuse că asta era tot. Dar n-a fost așa! Pentru că îi fu dat să-l întâlnească pe barbarul deșertului din nou - la mii de mile depărtare, de data aceasta, în nordul Indiei - și acum era îndrăgostită de-a binelea de el. Dar el era inabordabil, la fel ca și tâlharul arab pe care și-l imaginase.

În spatele pleoapelor închise, o lumină o hipnotiza. Se lipi de el în timp ce îi sărută gâtul, urechile, dându-i la o parte bluza să-i sărute umerii și albeața gingașă acolo unde începeau sânii, tresăltând.

I.S.B.N. 973-9197-77-9

Lei 1863 + 37 T.L. = 1900

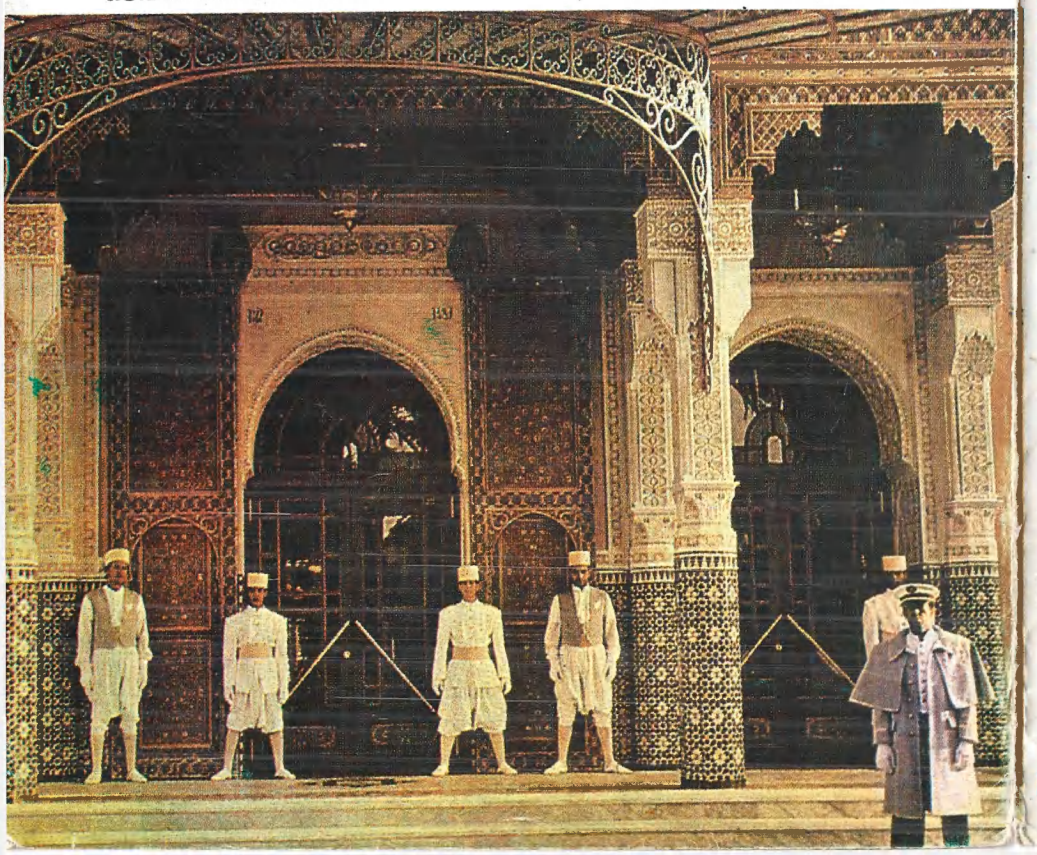

THE BEST

Când Marie Brinton remarcă întâmplător că ar vrea să afle mai multe despre viața arabă adevărată, nu-și închipuia că în câteva clipe va apare un chipeș arab ca din pământ și o va duce pe calul lui, în deșert. Dar, deși părea de necrezut, așa s-a întâmplat!

Totuși, arabul nu era ceea ce părea să fie. Marie scăpă nevătămată din această aventură, și presupuse că asta era tot. Dar n-a fost așa! Pentru că îi fu dat să-l întâlnească pe barbarul deșertului din nou - la mii de mile depărtare, de data aceasta, în nordul Indiei - și acum era îndrăgostită de-a binelea de el. Dar el era inabordabil, la fel ca și tâlharul arab pe care și-l imaginase.

În spatele pleoapelor închise, o lumină o hipnotiza. Se lipi de el în timp ce îi sărută gâtul, urechile, dându-i la o parte bluza să-i sărute umerii și albeața gingașă acolo unde începeau sânii, tresăltând.

I.S.B.N. 973-9197-77-9

Lei 1863 + 37 T.L. = 1900

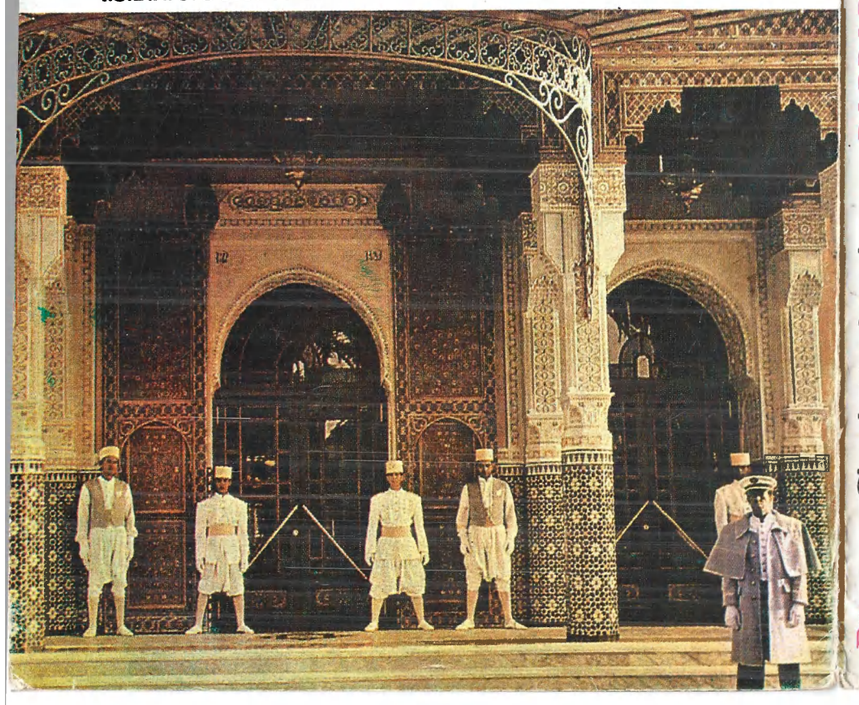

103

BARBARUL DEȘERTULUI

Charlotte Lamb

103

COLECȚIA ROMANTIC

Charlotte Lamb

BARBARUL DEȘERTULUI

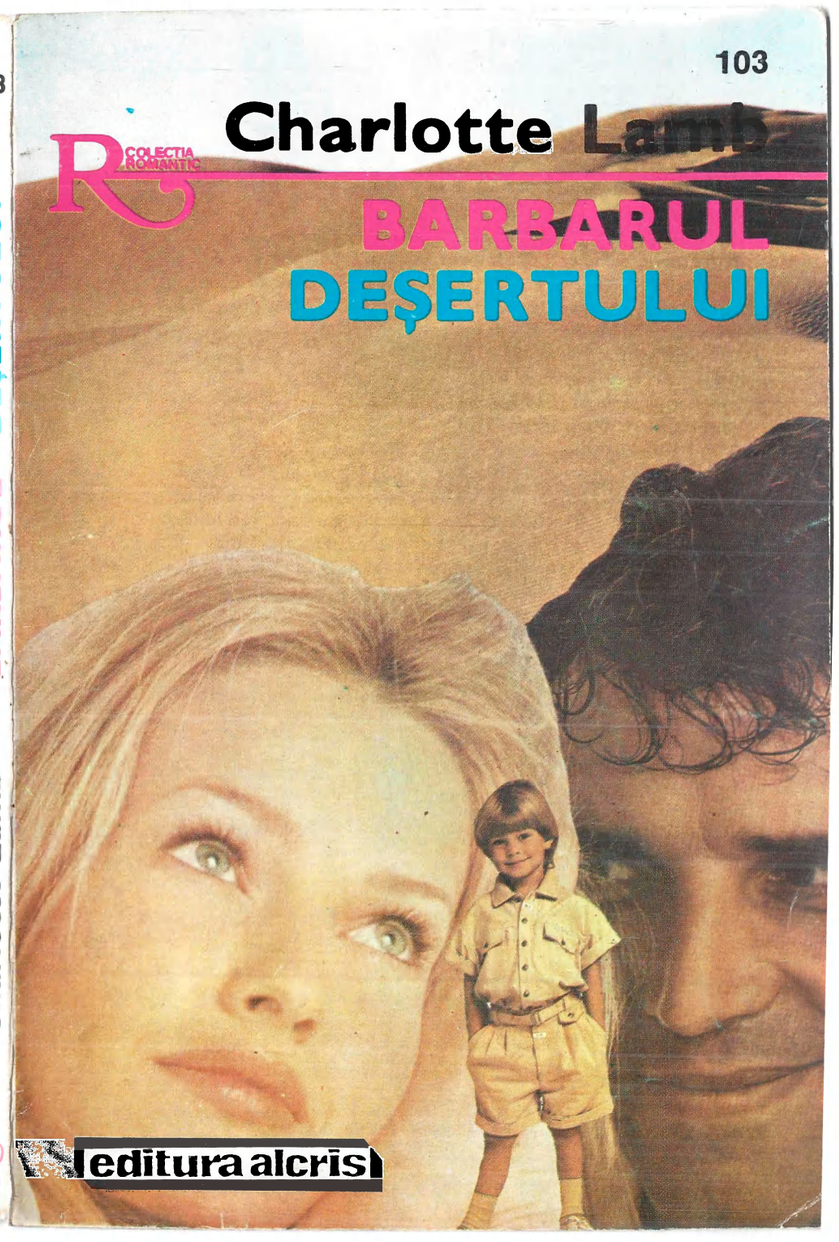

editura alcris